

Quỳnh Dao

HẢI ÂU PHI XÚ

Tiểu thuyết

海
鷗
飛
處

瓊
瑤

NXB HỘI NHÀ VĂN

iSach.info
1616000 Cty Sách Hà Nội

Quỳnh Dao

HẢI ÂU PHI XỨ

Thông tin về ebook

Hải Âu Phi Xứ

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Nguyễn Hồng Ngọc

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 329 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Đã hai giờ sáng.

Trên bến đò Thiên Tinh chỉ còn lác đác vài bóng người chờ chuyến phà cuối cùng nối liền Hương Cảng và Cửu Long. May là gần dịp lễ giáng sinh nên đò chạy thêm chuyến, chứ nếu là ngày thường thì giờ này đã hết đò từ lâu.

Đêm đã khuya, lại gặp ngày mưa buồn lạnh, nhưng là ngày lễ nên vẫn có người về trễ. Hai ba người đang ngồi co ro trên băng ghế trong chiếc áo khoác cổ kéo cao. Những cơn gió lạnh từ biển khơi thổi tới rất buốt da mặt.

Du Mộ Hòa kéo kín cổ áo, duỗi thẳng hai chân một cách vô vị, chờ đò đã hơn mười phút rồi. Bình thường cứ một, hai phút là có một chuyến ra khơi. Hàng kem trước mặt đã đóng cửa từ bao giờ, bốn bề yên lặng, chỉ có các bảng quảng cáo bằng đèn ống là còn chớp tắt.

Hòa thay đổi cách ngồi, nhìn về phía lan can bên ngoài. Những chiếc tàu đò từ hướng Cửu Long đang chậm chạp tiến sang. Trong bóng đêm, trên mặt bể lấp lờ vài điểm sáng. Đêm trên mặt bể có đẹp đến đâu mà nhìn mãi rồi cũng chán. Hòa quay mặt lại, bất chợt chàng nhìn thấy trên chiếc băng gỗ cuối dãy hành lang có một người con gái đang ngồi trông thật cô độc. Nàng ngồi nghiêng đầu như đang nghĩ ngợi một điều gì quan trọng lắm. Mái tóc đen và dài lấm tấm những hạt mưa bụi tung bay theo từng cơn gió, hình như nàng chẳng có

mặc áo đi mưa cũng chẳng mang theo dù. Một chiếc áo màu cà phê khoác ngoài mà đôi bờ vai đã thấm ướt. Đôi chân thon dài nằm lạnh lẽo dưới chiếc jupe nâu.

Có lẽ vì không có gì để bận tâm hơn, Du Mộ Hòa quan sát thiếu nữ, nàng không trên hai mươi tuổi, sống mũi cao, nước da trắng mịn, đôi môi chất chứa một chút tinh ranh, phản kháng, mắt nàng sâu hun hút khiến Hòa không nhìn ra màu mắt nàng, nhất là hai hàng lông mi dài và cong lại cố tình dấu diếm nó. Gương mặt nàng hình như có được trang điểm nhưng có lẽ những hạt mưa đã rửa sạch đi, chỉ để lại những bóng sáng phản chiếu nhờ ở ngọn đèn gần đấy.

Hòa chợt thấy khó chịu với chính mình. Người ta làm gì mặc người ta, tại sao mình lại nhìn chòng chọc một cách bất lịch sự thế? Định quay lại nhìn sang nơi khác nhưng như có một cái gì lôi cuốn khiến Hòa không thể tuân theo lý trí được.

Một thiếu nữ đi đêm một mình lúc nào cũng gây sự chú ý cho những người chung quanh, dù đây chẳng phải là chuyện lạ ở xứ này.

Cô gái hình như đã biết có người nhìn mình, nàng chậm rãi quay lại, mắt phốt nhẹ qua mặt Hòa. Bây giờ thì Hòa đã trông thấy ánh mắt nàng, một đôi mắt đen ngơ ngác. Đồng thời Hòa cũng có thể xác định tổng quát nàng không đẹp lắm, nhưng dáng dấp phảng phất một cái gì u buồn, thanh cao. Có lẽ đấy chính là điểm đã thu hút chàng.

Sống ở xứ này, tìm thấy những thiếu nữ ăn mặc đúng thời trang thì thật dễ, nhưng muốn tìm một thiếu nữ đẹp một cách giản dị, thanh nhã thì quả là chuyện hơi khó. Cô độc và thanh nhã? Không hẳn thế, hai chữ này cũng chưa đủ để diễn tả. Còn phảng phất một cái gì nữa. Hình như đó là một sự tổng

hợp của buồn phiền, bơ phờ và cô đơn. Mắt nàng quét nhanh qua người Hòa một lần nữa, một ánh mắt chẳng thiết tha đến cái gì cả. Trí thức của nàng có lẽ đang bay bổng tận phương trời nào.

Tiếng chuông báo hiệu tàu sắp rời bến reo vang. Cửa lan can sắt được mở ra. Tiếng động làm Hòa giật mình. Không những chỉ có Hòa mà cả cô thiếu nữ kia cũng thế. Nàng hấp tấp bước lên tàu. Hòa cũng đứng dậy theo sau lưng thiếu nữ và những hành khách cuối cùng đã bước lên boong. Hình dáng mảnh mai của nàng trông hấp dẫn lạ.

Gió ngoài biển thổi vào mang theo những hạt mưa lạnh ngắt. Khách đã vào hết bên trong lòng tàu, nhưng người con gái vẫn không vội. Nàng đi ra tựa lên lan can, yên lặng nhìn xuống nước. Tóc nàng tung bay theo gió.

Du Mộ Hòa đứng ngẩn ra một chút rồi bước tới đây ghé ngoài cùng, ngồi xuống. Ngồi chỗ này lạnh thật. Mưa tạt cả vào mặt, vào người không chút vị nể. Hòa đưa mắt nhìn ra ngoài. Cô bé này điên rồi sao? Trời lạnh cắt da mà không sợ bệnh à? Nhưng có ăn thua gì đến ta đâu mà ta lo quàng, lo xiêng? Hòa bực mình. Trong nghề nghiệp, bao nhiêu chuyện khiếp đảm khó tin vẫn không làm Hòa bận chí, thế mà bây giờ tại sao chàng lại bứt rứt khi trông thấy một thiếu nữ dầm mưa? Lạ thật!

Tàu đã rời bến, người con gái vẫn đứng yên lặng mắt nhìn ra biển khơi xa vắng. Nàng làm sao biết được có người đang nhìn, đang áy náy cho nàng? Đôi môi nàng mím chặt, ánh mắt bàng bạc, hình như nàng đang buồn lắm thì phải. Buồn! Chữ buồn vừa lướt qua là Hòa hiểu ngay. Đúng rồi, nét buồn đang phảng phất trên người thiếu nữ. Nàng như con người

đã bị cuộc đời quên lãng. Hay là nàng đang quên lãng cuộc đời?

Đột nhiên Mộ Hòa đứng dậy, chưa kịp tìm hiểu ý định mình muốn làm gì thì chân chàng đã bước tới cạnh người con gái. Chàng mở miệng với một giọng nói đặc tiếng Quảng Đông:

- Thưa cô.

- Xin ông dùng tiếng Quan Thoại.

Ngoài sự ngạc nhiên của chàng, người thiếu nữ lên tiếng, giọng nói của người miền bắc. Ánh mắt từ biển khơi quay trở lại, nàng không có vẻ gì là ngạc nhiên trước sự hiện diện đột ngột của Hòa:

- Ông muốn gì?

- Tôi...Tôi...

Mộ Hòa ấp úng:

- Tôi chỉ định hỏi cô, cô đứng đầm mưa nơi đây làm gì vậy?

Người con gái dăm dăm nhìn Mộ Hòa, giọng nói thật bình thản:

- Tôi định nhảy xuống biển.

Mộ Hòa giật mình:

- Cô không nói đùa đấy chứ?

Giọng nàng vẫn nghiêm trang:

- Tôi không đùa, anh không tin là tôi sẽ nhảy thật à?

Mộ Hòa bối rối, người con gái đang làm chàng lo lắng đột nhiên đưa tay ra ngoài lan can. Nếu bây giờ nàng nhảy xuống biển thật thì Mộ Hòa vẫn còn đủ thời giờ cứu kịp. Chàng đưa mắt nhìn nàng, dò xét xem nàng nói đùa hay thật, nhưng trên gương mặt nặng trĩu kia chàng không nhìn thấy gì cả.

- Tại sao vậy?

Mộ Hòa hỏi. Thiếu nữ lắc đầu không đáp, nàng lại nhìn xuống biển. Thái độ yên lặng của nàng khiến Hòa càng thấy bất an, chàng nắm nhẹ tay áo nàng nói:

- Tôi nghĩ tốt hơn hết cô nên vào trong tránh mưa. Không lẽ cô không thấy lạnh à?

Người thiếu nữ vẫn nói một cách tỉnh táo:

- Người đã định nhảy xuống biển thì còn sợ gì lạnh?

Mộ Hòa cười. Trong một hoàn cảnh như thế này không biết phản ứng sao cho phải. Một cơn gió lùa qua, mấy hạt mưa phiến nhiều lại chui vào cổ áo. Mộ Hòa rùng mình, chàng nhìn qua người thiếu nữ, nàng vẫn đứng bất động nhìn xuống biển. Vì không lạnh hay là vì một nguyên nhân nào khác mà nàng có hành động này, Mộ Hòa không đoán được.

Gương mặt nàng tái xanh, nhưng đôi mắt vẫn sáng long lanh.

Đột nhiên người thiếu nữ lên tiếng:

- Xem kia, đằng kia có chú chim Hải Âu.

Mộ Hòa nhìn theo, một con chim biển đang lượn cánh xa xa. Thật tình chàng không biết có phải đó là chim Hải Âu hay không. Giọng nàng lại vang lên:

- Tôi biết có một bản nhạc hay thật hay nói đến loài Hải Âu này.

- Thế à?

Mộ Hòa thờ ơ, bởi vì chàng không nghĩ về loài Hải Âu mà nghĩ về nàng. Có tiếng hát nho nhỏ, âm điệu cũng khá hay, nhưng Mộ Hòa không nghe rõ lời.

- Anh muốn nghe bài nhạc không?

Thiếu nữ như hiểu được ý chàng, lên tiếng hỏi. Mộ Hòa hấp tấp trả lời:

- Vâng, vâng.

Người con gái nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Mộ Hòa chợt khám phá ra thân hình nàng đẹp như một pho tượng. Nàng bắt đầu hát:

Sóng rì rầm.

Đêm đã khuya,

Có ai ngồi một mình,

Đưa mắt nhìn về vùng sa mù,

Chỉ có lũ hải âu bay liệng không thôi,

Tiếng chim là những lời hỏi không dứt,

Đi? Đi? Đi? Bây giờ ta đi đâu?

Sóng bất tận,

Sóng thì thầm,

Nước cuốn trôi thời gian

Hãy đứng lặng nghe, có ai hiểu được nỗi buồn

Chuyện đã qua rồi không còn đến

Giấc mộng ngày nào như bóng mây trôi,

Chỉ còn nỗi buồn cao chất ngất.

Đêm trải dài,

Hải âu bay.

Bay về đâu, về đâu?

Cánh tung liệng giữa trời.

Tiếng kêu là những lời ca sầu thảm

Đi về đâu? Về đâu?

Khi tình đã tan,

Khi mộng đã vỡ,

Về đâu, về đâu?

Khi tình đã tan,

Khi mộng đã vỡ,

Về đâu, về đâu?

..

Giọng nàng trầm nhẹ, bản nhạc hay, nhất là lúc hát những câu ngắn, tình cảm càng như chơi vui. Hát xong, nàng quay

lại nhìn Mộ Hòa hỏi:

- Anh biết bản nhạc này chứ?

Mộ Hòa bối rối vì sự dốt nát của mình:

- Không, tôi không biết. Bản nhạc đó nổi tiếng lắm sao?

- Không. Tôi mới vừa đặt ra đó mà.

Mộ Hòa chau mày:

- Cô lại đùa?

- Bộ ai cũng thích đùa sao?

Nàng hỏi ngược lại:

- Tôi không tin là anh đã nghe những lời ca vừa rồi ở một nơi nào khác.

- Vâng, tôi chưa nghe thật.

Mộ Hòa có cảm tưởng như mình là một tên ngớ ngẩn. Chàng không nói gì cả, dù có muốn nói đi nữa chàng cũng không biết nói gì. Nhưng có điều Mộ Hòa không tin là nàng đặt ra bài hát nhanh thế, cũng như chàng chẳng tin người con gái trước mặt định từ từ thật. Chàng yên lặng, chăm chú nhìn nàng như kẻ thưởng ngoạn một tác phẩm điêu khắc, thiếu nữ cũng nhìn chàng. Mộ Hòa càng lúc càng bối rối:

- Cô tên gì?

- Hải Âu.

Thiếu nữ đáp nhanh, Mộ Hòa không tin:

- Hải Âu hả?

- Vâng, Hải Âu.

Thái độ chàng thật lạ, nhưng nàng không coi vào đâu và tiếp tục nói:

- Tên họ chỉ cần thiết để chỉ định một người, vì vậy nếu anh thích anh cũng có thể gọi tôi là cô ba hay cô tư gì cũng được. Tôi thì tôi thấy tên Hải Âu là hợp nhất đối với tôi.

Ngưng lại một chút, nàng lại tiếp:

- Nhưng không phải lúc nào tôi cũng tên là Hải Âu đâu nhé!

Cô bé này có vẻ hơi “tốc”. Mộ Hòa bắt đầu cảm thấy khó chịu, chàng tự trách mình sao hay thích chen vào chuyện người. Có dính dấp gì đâu, nhưng những câu nói của nàng cũng có lý lắm chứ, nhất là cô ta có vẻ ngây thơ trong trắng. Thế thì tại sao? Nàng gặp chuyện buồn? Chẳng hạn bị cha mẹ mắng? Nước da hồng hào, đôi mày thanh. Chắc chưa đến hai mươi, chẳng qua nàng chỉ là một đứa con nít!

Tàu gần cập bến. Mộ Hòa giật mình, người con gái cũng thế. Người công nhân trên tàu bước đến sửa soạn mở dây thùng hạ bàn tàu xuống, hành khách cũng lục tục bước ra boong. Chợt thiếu nữ la lên:

- Rồi! Ông đã ngăn cản việc tôi nhảy xuống biển rồi.

Mộ Hòa nắm tay nàng, nhìn thẳng vào nét mặt ngơ ngác của nàng:

- Cô định tử tự thật à?

- Vâng, tôi muốn nhảy xuống biển.

Giọng nói nàng nhỏ nhưng đủ cho thấy định ý vững chắc của nàng.

- Bây giờ khuya lắm rồi

Mộ Hòa nắm tay nàng, bàn tàu đã hạ xuống, mọi người đổ ra. Mộ Hòa đưa thiếu nữ vào tới hành lang chàng mới thấy yên tâm. Càng lúc chàng càng tin nàng nói thật. Trên gương mặt ngây thơ kia có một nỗi buồn lạ lùng vương vấn. Lứa tuổi này là lứa tuổi dễ xúc động nhất, nguy hiểm nhất. Không thể để cô ấy hành động điên rồ được.

Mộ Hòa nắm chặt tay nàng đưa nàng ra khỏi bến tàu Thiên Tinh. Đứng trên đường, Mộ Hòa thành thật hỏi:

- Nhà cô ở đâu? Để tôi gọi xe đưa cô về nhé?

Cô gái mở to mắt nhìn Mộ Hòa.

- Nhà tôi à? Nhà tôi đâu có ở đây, bên Hương Cảng mà!

- Cái gì? Thế cô sang đây để làm gì?

- Thì tôi đã nói với ông tôi đâu có định sang đây. Tôi muốn nhảy xuống biển tự tử mà.

Giọng nói của nàng thật cứng. Mộ Hòa mở to mắt, ngờ ngác không biết phải làm sao. Sự liên lạc giữa Hương Cảng và Cửu Long chỉ nhờ những chiếc phà như thế này thôi. Mà bây giờ là chuyến cuối cùng rồi, có muốn trở về Hương Cảng cũng phải đợi đến sáng mai. Thật phiền!

Cô gái hình như đã nhìn thấy sự khó chịu của chàng, nàng thở dài:

- Anh cứ lo việc của anh đi, còn tôi mặc tôi.

Mộ Hòa hỏi:

- Thế bây giờ cô định đi đâu?

Thiếu nữ nhìn bóng đèn màu trên nhà hàng Bán Đảo và con đường dài hút trước mặt thờ ơ đáp:

- Tôi à? Tôi nghĩ là tôi sẽ nhảy xuống biển.

Mộ Hòa nắm tay thiếu nữ ra lệnh:

- Thôi cứ theo tôi.

Thiếu nữ ngoan ngoãn theo chân Mộ Hoà. Ra đến bến xe, họ chui vào một chiếc taxi. Hòa bảo bác tài:

- Cho đến gần nhà hàng Đế Quốc nhé!

Mộ Hòa dặn dò xong quay đầu lại nói với thiếu nữ:

- Cô nghe tôi bảo này, cô...

- Hải Âu chứ! Ông cứ gọi tôi là Hải Âu.

Thiếu nữ cắt ngang, Mộ Hòa cắn môi nghĩ: Hải Âu cái khi mồi!

- Thôi được rồi, Hải Âu nghe đây này, tôi không phải là người xứ này. Tôi từ Đài Loan mới đến Hương Cảng có một tuần nay thôi, tôi đang ở tạm tại khách sạn. Bây giờ là hai giờ khuya, tôi không tiện đưa cô đến đấy được. Cô hiểu không, Hải Âu?

Thiếu nữ phìền muộn trả lời:

- Vâng, tôi hiểu anh là người tốt.

Chưa chắc ta là người tốt! Mộ Hòa thầm nghĩ. Nhưng nếu tối nay nàng gặp một người đàn ông nào khác thì thế nào? Ta là người tốt? Hừ, nếu ta đem chuyện này kể lại cho bạn bè nghe, chúng sẽ một phen cười đến vỡ bụng cái cử chỉ quân tử tàu của ta. Ta là người tốt? Chỉ có trời mới biết. Đàn ông thì không thể là một ông thánh, cô ta cũng không thể nào hoàn toàn tin cậy một người đàn ông mới gặp. Và lại Mộ Hòa cũng không đủ can đảm chiếm hữu một thiếu nữ đang lúc cùng đường quân trí này một cách bần tiện như vậy.

- Thôi được rồi, Hải Âu, có lẽ cô đã gặp chuyện bực mình. Bây giờ thì cô không biết đi đâu, thôi chúng ta vào một quán cà phê còn mở cửa để ăn uống một tí gì rồi chờ sáng luôn thể. Cô kể cho tôi biết chuyện của cô, tôi chắc chắn không có một chuyện nào mà lại không thể giải quyết được. Sáng mai tôi sẽ đưa cô về nhà, cô nghĩ sao?

- Sao cũng được, nhưng tôi không về nhà đâu.

- Điều đó để rồi sẽ tính sau.

Xe ngừng trước nhà hàng Đế Quốc, Mộ Hòa và Hải Âu xuống xe. Mưa vẫn rơi, hai dãy phố mờ mịt sương mù. Ở vùng Mũi Cát Nhọn này có rất nhiều quán cà phê nhỏ, trang trí đẹp mắt, mở cửa suốt ngày đêm.

Mộ Hòa chọn một tiệm quen nằm gần nhà hàng Đế Quốc. Tiệm nằm dưới mặt đất. Nhiều người bảo Hương Cảng là thành phố không bao giờ có đêm tối. Thật đúng, nhất là lúc vào những quán cà phê thế này.

Tuy đã hơn nửa khuya mà quán vẫn còn đông người. Mười mấy chiếc bàn ít khi có một chỗ trống. Mộ Hòa tiến vào chiếc bàn khuất bên trong sát tường. Ở đây hơi xa ban nhạc, có thể

nói chuyện được.

Ban nhạc gồm bốn người, những bản nhạc đúng một đang được một ca sĩ gào thét. Bên dưới sân khấu là sàn nhảy, những đôi tình nhân tay trong tay đang lắc lư theo tiếng nhạc đập dồn.

Mộ Hòa gọi hai ly cà phê nóng. Trong ánh đèn ngũ sắc, bên ly cà phê sậm màu đang bốc khói, Mộ Hòa bảo Hải Âu:

- Uống cà phê cho ấm!

Người con gái nâng ly lên hóp một hóp nhỏ, rồi lại đặt ly xuống. Những sợi mi dài khẽ lay động, đôi mắt nàng lo lắng nhìn lên chiếc chụp đèn trên bàn, tay nguệch ngoạc những chữ vô nghĩa lên mặt kính. Đột nhiên Mộ Hòa lên tiếng với nụ cười trên môi, nụ cười của một người anh dành cho đứa em nhỏ:

- Bây giờ cô còn giữ ý định tự tử nữa không?

Thiếu nữ chớp mắt ngạc nhiên:

- Sao lại không?

- Nhưng tại sao vậy? Cô có thể kể cho tôi nghe thử xem có gì quan trọng không nào?

Thiếu nữ ngẩng đầu lên rồi lại lắc đầu, ánh mắt vương vất một chút phiền muộn.

- Tôi không thể nói ra được, vì nói ra sẽ làm anh hết hồn.

- Gì mà đến hết hồn vậy?

Làm gì có chuyện đó, Mộ Hòa nghĩ. Với một ký giả chuyên

sẵn các tin sinh hoạt xã hội, bảy tám năm nghề, chuyện lạ lùng cách mấy, éo le cách mấy chàng cũng chẳng coi vào đâu, mà bây giờ lại giật mình vì câu chuyện của một cô bé thì không hài thật. Mộ Hòa thấy thích thú cười lớn:

- Thì cô cứ nói xem tôi có giật mình không đã chứ?

- Tôi

Thiếu nữ nhìn xuống ly cà phê, chậm rãi nói từng tiếng một.

- Tôi đã giết một người.

Mộ Hòa tròn mắt:

- Gì? Cô giết người à?

- Vâng.

Cô bé đáp thật gọn. Mộ Hòa vừa khó chịu vừa buồn cười:

- Sao, cô không nhớ lắm chứ? Cô chỉ giết có một người hay là hai ba người?

Thiếu nữ nhìn Mộ Hòa, nàng thở dài, rồi như tự nói với mình:

- Thấy không? Tôi đã biết mà, nói ra anh đâu có tin.

Mộ Hòa không nhẫn nại được nữa:

- Cô làm ơn sắp đặt lại câu chuyện của mình đặt ra cho gọn hơn một chút có được không?

Thiếu nữ có vẻ thất vọng:

- Ông không tin tôi? Cũng được, tôi biết là ông không tin mà.

Thôi tôi đi!

Thiếu nữ đứng dậy như sắp sửa bỏ đi. Mộ Hòa vội giữ nàng lại:

- Khoan, cô chưa cho tôi biết cô đã giết ai?

- Chồng tôi.

- Chồng cô à? Chuyện có vẻ ly kỳ quá!

Người thiếu nữ bình thản kể:

- Thật ra tôi đâu muốn giết hắn, chỉ tại tôi không còn chịu đựng nổi nữa. Đứng ra chàng không nên đối xử với tôi như vậy, vì tôi đã bỏ tất cả, gia đình, cha mẹ, tương lai. Tất cả chỉ vì chàng. Cha mẹ tôi bảo chàng là một tên lưu manh, nhưng tôi không cho như thế, tôi bảo chàng là một thiên tài. Cha mẹ tôi từ tôi, bạn bè tôi khuyên mãi không được cũng bỏ rơi tôi luôn. Tôi mặc kệ hết vì tôi đã chọn chàng. Tuy chàng nghèo nhưng tôi vẫn sẵn sàng làm trâu bò, nô lệ hay tôi tớ cho chàng cũng được. Trước ngày lấy chàng, người ta gọi tôi là cô Kiều, ai cũng hy vọng là tôi sẽ trở thành một nhà văn hay một nghệ sĩ có nhiều triển vọng.

Đột nhiên thiếu nữ ngừng lại, rồi lắc đầu nói:

- Thôi không nói nữa đâu, có nói anh cũng không hiểu.

- Không, cô nói tiếp đi.

Mộ Hòa giục, chàng bắt đầu cảm thấy câu chuyện có vẻ thật.

- Cô nói tiếp đi, tại sao cô lại giết chồng cô? Tại sao?

Thiếu nữ khẽ thở dài rồi lại tiếp:

- Anh ấy là một tay chơi kèn thiện nghệ. Tôi nghĩ rằng chàng đúng là một thiên tài. Nếu chàng chịu khó tập luyện chắc chắn sẽ có ngày nổi danh như Armstrong. Nhưng chàng thích uống rượu, chàng lợi dụng nó để khỏi phải làm việc. Dù sao chuyện đó cũng không có gì đáng nói. Chàng không làm, tôi sẵn sàng làm thay để lo gia đình. Nếu chàng giận, chàng cứ đánh, cứ chửi rửa, tôi cũng sẵn sàng tha thứ, nhưng...

Ánh mắt nàng buồn và xa vời vợi, nàng tiếp tục câu chuyện với thái độ như một kẻ bàng quan:

- Tôi sẵn sàng hứng chịu những lời chửi rửa đánh đập của chàng miễn chàng yêu tôi, tôi có thể chịu đựng tất cả. Tôi có thể làm việc như một con trâu để mua rượu cho chàng, cho chàng vui. Tôi không nề hà, không oán hận gì chàng đâu. Nhưng tại sao chàng lại lường gạt tôi? Tại sao lại bảo là không yêu tôi nữa? Anh biết không, chồng tôi đã ngoại tình với một vũ nữ. Tối qua, tôi đã quỳ dưới chân chàng, đã van xin chàng đừng đi với con vũ nữ đó nữa. Tôi sẽ bỏ qua hết nếu chàng chịu bỏ rơi nó. Nhưng chàng lại lớn tiếng bảo là đã hết yêu tôi rồi, chán tôi lắm rồi, tôi chỉ là một đứa con nít vô tích sự, hãy cắt đi. Chàng xác định là chàng yêu con vũ nữ đó, tôi không có quyền nói năng gì lôi thôi nữa cả.

Thiếu nữ lắc đầu, như nói với hư vô:

- Tôi đã gục xuống khóc thật lâu, nhưng chàng vẫn không động lòng mà còn lấy rượu uống, vừa uống vừa mắng, vừa nhấc tôi. Tôi khóc mãi, khóc cho đến lúc không còn nước mắt, rồi tôi ngồi dậy, ngồi bất động. Mãi đến lúc chàng đã ngủ say. Mỗi lần uống rượu xong là chàng lăn ra ngủ như chết. Tôi đứng bên giường nhìn chàng một lúc, rồi bước ra nhà bếp, lấy một chai nước tương ra, nhắm ngay đầu chàng

đập mạnh xuống. Máu tung ra, chàng hét lớn, nhưng tôi không để cho chàng la tiếp, đập xuống, đập xuống, mãi cho đến lúc chàng nằm yên mới thôi. Tôi vào phòng vệ sinh rửa tay, rửa mặt, thay áo khoác, xong đi thẳng đến bến phà Thiên Tinh định nhảy xuống biển tự tử.

Kể đến đây nàng ngừng lại, mắt vẫn nhìn chiếc đèn, bàn tay vẫn mân mê mặt kính. Mộ Hòa không cười nữa, chàng bắt đầu quan sát gương mặt chai lì phía trước. Một lúc chàng mới chậm rãi nói:

- Chuyện cô vừa kể là thật chứ?

Thiếu nữ ngẩng mặt lên nhìn chàng, giọng nói của nàng thật nghiêm nghị:

- Tôi phải giết anh ấy vì anh ấy không có quyền nói không yêu tôi.

Mộ Hòa cắn môi. Bản năng nghề nghiệp cho chàng biết đây là sự thật. Chàng rung mình, hồn lảng xuống. Tuy gian phòng thật ấm cúng nhưng Mộ Hòa vẫn thấy lạnh, và chàng thấy rằng sự phiền nhiễu lớn hơn chàng đã nghĩ. Nàng đã bình thản trở lại, bình thản như một kẻ sắp hóa đá.

Mộ Hòa đã từng làm bao nhiêu phóng sự về các vụ án giết người, chàng đã gặp đủ loại hung thủ, nhưng đây là lần đầu tiên chàng bị xúc động mạnh. Gương mặt trẻ thơ kia tuy bình thản nhưng có một trái tim bị dày vò đáng thương. Thật khó khăn Mộ Hòa mới lên tiếng được:

- Cô làm ơn cho biết, ban nãy cô từ nhà thẳng đến bến phà luôn à?

- Vâng.

- Thế cô chắc chắn là chồng cô đã chết thật rồi chứ?

Thiếu nữ bối rối:

- Tôi cũng không rõ, có điều tôi thấy chàng nằm yên không cử động gì hết.

- Thế trong nhà không còn ai khác nữa sao?

- Không.

- Nhà của cô ở đâu?

- Ở cư xá vừa nhỏ, vừa hẹp, tận tầng thứ mười hai, rẻ tiền. Chúng tôi không đủ tiền để mua căn nhà tiện nghi hơn.

- Thế chung quanh chẳng ai nghe thấy hai vợ chồng cãi vã nhau sao?

- Tôi cũng không biết, có điều chúng tôi cãi nhau luôn thành thử chẳng ai để ý. Và lại họ còn việc riêng của họ nữa chứ.

Mộ Hòa cảm thấy đầu óc bắt đầu căng thẳng, chàng tiếp tục hỏi:

- Nhưng biết đâu chồng cô chưa chết?

Thiếu nữ do dự một chút:

- Tôi nghĩ cũng có thể như vậy.

Mộ Hòa yên lặng suy nghĩ, một lúc chàng lên tiếng:

- Tôi nghĩ tốt nhất cô nên tìm người cứu ông ấy.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không được, vô ích, muộn rồi!

Mộ Hòa bắt đầu giận:

- Cô có biết cô làm vậy là ở tù như chơi không?

Thiếu nữ đáp gọn:

- Tôi nhảy xuống biển là xong.

- Tự tử à? Bộ cô tưởng tự tử dễ lắm sao? Thế tại sao ban nãy cô chẳng nhảy xuống biển đi?

Thiếu nữ buồn bã:

- Nhưng anh đã ngăn tôi.

Mộ Hòa nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Cô nghe đây này. Cô làm ơn cho tôi biết số điện thoại của ba mẹ cô để tôi gọi giây nói cho ông bà cụ.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Vô ích, cha mẹ tôi đã dọn nhà sang Mỹ năm ngoái rồi!

- Thế còn bạn bè, thân thuộc? Có ai sẵn sàng giúp đỡ cô không?

- Không, ở đây ngoài chàng ra tôi không còn ai nữa cả.

- Còn bạn của chồng cô? Số điện thoại của cô vũ nữ số mấy?

- Tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết là cô vũ nữ đó làm việc tại vũ trường Ba Lê, tên là Mai Phương.

- Vũ Trường Ba Lê ở Hương Cảng hay Cửu Long?

- Hương Cánh.

- Được rồi, để tôi gọi điện thoại tìm cô ấy.

Thiếu nữ ngần ngại:

- Anh làm thế cô ấy sợ.

- Sợ à?

Mộ Hòa trừng mắt:

- Cô thật là...

Chàng định nói tiếp, đột nhiên chàng không nữa nặng lời. Vô nhẹ lên tay thiếu nữ, Mộ Hòa an ủi:

- Cô nghe tôi nói đây này. Tôi đã gặp cô, lại biết cả chuyện riêng của cô thì tôi phải giúp cô, chứ không cố tình muốn hại cô đâu, cô hiểu chứ? Để tôi cho người đến nhà cô xem, biết đâu chồng cô chỉ bị thương nhẹ, hoặc không đến nỗi nghiêm trọng như cô tưởng.

Thiếu nữ gạt đầu nhìn chàng thụ động. Mộ Hòa đứng dậy:

- Tôi đi gọi điện thoại.

Thiếu nữ cũng đứng dậy, Mộ Hòa hỏi:

- Cô định đi đâu đấy?

- Đi rửa tay.

- Được rồi, tôi đi gọi điện thoại nhé.

Mộ Hòa bước tới quầy rượu, ở đây có điện thoại công cộng và cả quầy niên giám. Thật khó khăn chàng mới tìm thấy số

điện thoại của vũ trường Ba Lê. Vừa quay số, đột nhiên Mộ Hòa bối rối không biết phải nói sao với cô ta đây? Tên thật của Hải Âu chàng không biết, cả tên ông chồng cô ta cũng không. Tại sao hẳn lại sống với cô vũ nữ kia?

Quay người lại, Mộ Hòa đưa mắt tìm nàng để hỏi cho rõ câu chuyện mới được. Có một cặp đang tiến đến gần chàng. Trên sàn nhảy, mọi người vẫn quay cuồng. Đèn mờ ảo, tiếng nhạc đậm dật, không khí phủ lớp khói mờ. Mộ Hòa nhón cao gót tìm kiếm, thiếu nữ không ở chỗ ngồi cũ, có lẽ nàng chưa trở ra. Thôi đành vậy, để gọi Mai Phương trước rồi sẽ lựa lời nói sau. Việc cứu người là cần kíp. Nếu chồng nàng còn sống. Biết đâu có thể nàng chỉ phải bị một tội thật nhẹ. Chàng quay số, với một giọng đặc sệt tiếng Quảng Đông chàng tìm Mai Phương. Nhưng tiếng nói bên kia đầu dây khiến chàng ngạc nhiên:

- Mai Phương à? Ở đây không có cô nào tên đó cả. Chúng tôi chẳng làm bao giờ. Cái gì? Ở đây có ai tên đó đâu. Bỏ của anh chàng nhạc sĩ thôi kèn à? Anh định đùa sao?

Mộ Hòa gác điện thoại xuống, chàng len thật nhanh qua mấy chiếc bàn, nàng đi đâu mất? Đảo mắt nhìn quanh, khói thuốc, bóng người, nàng đi đâu rồi? Mộ Hòa xông tới trước cửa phòng rửa mặt, đứng đợi một lúc vẫn chẳng thấy ai ra. Chàng không có quyền vào phòng dành riêng cho phụ nữ. Quay sang cô chiêu đãi viên, Mộ Hòa hỏi:

- Cô làm ơn vào xem có cô nào mặc áo màu cà phê vào trong ấy không?

- Cô mặc áo màu cà phê à? Thấy chứ, nhưng cô ấy đã ra rồi.

- Đi rồi à?

Mộ Hòa chạy ra cửa, cơn gió mang những hạt mưa lạnh tạt vào người.

Lạnh thật! Trên phố, dưới ánh đèn vàng vọt của những hàng trụ đứng yên là một khung cảnh buốt giá. Ngoài mưa mù, một vài chiếc xe thỉnh thoảng vụt qua, ngoài ra không còn một cái gì khác. Cô ta đâu rồi? Mộ Hòa cắn nhẹ môi, sự giận dữ và lo sợ trộn lẫn trong đầu. Chàng nhớ đến một vài câu trong bản nhạc thiếu nữ đã hát cho chàng nghe:

Đêm trải dài

Hải Âu bay

Bay về đâu, về đâu?

Về đâu? Làm sao ai biết được?

CHƯƠNG 2

Du Mộ Hòa cũng nhận thấy tính hay xúc động chính là khuyết điểm to nhất của mình. Thời còn ở đại học, Giáo sư hướng dẫn môn sản tin thường bảo: Nghề ký giả kị nhất là hai điểm: dễ xúc động và chủ quan. Ra trường đến nay đã hơn tám năm, từ một ký giả tập sự chàng đã leo lên bậc thang của những ký giả lớn. Mộ Hòa đã sản được không biết là bao nhiêu tin giật gân. Tin tức thu nhật của chàng bao giờ cũng sốt dẻo nhất, đến độ đám bạn đồng nghiệp phải đặt cho chàng một biệt danh là “Cái mũi thính”. Thế mà chàng vẫn không gạt tình cảm qua một bên được. Ngọn bút bao giờ cũng pha lẫn tình cảm cá nhân. Để lấp đi khuyết điểm đó, chàng đã cố gắng, cố gắng mấy năm trời, gần thành công rồi. Bây giờ Mộ Hòa có thể tự hào về mình “thấy chuyện lạ vẫn không ngạc nhiên, không bị xúc động trước bất cứ hoàn cảnh nào”. Chàng có thể bình thản tới độ cô em gái chàng nhiều lúc phải dọa:

- Anh mà tập chai lì mãi thì đừng hòng mà cưới được vợ.

Mộ Hòa không sợ bị ế vợ, vì chàng từng chủ trương càng chậm đeo gông càng tốt, lấy vợ chỉ tổ thêm phiền. Công việc chàng lúc nào cũng bận rộn, làm gì có thời giờ để nói chuyện vợ con. Và lại chàng cũng không muốn đề cập chi đến chuyện ấy. Chuyện vợ chồng là chuyện thường tình nên Mộ Hòa thường bông đùa:

- Các bạn có biết tại sao con người dễ phạm tội không? Vì ông

trời đã sinh ra đàn ông còn bày vẽ sinh ra đàn bà để xúi quẩy nữa đấy.

Còn trẻ, bản tính lạnh lùng, chịu xông xáo hoạt động, đó là những yếu tố đưa Mộ Hòa lên đến địa vị hiện tại. Có điều, Mộ Hòa không hiểu tại sao một con người lạnh lùng và chịu khó như chàng lại có thể vấp phải lầm lẫn lớn thế này, ngay tại đất nhà mới cay cú chứ. Chàng cố tự phân tích:

Thứ nhất, đúng ra chàng không nên đến bắt chuyện với cô ta. Cô ta dầm mưa, cô ta lạnh, mặc cô ta, có liên can gì đến chàng đâu?

Thứ hai, giả sử như có bắt chuyện đi nữa, thì tại sao chàng lại ngu đần nghe nàng tâm sự láo. Tại sao ngay từ lúc đầu chàng không hỏi tên và địa chỉ của cô ta? Tại sao không kiểm chứng lại mọi sự kiện xem có thể là thật không? Thế mà cũng học đòi làm ký giả.

Thứ ba, điều sơ sót nặng nề nhất không thể tha thứ được, đó là chàng lại để nàng bỏ trốn đi và trong tay chỉ có một manh mối không đáng tin, vũ trường Ba Lê và một nhân vật tượng tượng Mai Phương.

Tất cả câu chuyện đều là bịa đặt cả ư? Sau khi chuyện đã xảy ra, Mộ Hòa thường mua đủ tất cả báo để xem có án mạng nào mà nạn nhân bị giết bằng chai hay lọ gì không, nhưng chàng đã hoài công. Mộ Hòa cũng có đến vũ trường Ba Lê, nhưng ở đây cũng không có cô vũ nào tên Mai Phương cả. Cũng không có một vũ nữ nào có người yêu là nhạc sĩ chơi kèn cả. Chàng bắt đầu nghi ngờ là mình bị lừa. Nhưng với một thiếu nữ hiền lành đáng thương như vậy, làm gì có chuyện bịa?

Mộ Hòa nhớ mãi đôi mắt ngây thơ, khuôn mặt hiền lành và

nổi buồn tê điếng của thiếu nữ. Chuyện thật hay bịa?

Dù sao, Mộ Hòa cũng thấy bối rối, chuyện trên chiếc phà quá thật khó quên. Nhưng nó đã qua rồi, và lại Mộ Hòa cũng không có thời giờ đâu mà tìm hiểu, vì chỉ bốn hôm nữa là chàng phải đi Thái Lan rồi.

Thật ra Mộ Hòa đi theo một phái đoàn báo chí làm một cuộc du lịch Đông Nam Á. Thái Lan là trạm đầu tiên. Thời gian dành cho những sinh hoạt như thế thường bề bộn, đó là chưa kể mỗi lần đến một nơi xa lạ, bao nhiêu cái lạ mắt đều thu hút và óc ham hiểu biết của chàng cố ngốn hết những sắc thái địa phương. Mộ Hòa hầu như đã quên chuyện đêm trước.

Thời tiết Thái Lan nóng như mùa hạ ở xứ chàng trong những rừng dừa rậm mát, dưới những tháp chuông sơn vàng óng ánh, giữa những sông rạch chằng chịt ghe thuyền, bên những rừng già âm u. Mộ Hòa đã sống một đời sống đa diện. Đời sống bận rộn một cách thích thú. Có bao nhiêu cảnh đẹp để chàng ngắm, bao nhiêu vật hay thú lạ đợi chàng thưởng thức. Chiếc máy ảnh không bao giờ được nghỉ ngơi, chàng lăng xăng như một chú ong và các bạn đồng nghiệp phải lắc đầu:

- Nghĩ cũng hay, bộ thằng Hòa không biết mệt sao chứ?

Mộ Hòa tham dự những trò chơi đầy sắc thái địa phương, đấu võ Thái Lan, đá gà, vũ, mua bán trên chợ nổi. Đời sống trên mặt nước là đề tài cho chàng mặc sức bấm máy hình.

Sự yêu thích của Mộ Hòa rộng rãi, chớ không thu hẹp trong một phạm vi nào. Một lần dừng chân trước quán rượu, Vương Kiên Chương, đồng nghiệp của chàng nói:

- Tao biết thằng Hòa không thích rượu đâu.

- Đừng giả vờ, tao biết đúng tim đen của tụi bây mà. Tụi bây vào đây đâu phải vì rượu, vì những đóa hoa nổi tiếng thế giới thì có.

Mọi người cười xòa, Vương Kiên Chương vỗ vai Hòa hỏi:

- Ê Mộ Hòa, tại sao mày phản đối đàn bà?

Hòa hỏi ngược lại:

- Tao phản đối bao giờ?

- Nhưng đứa nào cũng bảo mày như thế.

Mộ Hòa nhún vai cười. Và đó là những khác biệt giữa chàng với các bạn. Nhiều đứa bảo chàng là một anh chàng trên ba mươi tuổi, không một cô bạn gái, không thích chơi bời thì nhất định phải có một cái gì trục trặc. Sự thật thì tại họ không nhìn ra, chứ chàng là người tình cảm, chính vì tình cảm mà Mộ Hòa không muốn coi đàn bà như một thứ trò chơi.

Đó là một cách xem trọng tình cảm của mình. Chàng không hiểu tại sao con người lại có thể vung vãi tình cảm mình ra một cách dễ dàng như vậy? Đi đến đâu cũng có thể để giống lại. Con người quả tình phức tạp thật. Cũng có thể là tại chàng tự tạo cho mình một trái tim gỗ đá. Thật ra, nhiều lúc chàng không thể phân tích bản tính người khác, không phải người khác không, mà ngay cả chính chàng, chàng cũng không hiểu nổi mình nữa. Gần đây, càng lúc chàng càng thấy mình khó hiểu, câu hỏi luôn luôn ám ảnh đầu óc chàng: ta là một người có tình cảm yếu mềm hay trái tim ta hóa đá?

Hóa đá? Không, dù thế nào đi nữa, Mộ Hòa cũng cảm thấy từ bên trong sâu thẳm của quả tim đang âm ỉ sôi sục. Và lại nếu trái tim đã hóa đá thì làm gì còn cảm thấy buồn. Còn chàng?

Chàng hay có cảm giác cô đơn. Bên ngoài lúc nào người ta cũng thấy chàng húc bura vào công việc một cách nhiệt thành, nhưng sau những lúc đó (có khi ngay trong lúc làm việc) chàng lại bị cảm giác cô đơn xâm chiếm. Nhiều lúc Mộ Hòa tự hỏi, sự xông xáo, sự bận rộn suốt ngày đó có phải là một thứ hình thức trốn tránh không? Nhưng trốn tránh gì mới được chứ? Có thể đó không phải là trốn tránh mà là tìm kiếm, vì tìm kiếm không thấy nên mới cố quên bằng cách làm việc. Đó cũng là một cách làm cho tình cảm thăng hoa, cũng có thể là một cách trốn tránh. Nhưng ta tìm kiếm cái gì mới được chứ?

Sống trong một thứ tình cảm lạc lõng như thế, Mộ Hòa coi đó như một thứ bệnh tật, bệnh mới phát đến một cách chậm rãi, nhưng lúc gần đây, cơn bệnh trở nặng. Trong tình thế nguy hiểm này, Mộ Hòa vẫn không tìm ra phương thuốc hay nào để chữa lành chứng bệnh phiền nhiễu. Có một cách mà Hòa xem như là cách giải thoát duy nhất đấy là vùi đầu vào công việc. Trong lúc làm việc, công việc đã cuốn hút chàng đi, để chàng không có khoảng trống vắng nào mà nghĩ ngợi, mà phân tích nữa. Mộ Hòa thường tự hào mình là một con người không thể nào để mình rên xiết vì cơn bệnh được.

Trong một khung cảnh thuần túy đông phương như Thái Lan, màu sắc Phật Giáo và tình tự đơn giản của dân tộc đã mang đến cho chàng một chút thích thú. Chàng thấy yêu cái bản tính hiền hòa nhưng đầy mâu thuẫn của dân địa phương. Mâu thuẫn? Chàng đã nhìn thấy rất nhiều cảnh mâu thuẫn ở đây. Quân chủ và dân chủ là một sự sống chung chính trị. Văn minh hiện đại và văn minh cổ xưa pha lẫn trên các kiến trúc. Những vũ điệu dịu dàng với môn võ thô bạo. Một dân tộc giản dị nhưng lại sẵn sàng thách đấu.

Mộ Hòa mở to mắt ra quan sát, ghi nhận và thỏa mãn. Chàng

thấy vui, thật vui và gần như quên cả chứng bệnh khó trị của mình.

Và như thế, hai tuần lễ rồi cũng trôi qua thật nhanh. Phái đoàn rời xứ Thái đến Mã Lai, ở mấy hôm rồi lại bay ngay sang Tân Gia Ba.

Tân Gia Ba là một quốc gia mới độc lập, thành phố thật mới, các công viên rợp bóng, thật đúng với cái danh Thành phố của công viên và Hòa lại có dịp bị những điều mới lạ lôi cuốn.

Thành phố Tân Gia Ba là một hải cảng điển hình, không đa diện như xứ Thái. Phố xá sạch sẽ. Chỉ có mấy hôm là Mộ Hòa đã xem hết tất cả những cái cần xem. Khi đã thỏa mãn thì cơn bệnh lại tái phát làm chàng khó chịu bức dọc, tinh thần xuống thật thấp. Vì vậy tối hôm ấy, khi Vương Kiên Chương đề nghị:

- Ê Hòa, tối nay mình đi phòng trà đi!

Mộ Hòa hoan nghênh hết mình:

- Nhất rồi, nhưng tiếc là không có bạn gái đi chung cho vui.

- Khó có dịp may như ngày hôm nay. Mà biết không, thằng Triệu hấn quen ông giám đốc nhà hàng ca nhạc. Đặc biệt là ở đây có một ban vũ Đài Loan vừa mới sang, chúng ta phải đến đấy để cổ vũ cho họ chứ.

- Tôi chẳng thích ca kịch tí nào cả.

- Nhưng ở nước ngoài mà gặp được vũ đoàn nước nhà thì vẫn thích chứ?

Điều đó thì đúng! Và tối hôm ấy, một bọn tám người kéo

nhau đến nhà hàng ca nhạc.

Cách bài trí ở đây thật sang trọng, một căn phòng thật rộng, ánh sáng thật dịu từ những ngọn đèn pha lê phản chiếu vào tường làm mát mắt.

Món ăn thật thích khẩu, không kém Hương Cảng tí nào cả. Ông Giám Đốc họ Văn, một cái họ hiếm người có, người lùn lùn, mập mập, khoảng trên bốn mươi, thật điệu nghệ, thật nhà nghề, thấy nhóm của Mộ Hòa đến đã đích thân ra cửa đón. Ông tìm một cái bàn thật tốt nhìn thẳng ra sân khấu, và bảo nhà bếp chọn những thức ăn đặc biệt nhất rồi ngồi vào tiếp khách.

Triệu hỏi ông giám đốc Văn:

- Lúc này buôn bán khá chứ hả? Ban vũ Đài Loan chúng tôi sang đây chắc cũng không đến đổi tệ lắm?
- Vâng, khá lắm, khá lắm, họ vũ hay thật. Nhà hàng chúng tôi dạo này đông khách hơn tháng trước nhiều.

Chương trình văn nghệ bắt đầu, gồm đủ tiết mục: ca, vũ, kịch ngắn tất cả đều có thể nói là trên trung bình. Các cô ca sĩ cô nào cũng duyên dáng. Mộ Hòa lấy làm ngạc nhiên vì sự tiến triển của ngành này. Ở Đài Bắc chàng ít có dịp đến phòng trà, vì mấy phòng trà nổi tiếng toàn mời ca sĩ ngoại quốc, do đó Mộ Hòa không ngờ nghệ sĩ nước nhà lại khá như vậy. Có lẽ vì Bụt nhà không thiêng, chỉ có hòa thượng nước người mới tụng kinh giỏi mà thôi. Đó quả là một vấn đề tâm lý. Đài Loan chạy đi mời ca sĩ Tân Gia Ba, còn Tân Gia Ba chạy kéo ca sĩ Đài Loan về. Một trao đổi tầm thường nhưng đầy quyền rũ.

Sau màn vũ, Mộ Hòa vỗ tay thật to. Chàng thấy khán thính giả phản ứng tốt cho đoàn vũ mà lấy làm hãnh diện lây. Trong lúc màn nhung buông xuống để thay cảnh, một cô ca sĩ khác bước ra hát hai bản không có gì xuất sắc lắm. Rồi một nữ ca sĩ khác, Mộ Hòa thờ ơ nhìn lên, đột nhiên chàng nhảy thót lên như bị điện giật. Nàng mặc chiếc áo dài dạ hội màu xanh nhạt, những hạt trân châu kết trên áo lấp lánh. Cô ca sĩ này gương mặt khá quen thuộc. Phải rồi! Đúng rồi! Chính là người thiếu nữ định nhảy xuống biển tự tử trên chuyến phà ở Hương Cảng hôm nọ.

Mộ Hòa mở to mắt nhìn lên sân khấu, quên cả bạn bè.

- Cô ca sĩ này là ai thế?

Anh chàng Vương Kiên Chương hỏi:

- Ai là ai? Mà quen cô ta à?

Mắt vẫn không rời cô ca sĩ, Mộ Hòa lắp bắp:

- Vâng, vâng, cô ta khá quen, cô ấy tên gì vậy?

Câu chuyện xảy ra ở trên chuyến phà chàng chưa kể cho ai biết hết vì nghĩ rằng kể ra cũng chả có gì làm thú mà có khi còn bị cười nữa nên thôi. Ông Văn suy nghĩ một lúc nói:

- Hình như cô ta họ Diệp thì phải, Diệp gì nhỉ? Đúng rồi, Diệp Khanh.

Diệp là lá, Khanh là mùi hương.

Mộ Hòa không dấu được sự sung sướng:

- Cô ấy cũng ở trong đoàn ca vũ Đài Loan à?

- Không, cô ấy là ca sĩ thường trực ở đây, không nổi tiếng lắm. Cô ấy hát giữa hai tiết mục ấy mà.

Mộ Hòa hỏi tiếp:

- Thế cô ấy từ đâu đến vậy, có phải từ Hương Cảng sang không?

Ông giám đốc họ Văn ngạc nhiên:

- Hương Cảng? Tôi không biết chuyện đó, chỉ biết cô ta được một ca sĩ làm ở đây giới thiệu vào.

- Thế cô ấy...

Mộ Hòa vừa định hỏi thêm thì cô ca sĩ kia đã bắt đầu lên tiếng hát, bản Mùa Xuân Trên Hồ Tây.

Chàng thắc mắc:

- Cô ấy hát ở đây lâu chưa?

- Mới mười mấy hôm thôi. Anh có muốn mời cô ấy ngồi đây chơi không?

- Dạ. Dạ.

Mộ Hòa lúng túng, chàng quan sát thật kỹ cô ca sĩ. Mái tóc, cách phục sức có thay đổi, không thể xác định đây là cô thiếu nữ hôm nọ.

Nhưng không lẽ trên đời này lại có hai người giống nhau đến như vậy sao?

- Thế mời cô ấy xuống đây ngồi có được không?

- Sao lại không?

Ông Giám đốc cười hì hì, rồi ông gọi bồi đến dọn đồ mấy câu. Mộ Hòa hiểu ông ta đã hiểu lầm ý mình nhưng chàng cũng không buồn giải thích, mắt đắm đắm nhìn Diệp Khanh.

Sau khi hát xong bản “Mùa Xuân Trên Hồ Tây”, Diệp Khanh hát tiếp một bản nhạc thời trang “Chuyện Cũ Chỉ Còn Để Nhớ”. Đây là bản nhạc khá thịnh hành tại Đài Loan, nhưng có lẽ không bằng ở các xứ khác ở Đông Nam Á. Mộ Hòa yên lặng lắng nghe, giọng hát ấm, rõ, điều này khiến chàng nhớ lại lúc nàng hát “Đêm trái dài, hải âu bay, bay về đâu, về đâu?” Đúng rồi! Đúng là nàng, ta không lầm tí nào cả. Con người có thể thay đổi vóc dáng bên ngoài bằng cách phục sức, nhưng khó có thể thay đổi thái độ, tư cách và giọng nói.

Mộ Hòa bắt đầu sốt ruột, chàng nghĩ đến chuyện kỳ ngộ trên phà và đêm nay. Có rất nhiều điều Mộ Hòa cần gặp nàng để giải thích.

Diệp Khanh! Thì ra tên nàng là Diệp Khanh. Lần này Mộ Hòa sẽ không để nàng trốn mất nữa, phải hỏi cho ra sự thật. Chồng cô ta bây giờ ra sao? Tại sao nàng bỏ sang Tân Gia Ba? Trốn chẳng? Nàng bảo nàng đi làm để nuôi chồng, thì ra nàng hành nghề ca sĩ. Tối hôm ấy, sao chàng không nghĩ đến điều ấy.

Diệp Khanh hát xong bước vào trong. Mộ Hòa toát mồ hôi, chàng lo nàng sẽ biến mất. Sự bồn chồn nôn nóng của chàng lộ ra mặt làm cả bàn nhìn ra vẻ bất thường này. Trên sân khấu một đoàn vũ lớn ra trình diện, Mộ Hòa không buồn nhìn

- Ê Hòa, mày chịu con bé đó rồi hử?

- Đừng nói nhảm, tao thấy cô ấy giống bạn tao quá.

Vương Kiên Chương cười trên cợt:

- Bạn gì mà làm mày sốt ruột thế? Đừng có giả vờ nữa bạn ạ, tội mình là những kẻ mới đến mà. Muốn tội này giúp không?

- Đừng nói nhảm!

Mộ Hòa nói nhưng mắt vẫn đảo quanh. Đột nhiên, tim chàng đập mạnh, chàng đã nhìn thấy Diệp Khanh rồi. Nàng đang rẽ đám đông bước về phía bàn chàng. Nàng chưa thay áo, vẫn chiếc áo trình diễn ban nãy.

Diệp Khanh dừng lại trước bàn, ông Giám đốc họ Văn và mọi người cùng đứng dậy. Ông Văn giới thiệu:

- Đây là cô Khanh, còn đây là các bạn ký giả từ Đài Loan sang, họ muốn được quen với cô.

Tiếp theo đó, ông giới thiệu tên từng người một. Diệp Khanh duyên dáng gật đầu chào. Đến phiên Mộ Hòa, chàng cố yên lặng xem phản ứng nàng ra sao. Nhưng khi nhìn thấy chàng, nàng vẫn với nụ cười nghề nghiệp, không có một cái gì khác lạ. Không lẽ nàng không nhìn ra ta ư? Không thể như vậy được.

Bồi đã mang đến thêm một chiếc ghế, đặt giữa Kiên Chương và Mộ Hòa. Diệp Khanh ngồi xuống, tất cả mọi người lại ngồi xuống, chén đĩa được mang thêm ra. Chương rót rượu cho Diệp Khanh, rồi chỉ Mộ Hòa:

- Cô Khanh, ông bạn tôi đây rất ái mộ giọng hát của cô.

- Thế à?

Diệp Khanh quay sang nhìn Mộ Hòa:

- Tôi hát dở lắm, anh không cười chứ?

Mộ Hòa thất vọng ngay, chàng đã nghĩ là nhờ giọng nói có thể nhìn ra kẻ quen thuộc. Vậy thì Diệp Khanh chắc chắn không phải là thiếu nữ giết chồng kia. Vì khi nàng hát, tiếng hát thật quen thuộc, nhưng đến lúc nói chuyện, nàng lại nói cứng hơn và khó nghe như của dân miền Nam tỉnh Phước Kiến, hoàn toàn khác biệt với giọng bắc trong đêm hôm nọ.

Do dự một chút Mộ Hòa lên tiếng:

- Cô Khanh. Cô là người ở đây à?

Chàng chăm chú nhìn thiếu nữ. Thiếu nữ đã hóa trang thật kỹ, lông mi giả, mày và mắt kẻ sậm, má và môi tô hồng. Đây chính là nàng, càng nhìn chàng càng thấy chắc chắn.

- Ký giả nhà báo có khác, tôi mới từ Phi Luật Tân sang đây.

- Phi Luật Tân à?

Đúng là chàng đã nhầm. Nhưng tại sao lại có chuyện hai người giống hệt nhau thế này?

- Thế cô có đến Hương Cảng bao giờ chưa?

- Hương Cảng à?

Diệp Khanh châm đầy ly rượu cho Mộ Hòa:

- Ông định giới thiệu tôi sang đây hát? Mấy ông nhà báo quyền lực to lắm, tôi biết.

Nàng chồm về phía chàng, mùi nước hoa nồng nặc mũi Hòa.

- Tôi muốn sang đây hát lắm nhưng chẳng có cơ hội. Để tôi

mời anh ly rượu gọi là cảm ơn trước nhé?

Diệp Khanh nâng ly lên, những móng tay tô đỏ thẫm. Mộ Hòa giả vờ như chẳng thấy, chàng cũng nâng ly lên:

- Không, cô làm rồi, tôi chẳng có quen lớn gì với giới nghệ sĩ bên ấy cả.

Diệp Khanh ra vẻ nũng nịu, giọng miền nam của nàng càng nặng hơn:

- Anh cứ khách sáo mãi, ai lại không biết chuyện nhà báo các anh giao thiệp rộng bao giờ.

Bất đắc dĩ Mộ Hòa phải hớp một hớp rượu. Diệp Khanh nhướn cao đôi mày cười lẳng lơ, bàn tay nàng không hiểu vô tình hay cố ý đặt lên tay chàng. Mộ Hòa định ngả người ra sau để tránh nhưng không còn chỗ nào để lùi.

- Báo chí có phải của tôi đâu, tôi chỉ là kẻ chạy rong nhặt tin thôi.

Diệp Khanh vẫn không tha, nàng nghiêng đầu qua:

- Anh cứ khách sáo mãi. Anh ở đây được bao lâu?

- Chỉ có mấy hôm thôi.

Đôi mi dài ngoằn ngoèo của Diệp Khanh chớp nhanh:

- Không có chị cùng đi à?

Kiến Chương ngồi bên nhanh mồm trả lời thay:

- Ông Hòa nhà tôi chưa lập gia đình. Cô Khanh, cô có thể làm mai hộ chứ?

Diệp Khanh không tin:

- Thôi đừng phịa ông ơi. Anh Hòa trẻ tuổi lại tài cao thế này mà làm gì lại chưa có vợ được.

Kiên Chương cười hì hì:

- Người ta nhìn cao mà. Gặp người nào đẹp cỡ cô Khanh người ta mới ghé mắt, chứ bằng không dễ gì.

Diệp Khanh nguýt yêu:

- Thôi mà anh Chương, làm gì anh cứ mang tôi ra làm trò cười mãi thế? Anh nói nhảm, phải phạt anh một ly rượu mới được.

Diệp Khanh rót đầy ly của Chương, ép anh chàng phải uống. Kiên Chương nốc cạn ly, và nường theo hơn men, hắt ồm ồ:

- Tôi uống cạn rồi, bây giờ cho cô biết, anh Hòa chúng tôi định mời cô đi phố nhưng anh ấy sợ nói ra bị từ chối, nên nhờ tôi nói hộ.

Chán thật! Đột nhiên Mộ Hòa thấy bực mình. Người thiếu nữ bên cạnh là một ca sĩ, một thứ phụ nữ bụi đời, điển hình cho sự truy lạc thế mà ta lại có thể làm cho được. Càng lúc Mộ Hòa càng thấy rõ cái lầm của mình. Diệp Khanh chẳng thể là thiếu nữ hôm đó được. Mộ Hòa không muốn có một dính dấp gì đến cô ca sĩ này, nhưng Diệp Khanh đã quay đầu sang hỏi nhỏ:

- Có thật thế không anh Hòa?

Kiên Chương dành đáp thay:

- Thật chứ sao lại không, Hòa mà nói đi, mà mời cô Khanh

đi phố chứ?

Thế này thì làm sao phủ nhận được, Mộ Hòa chỉ còn cách ậm ừ cho qua. Và như thế cũng đủ cho Diệp Khanh nũng nịu:

- Thế thì trưa mai anh đưa em đi ăn cơm Quảng Đông ở Hương Các Lý Lạp nhé?

Cái trò này lại tái diễn nữa rồi, nhưng biết làm sao bây giờ? Mộ Hòa bực mình, từ ngộ nhận này đưa đến ngộ nhận khác tai hại hơn. Thật không có gì xui bằng. Không đợi Mộ Hòa trả lời, Diệp Khanh lên tiếng:

- Mười một giờ sáng mai anh tới đón em nhé, em sẽ đợi anh dưới phòng khách của lữ quán Minh Các.

Mộ Hòa miễn cưỡng cười, và trả lời qua loa cho xong. Khi ngược lên chàng bắt gặp ánh mắt tinh nghịch của Kiên Chương như bảo: Mi cảm ơn ta đi chứ! Chàng muốn mắng một câu cho hả giận: Ai bảo cậu chen vào chuyện riêng của tôi? Cậu chỉ là một thằng ngốc tự hào mình khôn thôi.

Màn vũ trên sân khấu đã kết thúc, mọi người vỗ tay tán thưởng. Diệp Khanh vỗ tay theo, rồi nàng đứng dậy, nâng ly nói:

- Mời cả bàn ly này để tôi rút lui, vì một tí nữa tôi còn phải hát mấy bản nữa!

Mộ Hòa giật mình, tiếng “một tí nữa” của Diệp Khanh thật dễ thương, đúng là giọng nói của người phương Bắc! Không một người Nam nào xử dụng ba tiếng đó một cách dễ thương như vậy, nhất là tiếng “tí”.

Chàng quay sang nhìn Diệp Khanh, nàng đã cạn ly, mọi

người đứng lên tiễn, Mộ Hòa hấp tấp nói:

- Cô Khanh!

Diệp Khanh đứng lại, đưa mắt chờ, Mộ Hòa nói:

- Một tí nữa đến phiên cô, cô làm ơn hát cho tôi nghe một bản nhạc nói về loài chim Hải Âu, được không?

Diệp Khanh yên lặng suy nghĩ rồi phì cười:

- Nhưng tôi hát không hay, anh cũng đừng cười nhé?

Quay lưng lại, nàng đi thật nhanh. Mộ Hòa ngồi yên ngắm theo, vóc dáng của nàng trông cũng thích mắt. Kiên Chương ngồi cạnh thúc nhẹ chàng:

- Ê Hòa, cảm ơn ông mai đi chứ!

Mộ Hòa trừng mắt nhìn bạn hậm hực. Kiên Chương khoái trí cười, cả bàn tiệc cũng cười theo. Mộ Hòa bực mình nâng ly lên, hóp một hóp rượu.

Chàng không hiểu mọi người đang cười cái gì, và bắt đầu thấy ngượng ngịu.

Khoảng thời gian kế tiếp, Hòa ngồi không yên. Chàng không còn tâm trí đâu để xem nữa, cũng như chàng không thiết ăn thêm món gì nữa.

Mộ Hòa nôn nóng chờ đợi Diệp Khanh tái xuất hiện.

Diệp Khanh, nếu quả thật nàng là thiếu nữ đó, nếu thật nàng đã trốn sang Tân Gia Ba và cố tình che dấu bộ mặt thật của mình thì chàng sẽ tính sao? Có thể lắm, biết đâu nàng chẳng cố tình làm ra vẻ lá loi, thay đổi giọng nói. Mộ Hòa yên lặng

nhìn lên sân khấu. Chàng xua đuổi ngay những ý nghĩ vừa gieo vào đầu. Không, không thể như vậy được, hành nghề ký giả lâu năm biết đâu chàng chẳng bị méo mó nghề nghiệp. Nếu quả thật nàng đóng kịch hay đến thế thì đúng nàng là một thiên tài kịch nghệ.

Màn thay đổi không khí đến, Diệp Khanh tái xuất hiện, đám bạn của Hòa vỗ tay thật to, không phải để tán dương Diệp Khanh mà là để giữ thể diện cho Hòa, cho người chàng đã để mất xanh đến. Mộ Hòa ngồi tựa lưng vào ghế, yên lặng nhìn lên sân khấu. Diệp Khanh đã thay áo mới, chiếc áo thật ngắn màu hồng nhạt có lẫn kim tuyến, cổ áo mở rộng để lộ cả phần cổ trắng, một phần ngực rộng, tóc vẫn chải cao. Nàng cúi đầu chào khán thính giả, mắt liếc về phía bàn Hòa.

Cầm chiếc micro trên tay, Diệp Khanh nói:

- Bây giờ tôi xin gửi đến quý vị một bản nhạc, bản Hải Âu.

Khi nói đến hai tiếng Hải Âu, Diệp Khanh cố ý ngừng lại một chút, mắt liếc về phía Mộ Hòa cười. Kiên Chương lại được dịp thúc nhẹ vào người Mộ Hòa nói:

- Con bé này si mày rồi đấy!

Hòa gạt ngang:

- Đừng nhảm, nghe kìa!

Chương nhún vai không nói lời nào nữa. Diệp Khanh bắt đầu hát và như ban nãy, giọng nàng ấm và thật dễ nghe. Hòa lắng tai nghe như muốn nuốt từng chữ một:

Hải Âu chim chẳng có nhà

Phương đông hết ở lại qua phương đông

Tung trời góc bể chân mây
 Bao giờ cánh mỏi tìm nơi ghe thuyền
 Cột buồm là chốn nghỉ chân
 Rồi trong giây lát chim buồn lại bay
 Tung mây khắp bốn phương trời
 Hải Âu đành lấy trời mây làm nhà
 Biển là giường ấm bao la
 Sáng chiều, đêm tối bão mưa chẳng rời
 Vẫn bay giữa chốn biển khơi
 Vượt bao sóng gió núi đồi quán chi
 Hải Âu tìm một hướng đi
 Mong ngày mai gió xuân về hội vui

Bài hát đã dứt, Mộ Hòa tay nâng cằm ngồi bất động. Chàng không làm sao phân tách được lòng mình lúc bấy giờ. Đây không phải là bản nhạc chàng đã nghe. Ngẩng đầu lên, chàng nhú mày nhìn Diệp Khanh, đấy có phải là một chú chim Hải Âu không? Lòng chàng ngập đầy rồi rã.

CHƯƠNG 3

Hương Các Lý Lạp là một hãng du lịch nổi tiếng của Tân Gia Ba, hãng được bài trí thật sang trọng, thật lịch sự và kiêu cách. Bên dưới là một nhà hàng Quảng Đông, có tên là quán Hương. Quán vừa lịch sự vừa đặc biệt nên mỗi trưa nếu không giữ chỗ trước thì gần như chẳng còn chỗ trống, phải chờ cả tiếng đồng hồ, chẳng thua gì các hiệu ăn ở Hương Cảng.

Mộ Hòa và Diệp Khanh tìm một chiếc bàn sát tường ngồi xuống. Trước khi đi Hòa cũng có rủ Kiên Chương theo, nhưng hẳn nhất định chẳng chịu, bảo là không thích đóng vai kỳ đà. Chương lại còn chỉ vẽ cho chàng cách để đối phó với Diệp Khanh, và khuyên chàng chớ bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng. Diễn giảng gần nửa ngày rồi Chương bỏ đi đâu mất.

Trong tình thế bất buộc, Mộ Hòa chỉ còn biết đơn đao độc mã đến nơi hẹn. Như thế cũng được, chàng nghĩ, ta sẽ dễ làm sáng tỏ câu chuyện. Biết đâu, tối hôm qua vì đông người quá nên Diệp Khanh không muốn để lộ thân thế thật của mình ra?

Mộ Hòa vừa rót nước trà vừa thăm dò:

- Cô Khanh, trước buổi tối hôm qua hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?

Diệp Khanh mỉm cười nhìn chàng:

- Thế à? Anh đã gặp em? Anh có đến Phi Luật Tân chứ?

- Phi Luật Tân à? Chưa!

Mộ Hòa lắc đầu nhìn Diệp Khanh. Hôm nay nàng vẫn trang điểm lòe loẹt, mắt vẽ thật đậm, nàng mặc nguyên bộ đồ hồng, quần chân voi, mang hoa tai to tướng, tóc xõa dài chải theo kiểu tóc đang thịnh hành, bao nhiêu tóc phía trước che hết cái trán. Mộ Hòa bực mình, thế mà chàng cứ ngỡ khi rời khỏi phòng trà Diệp Khanh sẽ bình dị như người con gái mang tên Hải Âu.

Diệp Khanh nũng nịu:

- Thế thì có lẽ tại chúng mình hữu duyên. Anh Hòa, anh thấy em quen lắm sao?

- Vâng, và cô chắc chắn là chúng ta chưa hề gặp nhau?

Diệp Khanh vẫn cười, nàng làm ra vẻ như hiểu biết:

- Em không nhớ là em có gặp anh chưa. Và lại với người đẹp trai như anh, nếu em gặp qua một lần là nhất định em phải nhớ chứ.

Mộ Hòa nhìn thấy ngay sự giả dối của Diệp Khanh. Lòng nàng như tấm kính trong suốt, nhìn qua là chàng thấy ngay trái tim người con gái đang phô bày trước mặt. Có lẽ nàng tưởng ta là một thứ dân dấn dộn mới biết ăn chơi.

- Cô Khanh đến đây được bao lâu rồi?

- Dạ mới nửa tháng, hợp đồng cuối tháng này mãn rồi. Anh Hòa, anh quen với ông giám đốc, anh làm ơn nói hộ để tôi được cộng tác thêm một tháng nữa thì cảm ơn anh nhiều lắm.

Thì ra đây là lý do để nàng nhận lời đi ăn với ta. Mộ Hòa

định nói cho nàng biết là chàng chẳng có quen biết gì ông giám đốc phòng trà cả, nhưng nhìn thấy gương mặt đầy hy vọng của người con gái, chàng lại thôi, chỉ gật gật đầu nói:

- Ô, để tôi nói với ông ấy xem sao.

Diệp Khanh cười thật tươi, thật sung sướng. Nâng ly lên nàng nói:

- Thế thì ta dùng trà thay rượu vậy, trước hết là để mừng anh, sau đây là để cảm ơn anh trước.

Mộ Hòa cười gượng:

- Chưa biết việc thành hay không mà.

- Anh nói thì sao lại không thành được, mấy ông nhà báo các anh mà ai dám làm phiền.

Diệp Khanh cười. Mộ Hòa bắt đầu cảm thấy nụ cười của nàng cũng dễ thương. Dân làm báo? Lạ thật, cô ấy cứ tưởng làm báo phải là ghê lắm? Cái gì nhà báo muốn là được sao?

Nụ cười đã khép trên môi Diệp Khanh, nàng cúi đầu nhìn xuống với một chút thẹn thùng:

- Anh Hòa, nói thật anh đừng cười nhé, tôi không phải là ca sĩ nhà nghề vì không người nâng đỡ và không có nhan sắc.

Mộ Hòa cắt ngang:

- Cô Khanh, cô đừng khiêm nhường như vậy.

- Đó là sự thật.

Diệp Khanh nói, mặt nàng ửng hồng, tất cả những nét diễn xuất giả tạo ban nãy đã biến mất và thay vào đó là nỗi buồn

thành thật.

- Em không sợ anh cười đâu anh Hòa, vì em biết anh là người tốt, anh sẽ không khinh rẻ em khi nghe chuyện thật. Em hát không hay, lại không đẹp, vì vậy em làm nghề ca hát này là một chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Nhà em...

Diệp Khanh ngưng lại, liếc nhanh về phía Mộ Hòa do dự:

- Hình như anh không thích nghe chuyện của em thì phải?
- Tại sao lại không thích? Nhà cô sao?

Diệp Khanh nói nhỏ:

- Hoàn cảnh nhà em không được sáng sủa mấy. Cha em chỉ thích rượu, mẹ em bị bệnh phổi. Bệnh cứ dằng dai mười mấy năm nay. Em còn một người anh ở Phi Luật Tân. Anh cũng biết tình trạng an ninh ở bên ấy bê bối lắm chứ? Nhưng anh ấy là người tốt, chỉ tội lỗi giao du với bọn côn đồ. Cách đây ba năm, họ gán cho anh ấy tội giết người và đem anh ấy giam vào...

Diệp Khanh lại ngừng, nàng thăm dò:

- Anh vẫn không khinh em chứ?

Mộ Hòa lắc đầu. Bây giờ chàng mới thấy bên trong lớp phấn son, bên trong nụ cười lá lơi còn chứa đựng quá nhiều nước mắt và cay đắng.

Cuộc đời lúc nào cũng phức tạp.

- Và như thế cô bắt đầu đi hát à?

Diệp Khanh miễn cưỡng cười:

- Vâng, lúc đó em mới mười bảy tuổi, cái tuổi chưa biết gì cả lại ít học, em biết hát là nhờ đĩa hát. Nhưng hát cũng đâu phải dễ, phải có căn bản nhạc lý, phải đẹp, phải biết giao tế, biết thù tạc. Còn em không ngóc đầu lên nổi. Nói thật với anh, ở Phi Luật Tân không còn chỗ dành cho em, nên em phải chạy sang đây đây chứ!

Mộ Hòa an ủi:

- Tôi thấy cô cũng khá chứ, vì phòng trà này là phòng trà hạng nhất ở đây mà!

- Nhưng em sợ mình hát không được lâu.

Mộ Hòa gật đầu:

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố hết sức tôi để giúp cô.

- Cảm ơn anh.

Diệp Khanh cười. Mộ Hòa nhìn thấy trong nụ cười đó bao nhiêu là cay đắng. Sau lời tâm sự của Diệp Khanh, dưới ánh đèn sáng Mộ Hòa chắc chắn nàng không phải là Hải Âu rồi. Đây là con Hải Âu khác, một Hải Âu bay trong mưa gió tìm hướng cho đời mình. Dù một khuôn mặt, nhưng cử chỉ và tính hạnh của cả hai hoàn toàn khác biệt nhau.

- Cô Khanh ăn đi chứ, nãy giờ cô chỉ nói chớ không thấy cô dùng món nào cả. Món tôm này để nguội ăn không ngon đâu.

Diệp Khanh cầm đũa đưa lên ăn tượng trưng một miếng:

- Em không dám ăn nhiều sợ mập.

- Thân hình cô đẹp lắm.

Diệp Khanh lại cười, nụ cười kiêu hãnh của một người khi được khen.

Dù sống lẫn lóc, bụi đời, Diệp Khanh cũng không mất đi bản năng thích được khen của người đàn bà. Lời tâm sự của Diệp Khanh đã làm cho Mộ Hòa thấy gần nàng hơn, gần như một thứ tri âm. Có lẽ hôm qua vì muốn tìm kiếm bóng hình Hải Âu, một thiếu phụ đáng thương qua một hình dáng một cô ca sĩ hạng bét, phấn son lòe loẹt nên Hòa thấy bức bối.

Còn hôm nay lại khác, chàng đã biết cả hai không phải là một. Diệp Khanh không phải là thiếu nữ định tự tử, và Mộ Hòa đã nhìn Khanh với đôi mắt khác, đôi mắt đã tha thứ những khuyết điểm nhỏ trên người nàng.

- Anh Hòa, anh có thấy ở đây vui không?
- Vui! Còn cô, cô có đến Đài Loan bao giờ chưa?
- Em chưa đi, nhưng rất thích!

Mộ Hòa cười:

- Cô nói chuyện giống dân Đài Loan quá, tôi muốn nói cô có giọng nói của dân Đài Loan.
- Thế à?

Diệp Khanh mở to mắt:

- Em ở phía nam tỉnh Phước Kiến, cả nhà đều dùng tiếng nói địa phương.

Đưa tay lên che miệng, Diệp Khanh mắc cở:

- Anh Hòa đừng chê nhé, em nói tiếng Quan Thoại dở lắm,

không hay như mấy cô ở Đài Loan. Trương Anh trong đoàn ca vũ nhạc, mỗi khi nghe em nói là lại che miệng cười. Cô ấy đã dạy cho em nói cho đúng giọng Bắc Kinh, nào là “Một tí nữa”, “Cô bé”, “Không khá”. Em uốn cong cả lưỡi mà nói vẫn không được.

- Nhưng rồi cô sẽ nói được.

Mộ Hòa nhớ đến chữ “một tí” mà ngần ngại.

Diệp Khanh thật nhạy cảm, nàng cười chữa thẹn:

- Anh cười gì đấy? Có lẽ em bắt chước vô duyên lắm hả anh?
- Tôi không cười cô đâu, tôi đang cười tôi đây mà.

Thì ra chỉ vì tiếng “một tí” mà chàng đã ép nàng phải hát cho được bản Hải Âu. Hôm qua đúng là ta điên.

Diệp Khanh không chú ý đến thái độ thần thờ của Mộ Hòa, nàng tiếp tục nói:

- Chị Trương Anh hứa sẽ giới thiệu em đến Đài Loan hát, anh thấy liệu em có nên hy vọng không?
- Sao lại không?
- Nếu em đến Đài Loan hát, anh có đi nghe không?
- Đi chứ.

Diệp Khanh sung sướng ra mặt, làm như chuyện sang Đài Loan hát là chuyện đã có thật. Đột nhiên Mộ Hòa xúc động, chàng biết Diệp Khanh dù có sang Đài Loan đi nữa cũng không thể nổi tiếng được. Vả lại, cũng chưa hẳn có phòng trà nào mời Diệp Khanh vì nàng không phải là một nghệ sĩ tên

tuổi. Con người, nghĩ cũng lạ, lúc nào cũng thích sống với mộng mơ hơn là thực tế. Nghĩ đến gánh nặng gia đình đè trên vai người thiếu nữ, Mộ Hòa thấy tội nghiệp. Đây đúng là một mẫu người bi thảm đáng thương. Nhưng tội nhất là Khanh chẳng nhìn thấy khả năng mình, cứ mãi say với ảo tưởng.

- Anh Hòa, bao giờ anh trở về Đài Loan?

- Có lẽ một tuần nữa.

- Nhanh thế?

Diệp Khanh thở ra như nuốt tiếc:

- Lúc nào rảnh anh đến em chơi. Em chỉ bận hát buổi tối thôi, có thể đi phố với anh suốt ngày được.

- Cô biết hết thành phố này hả?

Diệp Khanh lắc đầu, Mộ Hòa đột nhiên thấy thích:

- Thế thì chúng ta đi dạo phố vậy. Tại sao phải chôn chân ở đây phí thời giờ. Cô biết Vườn Chim chưa?

- Vâng, nổi danh lắm, nhưng không biết ở đó có vui không.

- Đến là biết chứ gì.

Thế là cả hai cùng đến Vườn Chim.

Mộ Hòa không hiểu nổi chính mình tại sao lại dây dưa với Diệp Khanh.

Nhưng rồi trong một tuần còn lưu lại, gần như ngày nào chàng cũng gặp nàng. Bao nhiêu thắng cảnh ở đây từ Vườn Chim, Sở Thú, vùng biệt thự Hồ Bảo đều có dấu chân hai

người. Họ đi xinê, uống nước với nhau suốt ngày. Một người nổi tiếng là không hề có bạn gái như Mộ Hòa lại đi phố với một ca sĩ loại hạng nhì như Diệp Khanh quả là điều khó tin. Vì vậy nhóm bạn bè của chàng, tụi Kiên Chương đã đem chuyện ấy ra làm đề tài để đùa.

Sự thật, giữa Diệp Khanh và Mộ Hòa không có một cái gì cả. Làm sao Diệp Khanh chen chân vào tim Hòa, Hòa chỉ mến bản tính hiền hòa của nàng, thông cảm gia thế và hiểu rõ ước vọng của nàng, thế thôi. Tuy gần nhau nhưng họ ít đi sâu vào nhau. Diệp Khanh là loại đàn bà ít dùng đến tư tưởng, họ gần nhau như hai người bạn đồng hành. Bao giờ cũng như bao giờ, Diệp Khanh tán tụng Hòa với một câu duy nhất.

- Anh thật là tốt!

Thế thôi, Mộ Hòa không hiểu rõ ý Diệp Khanh, phải chăng vì phong cách quân tử của chàng? Hay những người đàn ông trước đến với nàng chỉ toàn là một lũ lợi dụng? Dù thế nào đi nữa, trong câu nói đơn giản kia chàng cũng nhìn thấy được nỗi cay đắng đã qua của Khanh, chàng không đủ can đảm để hạch hỏi, cũng như thấy hỏi ra cũng chẳng ích lợi gì. Có điều Hòa biết, Diệp Khanh tuy vô học, tuy tầm thường nhưng vẫn đủ tính tự ái và kiêu hãnh. Vì vậy có lần, khi chàng định hỏi rõ hơn về gia cảnh của Khanh thì Diệp Khanh nói lảng sang chuyện khác. Nhìn gương mặt đột nhiên tối sầm của nàng, Mộ Hòa cũng đoán hiểu sự thật còn bi đát hơn lời Khanh đã kể. Và nhất là sau nhiều lần đi nghe hát, chàng biết rõ nàng chỉ có hai bộ áo trình diễn duy nhất đó thôi nên chàng càng thông cảm Khanh hơn.

Sự thông cảm pha lẫn thương hại đó không phải là tình yêu. Mộ Hòa chắc chắn như thế. Đối với Diệp Khanh, chàng vẫn

cố giữ một khoảng cách, ngay cả những câu nói vồn vã, thân mật chàng cũng không dám sử dụng. Chàng quý trọng Diệp Khanh như quý trọng tình cảm của chính mình, do đó chàng không muốn lừa dối Diệp Khanh. Tuy ông Giám Đốc họ Văn đã hứa là sẽ tái ký hợp đồng với nàng thêm một tháng, nhưng Hòa cũng không tin tưởng lắm, nói chi đến chuyện sang Đài Loan. Mộ Hòa không quen lớn, không thể lực, làm sao giúp đỡ Diệp Khanh có hiệu lực được.

Trước hôm rời Tân Gia Ba, Mộ Hòa mời Diệp Khanh đi dùng cơm tối tại một nhà hàng ca nhạc, rồi đi nhảy. Diệp Khanh xin phép ông Văn nghỉ được một hôm. Nhưng nàng lại đề nghị một chương trình khác với Mộ Hòa:

- Đêm cuối cùng chúng ta được gần bên nhau thì đại gì chui đầu vào những chỗ đông người thế, tìm một nơi nào vắng vẻ nói chuyện với nhau có phải hay hơn không?

Nhìn ánh mắt thiết tha của Diệp Khanh, Mộ Hòa cảm động. Đây có phải là lời nói của Diệp Khanh không, một người con gái lẩn lộn giữa chốn ăn chơi, biết thêm khát những giây phút yên tĩnh.

Tình cảm Mộ Hòa rất phức tạp, chàng vừa thấy gần gũi nhưng cũng thấy thật xa lạ. Thế là hai người đến một quán cà phê thật vắng. Có một khoảng thời gian dài họ ngồi bên nhau không nói một lời nào cả.

Khỏi cà phê bốc lên nhạt nhòa. Trong một chốc Mộ Hòa cảm thấy luyến tiếc. Còn Diệp Khanh? Nàng cũng không nhí nhảnh như mọi hôm mà u hoài như một triết gia. Sự u hoài đó giữa ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Mộ Hòa thấy nàng giống người con gái trên chuyến đò Hương Cảng - Cửu Long, giống cánh chim Hải Âu lạ lùng. Dĩ nhiên, đó chỉ là ảo giác bởi ánh

đền thờ. Hoàn cảnh chung quanh thường đưa con người vào lầm lẫn dễ dàng, đó là chưa kể cả hai lại có vóc dáng giống hệt nhau. Mộ Hòa lắc đầu, bóng dáng chim Hải Âu trên thuyền đã biến mất, chàng thấy cần nói với Khanh vì sau đêm nay chàng sẽ không còn dịp để nói với nàng nữa. Cuộc gặp gỡ còn ngẫu nhiên hơn mây trời, tình cảm rồi sẽ còn hay mất, điều đó còn khó nhất hơn bóng mây dưới nước. Dù sao Mộ Hòa cũng không thể câm lặng được, tình cảm trong tim cần phải giải tỏa.

- Diệp Khanh, từ nay có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

- Em sẽ tìm cơ hội sang Đài Loan!

Lòng tin tưởng của Diệp Khanh khiến Hòa thấy thương hại. Nàng sẽ sang được đấy chẳng? Không thể tin được, nhưng Mộ Hòa cũng đưa danh thiếp cho Khanh.

- Nếu Khanh có sang đấy, nhớ viết thư cho tôi để tôi ra phi trường đón nhé! Địa chỉ này dễ tìm lắm, có cả số điện thoại của tòa soạn.

- Em biết mà, em biết anh là người có tên tuổi.

Mộ Hòa sa sầm nét mặt:

- Tôi vừa định cho cô biết là tôi không có tên tuổi như cô tưởng đâu. Vả lại Diệp Khanh, Khanh đừng có đặt trọn niềm tin vào tôi quá như vậy, vì làm báo thì cũng là làm thuê chớ có phải là ông thần vạn năng đâu. Tôi chỉ là một ký giả ăn lương nên phải làm việc cho nhà báo, chớ chẳng ra gì như cô tưởng đâu.

Diệp Khanh chăm chú nhìn Hòa, trong khi Hòa tiếp:

- Vì vậy tôi rất tiếc. Phải chi cái thể tôi mạnh hơn tôi sẽ giúp đỡ cho cô nhiều hơn. Thật ra thì...

Mộ Hòa ngập ngừng một tí mới nói:

- Cô Khanh, tôi có mấy lời thành thật, mong cô đừng ngạc nhiên. Tôi nghĩ là nghề hát xướng có vẻ không thích hợp với cô cho lắm, vì nó không thể dài lâu được. Tôi nghĩ là, nếu có thời giờ, cô cũng nên đi học thêm. Tôi nói thế cô không giận chứ?

Diệp Khanh yên lặng, trông mắt đắm lệ. Mộ Hòa nở nụ cười gượng, tiếp:

- Thôi được rồi, để chuyện đó sang một bên, bây giờ cô có thể cho tôi biết địa chỉ của cô ở Phi Luật Tân không?

Diệp Khanh ngơ ngác:

- Địa chỉ ở Phi Luật Tân nào?
- Tôi muốn biết để viết thư cho cô.

Diệp Khanh xoe tròn mắt cảm động:

- Thật sao? Anh sẽ viết thư cho em à?
- Vâng.
- Thế mà em cứ tưởng.
- Cô tưởng sao?

Diệp Khanh với nụ cười e thẹn:

- Em cứ tưởng về Đài Bắc xong là anh sẽ quên em ngay. Thôi được, để em đọc cho anh biết nhé!

Mộ Hòa ghi lấy địa chỉ của Diệp Khanh xong cười nói:

- Còn cô, cô sẽ viết thơ cho tôi chứ?

Diệp Khanh ngập ngừng:

- Chữ viết của em xấu quá, sợ anh cười.

Mộ Hòa cười:

- Mấy chữ “tôi khỏe mạnh” chắc cô viết được mà?

Diệp Khanh cười xòa, mặt ửng hồng. Hòa thấy nàng cũng khá hấp dẫn, có điều nàng trang điểm nhiều quá thành ra bao nhiêu vẻ đẹp thanh thoát đã bị che lấp hết. Hòa định nói thật điều ấy ra nhưng lại sợ bị hiểu lầm.

Khoảng thời gian còn lại rồi cũng trôi qua thật nhanh. Đêm đã khuya, Mộ Hòa phải trở về để sắp xếp hành lý. Chàng căn dặn:

- Sáng sớm phi cơ đã cất cánh, Khanh đừng ra tin nhé?

Diệp Khanh gật đầu, Mộ Hòa lấy trong túi ra một phong thư, đẩy nhẹ tới trước mặt nàng, do dự một chút nói:

- Ở đây có một ít tiền, thật tình tôi muốn tôi giàu hơn, nhưng rất tiếc mình chỉ là một kẻ thuộc giai cấp lương tháng, thành thử tôi không thể giúp đỡ Khanh nhiều hơn. Số tiền này Khanh cứ nhận đi để may thêm một vài chiếc áo.

Diệp Khanh ngẩng mắt lên nhìn Mộ Hòa ngạc nhiên, nàng lúng túng:

- Anh đừng đưa tiền như thế, không tốt.

Mắt Khanh bắt đầu ướt, giọng nàng nghẹn ở cổ.

- Em không cần tiền, em không nhận tiền của anh đâu, anh cất đi!

Sao vậy? Mộ Hòa chau mày chẳng hiểu gì cả. Không lẽ nàng chưa hề nhận tiền của đàn ông sao? Không lẽ hành động của chàng đã làm cho tự ái nàng bị thương tổn sao? Hay là những lời nói của chàng làm nàng xúc động? Nàng nghĩ rằng ta nghèo không nỡ lấy tiền của ta.

Mộ Hòa đặt tay mình lên tay Diệp Khanh, chàng thành thật bảo:

- Nhận đi Diệp Khanh, tôi tuy không giàu nhưng cũng không đói lắm đâu. Đây chỉ là một số tiền nhỏ, chẳng có nghĩa gì. Nếu cô thấy không cần xài, cứ gửi về nhà biểu mẹ cô. Cô đừng hiểu lầm, tôi không coi thường Khanh đâu, cũng như không có một dụng ý nào với Khanh cả. Chúng ta sắp chia tay nhau rồi, sau này biết còn có cơ hội để gặp nhau nữa không. Tiền đây không đủ để biểu lộ một phần vụn lòng thành của tôi đối với Khanh đâu, nhưng tôi muốn giúp đỡ, gọi là một chút kỷ niệm vậy mà.

Diệp Khanh quay mặt nhìn nơi khác, nghẹn ngào:

- Tại sao anh lại tốt với em như vậy?

Mộ Hòa nhìn thấy những giọt nước mắt lăn xuống má Khanh. Chàng cảm động, chàng không thể nghĩ Khanh lại yếu đuối như vậy:

- Đừng khóc Khanh ạ, nếu tôi có lỗi làm gì.

Diệp Khanh lắc đầu lấp lút:

- Không, không phải thế, có điều Khanh thấy hồ thẹn quá. Khanh không ngờ anh tốt với Khanh như vậy? Anh làm sao biết được, Khanh chỉ là một người...

Nguy rồi, ta đã làm tự ái nàng bị tổn thương, ta đã xúc phạm nàng. Mộ Hòa không muốn nghe nàng nói thêm, chàng xiết chặt tay nàng nói:

- Thôi đừng nói nữa, tôi hiểu rồi. Khanh là người con gái tốt, cất tiền đi, chúng ta phải về chứ. Tôi phải về khách sạn thu xếp hành lý.

Mộ Hòa mở ví Diệp Khanh ra, đặt phong thư vào, xong trao lại. Diệp Khanh lau nhanh nước mắt, nàng yên lặng đứng dậy. Sau khi thanh toán tiền xong, họ đứng lên đi về.

Đưa Diệp Khanh về khách sạn của nàng xong, Mộ Hòa còn dặn dò:

- Ráng giữ gìn sức khỏe Khanh nhé!

Diệp Khanh gật đầu, đưa mắt luyến lưu nhìn Mộ Hòa:

- Chúng ta rồi sẽ có ngày gặp lại nhau.

Mộ Hòa cười nhẹ:

- Mong rằng thế.

Diệp Khanh ngập ngừng:

- Thôi mình chia tay nhé.

- Ngủ ngon!

Mộ Hòa đưa mắt nhìn theo bóng Diệp Khanh khuất hẳn trong khách sạn chàng mới quay lưng lại gọi xe trở về. Khí

hậu nóng ẩm như tháng hạ, bầu trời ngập ánh sao khuya lấp lánh.

Sáng hôm sau, theo chân phái đoàn ra phi trường, hành lý đã khám xét xong, bước ra sân bay thì Hòa đột nhiên nghe tiếng gọi lớn từ sau vọng lại:

- Anh Hòa! Anh Hòa!

Chàng quay đầu lại, Diệp Khanh trong chiếc áo trắng, tóc xõa dài, đang lướt nhanh qua hành lang và đứng trên sân đưa tay vẫy vẫy. Mộ Hòa cũng đưa cao tay lên.

- Thôi chào nhé!

Gió ở sân bay thật to, tiếng nói của chàng có lẽ bị gió cuốn đi mất.

Những cánh tay đưa tin! Mộ Hòa vừa đi vừa quay đầu nhìn lại. Diệp Khanh đưa tay lên làm loa nói to câu gì Hòa không nghe rõ, chàng hỏi lại:

- Cái chi?

- Em sẽ đến Đài Loan.

Nàng hét thật to, chàng gật đầu cười, để cho nàng biết là chàng đã nghe thấy.

Bước lên phi cơ, đứng trên đầu cầu thang chàng quay lại một lần nữa, Diệp Khanh vẫn còn đứng đấy, mái tóc dài tung theo gió bay bay.

Vào lòng máy bay, ngồi xuống, phi cơ bắt đầu trườn mình trên phi đạo.

Mộ Hòa cột chặt giây an toàn, chàng ngồi yên, đưa mắt nhìn ra khung kính, bóng Diệp Khanh đã biến mất.

Anh chàng Kiên Chương ngồi bên cạnh, bắt đầu hát nghêu ngao một bản nhạc thịnh hành “Tim anh gọi lại San Francisco” nhưng hần đổi lời.

Tim anh đã gửi lại Tân Gia Ba

Vì nơi ấy còn có người nhớ đến

Mộ Hòa nhún vai không buồn lên tiếng.

Phi cơ đã rời mặt đất, len qua mây và vút cao lên trời xanh.

CHƯƠNG 4

Nếu không có đêm cuối cùng ở Tân Gia Ba có lẽ Mộ Hòa đã quên Diệp Khanh. Nhưng vì có buổi tối hôm ấy, lại có thêm cả một buổi sáng bận bịu, Mộ Hòa mới thấy vương vấn nhớ Diệp Khanh, nhất là bóng dáng Khanh trong chiếc áo trắng, đứng vẫy tay, tóc bay bay theo gió.

Có lẽ nàng đã ra phi cảng vội vã nên không kịp trang điểm, nhưng chính cái nét đẹp thanh tú đó chàng mới thích, mới nhớ. Mộ Hòa nghĩ nếu Diệp Khanh đừng trưởng thành tại xứ Phi Luật Tân, gia đình đừng túng quẫn, nàng được giáo dục đến nơi đến chốn, có lẽ nàng sẽ là một viên ngọc quý!

Nhưng dù có tiếc thương, dù có nhớ mong thì tất cả những gì xảy ra ở Tân Gia Ba cũng như ở Hương Cảng đều đã đi vào quá khứ. Có điều là bây giờ tòa soạn lại đem một tình ở Tân Gia Ba ra làm một huyền thoại để trêu Hòa và chúng gọi đó là Một mùa hè ở Tân Gia Ba của Mộ Hòa. Rồi cả những người trong nhà chàng cũng biết, đến nỗi Du Mộ Phong, cô em gái của chàng cũng phải hét lên như vừa trông thấy mặt trời mọc ở phương tây:

- Chao ơi anh Hòa! Anh khéo kén khéo chọn, hết chê cô này lại chê cô kia, để rồi bây giờ lại đi mê đào hát! Già kén kén hom nhé!

Mộ Hòa bực mình:

- Đừng có nói nhảm, cái gì mà mê? Người ta chỉ là bạn với

nhau thôi. Vả lại, cô cũng đừng coi thường người ta, hát xướng cũng là một nghề nghiệp chớ có khác thường gì đâu?

Mộ Phong nguýt anh:

- Anh bệnh cô ấy à? Đậm lắm rồi hả?

Mộ Hòa cười:

- Làm gì mà đậm với nhạt. Anh mới quen cô ta có một tuần làm gì có rắc rối được, em chỉ tài nói nhảm.

Bà Du, mẹ của Mộ Hòa ngồi gần đó chen vào:

- Hòa, con cũng gần ba mươi rồi, cũng nên tìm bạn gái đi chứ! Còn con Phong, sao không kiếm trong đám bạn gái của mày xem có đứa nào hợp với thằng Hòa không?

Mộ Phong gân cổ cãi:

- Tại ông ấy chê chớ, con đưa chúng nó tới nhà cho ông ấy chọn mà ông ấy chẳng vừa lòng ai hết. Con Trần Lê Trúc thì ông ấy chê là người ngợm gì như cây sậy. Còn con Châu, con Yến Nga thì ông ấy bảo mập như bao gạo chỉ xanh. Hà Kỳ Văn thì lại bị chê là khúc gỗ biết đi. Mỹ Kỳ thì thường quá. Đó mẹ coi, mẹ đâu biết là con trai của mẹ quá kén chọn, ông ấy làm như thế gian này không có một đứa con gái nào xứng với ông ấy cả. Rồi bây giờ không biết cô ca sĩ kia có cái gì hấp dẫn mà ông ấy mê tí như thế?

Em không biết gì cả. Mộ Hòa nhủ thầm. Tất cả đều tại chuyện phà ở Hương Cảng. Sự kỳ ngộ đó đến nay đối với Hòa vẫn còn là một câu hỏi lớn. Mộ Hòa trấn an mẹ và em:

- Mẹ và em đừng lo, sớm muộn gì cũng phải đến ngày con cưới vợ chứ.

Mộ Phong nguýt:

- Hừ, những người mà anh giao du em thấy không một cô nào đứng đắn cả.
- A, không lẽ chỉ có bạn cô mới đứng đắn thôi sao?
- Khỏi phải nói, sinh viên mà không đứng đắn thì còn ai đứng đắn hơn?
- Cô đừng có coi mấy cô sinh viên của cô cao quá như vậy, thế tốt nghiệp Đại Học rồi đi hát không được sao?
- Trời ơi, anh mê tít cô ca sĩ đó thật rồi sao?

Mộ Hòa cười xòa:

- Cô cứ yên tâm, tôi không cưới cô ca sĩ đó, cũng như sẽ không cưới đám bạn của cô đâu.
- Anh đừng tự mãn như thế.
- Dám đánh cá không?

Bà Du ngồi cạnh trách yêu:

- Thôi thôi, không có ai như chúng mày hết. Anh em cách nhau hơn mười tuổi thế mà cứ cãi nhau suốt ngày.

Mộ Phong lớn tiếng:

- Điều đó chứng tỏ tụi con còn nhỏ mà mẹ.

Cô bé thích thú cười rồi chuồn mất.

- Nó điên rồi đấy!

Mộ Hòa mắng yêu em gái. Ngay từ nhỏ Phong đã không bao giờ sợ Hòa.

Cô bé thật nghịch ngợm, nhưng cũng thật dễ thương, khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt to, má lúm đồng tiền, con người vừa ngọt vừa chua ngoa, khiến lắm lúc chàng vừa khó chịu mà lại vừa thấy thương cá tính đó của em. Hòa nói với mẹ:

- Để mẹ xem! Sau này thằng nào xui xẻo lắm mới cưới được nó!

- Thế mà bây giờ đã có cả hàng tá đứa sắp hàng chờ đút đơn đấy.

Mộ Hòa nhíu mày:

- Vậy thì thằng nào xui nhất là đúng thằng ý hợp tâm đầu của nó.

Bỗng nhiên giọng bà Du đổi sang nghiêm trang:

- Mộ Hòa, có thật con đã tìm được người bạn gái hợp ý ở Tân Gia Ba rồi phải không?

Bà Du thuộc loại người đàn bà quý phái, giàu có, không phải lo nghĩ gì cả. Hai đứa con thông minh lanh lợi, bà chưa biết khổ là gì, cũng như chưa bao giờ bà bị thiếu thốn một cái gì cả, nếu có lo chẳng thì đó chỉ là chuyện hôn nhân của các con.

Ngoài năm mươi bà vẫn còn đẹp. Thuở nhỏ bà đã từng được chấm làm hoa khôi.

Mộ Hòa bực mình:

- Mẹ, có gì đâu mà mẹ làm ra quan trọng thế? Thôi đừng nhắc tới nữa, bây giờ con phải đi làm ngay, bằng không một lúc

cha về lỗi thôi nữa.

Mộ Hòa khoác áo bước ra cửa, nói vọng lại:

- Mẹ đừng chờ cơm con nhé!

Bà Du bước theo sau:

- Chạy xe cẩn thận nhé con!

Mộ Hòa nhảy lên xe gắn máy chạy mất. Bà Du đứng nơi cửa nhìn theo lắc đầu. Con trai bà tuy đã ba mươi tuổi, nhưng với bà nó vẫn là một đứa con nít, do đó bà lo cho Hòa từng ly từng tí một.

Mộ Hòa không muốn ai nhắc đến chuyện của Diệp Khanh, nhưng lòng chàng vẫn thấy nhớ nhơ nhàng. Đến Đài Loan mới có ba ngày chàng đã viết thư cho nàng ngay. Nhưng mười mấy hôm sau, bức thư đã được trả lại ngay với lý do là người nhận thư đã di chuyển đi nơi khác. Tên giám đốc họ Văn bần tiện thật, hẵn hứa với chàng vậy mà không tiếp tục thu dụng nàng. Mộ Hòa bức dọc và chàng thấy thương hại cho Khanh, có lẽ nàng đã trở về Phi Luật Tân. Thế là Hòa lại viết một bức thư khác gửi đến địa chỉ nhà nàng. Chàng nghĩ dù Diệp Khanh có ở phương nào đi nữa, chắc chắn khi nhận được thư, người nhà của nàng cũng sẽ đưa thư đến cho nàng. Nhưng nửa tháng sau, bức thư vẫn bị trả lại với lý do Không có địa chỉ, cũng không có người mang tên này.

Mộ Hòa ngẩn ngơ, tìm địa chỉ của Diệp Khanh ra xem lại. Đúng mà, đâu có sai chữ nào đâu? Không lẽ ta viết lộn? Làm gì có chuyện đó?

Mộ Hòa lấy bản đồ thành phố Manila ra dò tìm. Quả thật không có con đường nào tên đó cả. Hòa nghĩ thêm, có lẽ nàng

sống trong những khu xóm lao động nghèo khổ Nhưng ít ra thì cũng phải có một cái tên chứ?

Và thế là Mộ Hòa đã đánh mất tung tích người con gái mang tên Diệp Khanh. Nhưng cũng hy vọng là nàng sẽ gửi thư cho chàng. Chàng có một khoảng thời gian dài đợi chờ, nhưng một tháng, hai tháng rồi ba tháng, tin tức về Diệp Khanh vẫn bất tăm. Khoảng thời gian ngắn ngủi cho một mùa hè tại Tân Gia Ba với mỗi tình lãng mạn cũng tàn theo năm tháng.

Nhiều đêm yên tĩnh hay trong những buổi sáng nhàn hạ, đôi lúc Mộ Hòa cũng nghĩ đến Diệp Khanh, không phải chỉ nghĩ đến Diệp Khanh thôi, mà Hòa còn nhớ đến đêm Hương Cảng. Hàng trăm nghi vấn, thắc mắc trong đầu. Người con gái trên chuyến phà đột ngột biến mất. Còn Diệp Khanh đã cho chàng địa chỉ ma. Sự liên hệ của hai câu chuyện là hai người con gái giống nhau như tạc và đều đến với chàng một cách lạ lùng. Chuyện khó tin nhưng có thật. Chuyến vin du Đông Nam Á kỳ này có nhiều chuyện thật lạ lùng. Thế giới quả thật bí hiểm lạ!

Mộ Hòa không còn cách nào để tìm ra tung tích người thiếu nữ trên phà, cũng như bó tay trước sự kiện mất tung tích của Diệp Khanh. Trong cuộc sống bận rộn hàng ngày của một ký giả, chàng không còn một chút thì giờ nào để nghĩ về Diệp Khanh hay người thiếu nữ tên Hải Âu.

Thời gian trôi nhanh và những hình bóng cũ cũng nhạt nhòa.

Mộ Phong dạo này lại đem những người bạn gái đến giới thiệu cho ông anh. Nhưng Mộ Hòa vẫn bình thản, đôi khi còn làm ra vẻ bức mình. Mộ Phong không biết làm sao hơn, một hôm nàng nói với ông anh:

- Anh Hòa, anh thích ca sĩ, thì em cũng có con bạn hát hay lắm. Anh muốn gặp nó không? Có điều sợ anh giữ nó không nổi thôi, nó cũng góm lắm, hàng tá bạn trai theo đuổi, nghe nói có người tự tử vì nó. Anh có đủ can đảm để gặp không?

A, con bé này cũng biết áp dụng chính sách nói khích mình. Mộ Hòa cười bảo:

- Vâng, vâng, có lẽ tôi không đủ can đảm đâu. Cô khỏi phải đưa nhân vật ấy đến, đến đây chắc tôi sẽ bị nhức đầu mất.

Mộ Phong dỗi:

- Người gì đâu chẳng biết phải quấy gì cả, sợ có ngày anh năn nỉ em nói giúp chứ

Mộ Hòa cười bỏ đi, chàng còn cả lô công việc phải làm. Vào phòng riêng chàng viết lại bài phỏng vấn.

Ông bố của Hòa bây giờ là Tổng Giám Đốc ngân hàng. Đời sống ông tuy lúc nào cũng bận rộn, nhưng tình trạng tài chính rất khả quan. Ông mới mua căn biệt thự nhỏ có vườn hoa này. Giữa một con đường toản cao ốc chung cư thế này mà có được một vườn hoa nho nhỏ thì thích thật. Phòng của Du Mộ Hòa ở sát vườn hoa, cửa bằng kính nên trông suốt cả khu vườn. Hòa rất thích chiếc phòng đầy ánh sáng và thơ mộng này, vì như thế công việc của chàng mới đầy ánh sáng trong lành của buổi bình minh và đủ sức sống. Chiếc bàn làm việc đặt kê bên cửa sổ. Bà Du quan niệm rằng ánh nắng chói chang có hại cho mắt, thế nên Mộ Hòa vừa đi khỏi là bà kê bàn đi chỗ mát. Nhưng khi Mộ Hòa về tới chàng lại phải kéo bàn lại và luôn miệng càu nhàu:

- Mẹ, mẹ đừng đung tói đồ đạc trong phòng con nữa.

Bà Du phải chịu thua thằng con cứng đầu của bà. Cái cứng đầu đã làm cho cha mẹ nhiều phen nhức óc. Ngay lúc Mộ Hòa còn ở trung học, có một hôm Hòa xin một số tiền lớn mà lý do không được chính đáng lắm làm ông Du Bộ Cao giận:

- Sinh con là sinh chủ nợ mà!

Không ngờ, trong lúc giận dữ, Mộ Hòa đã để lại mấy chữ “Chủ nợ đã đi rồi nhé” rồi bỏ đi mất.

Cả nhà ông Cao phải chạy đôn chạy đáo đi tìm. Mẹ Hòa khóc như mưa, bà trách cứ ông Cao không ngọt. Mãi đến khi tìm được Hòa đưa về nhà thì Hòa lại cứng cổ không thèm xài đến tiền của cha nữa. Chàng viết lách, đi kèm trẻ kiếm tiền. Ngay cả mùa nghỉ hè chàng cũng không chịu nghỉ ngày nào. Đến lúc lên Đại Học, ngay cả học phí, chàng cũng đóng chứ không xin tiền nhà.

Thấy con khổ cực, ông Cao không đành lòng, một hôm ông bảo chàng:

- Mộ Hòa, đâu có con ai giận cha hàng mấy năm như con đâu. Nhà đâu thiếu thốn gì, con cần gì phải khổ nhọc như vậy?

Mộ Hòa nhìn ông Cao cười nói:

- Lúc con còn nhỏ con không biết gì, con mới hỗn láo giận cha mẹ, bây giờ con lớn rồi con đâu còn giận hờn cha điều gì nữa đâu. Có điều con không xài tiền nhà là vì con thấy con phải học cách tự lập, như thế mới đáng là đàn ông con trai chứ?

Ông Du Bộ Cao còn biết nói sao hơn? Nhưng ông thấy sung sướng và hãnh diện về thằng con của mình. Tính ương ngạnh của con ông cũng thấy hài lòng và thường biện hộ cho con:

- Bà thấy không, di truyền mà! Lúc còn trẻ tôi còn bướng hơn nó nữa là khác.

Mộ Hòa bước chân ra đời đã kiếm được tiền thì cần gì phải xài tiền ở nhà nữa. Có điều giới báo chí là một giới khá phức tạp, quen biết nhiều thì hao tốn cũng nhiều. Dù lương bổng của Hòa trong tòa báo thuộc vào loại khá, nhưng lúc nào Hòa cũng bị thiếu hụt. Do đó Mộ Hòa phải viết bài thêm. Bất cứ lãnh vực nào chàng thấy hứng là viết. Số thu vào mỗi tháng có tăng, nhưng cuộc sống của Mộ Hòa cũng bận rộn không kém. Bà Du nhìn con mà đau lòng, bà thường lén dúi thêm ít tiền vào túi con. Mộ Hòa thấy có tiền là cứ yên trí xài. Nhiều lúc thấy tiền trong túi nhiều quá, chàng còn kiêu hãnh bảo mẹ:

- Mẹ xem, con cũng biết tiết kiệm vậy, tiền lương con tiêu đến bây giờ vẫn chưa hết.

Bà Du cười, còn ông Du khi vắng Hòa thì trách vợ:

- Thụy Hà, con nó đã ba mươi tuổi rồi mà bà cứ cưng chiều nó mãi, phải để nó tự ứng phó với hoàn cảnh cho nó biết mùi đời chứ!

Bà Du thở dài:

- Dù nó có năm mươi tuổi đi nữa, nó cũng vẫn là con em cơ mà. Nói giúp nó thì cũng không đúng, chẳng qua em muốn được yên tâm. Anh coi cực khổ như vậy làm sao còn dám nghĩ đến vợ con?

Ông Du cười to:

- Bà khéo lo không. Bây giờ nó chưa thích để ý đến bạn gái, nhưng con người ai cũng phải qua cầu một lần, lúc chuyện nó

tới bà có cản cũng không được.

Bà Du cười theo chồng:

- Tôi đang đợi đây ông ạ.

Thoáng chốc đã đến tháng tư. Đây là tháng đẹp nhất của đảo Đài Loan. Những tháng mưa mùa đã qua, mùa hè lại đến. Suốt ngày chỉ có nắng và gió, trời trong vắt. Tháng này cũng là tháng bận rộn nhất của Mộ Hòa, nhưng chàng vẫn vui với công việc mới. Một bài phỏng vấn của chàng thật đặc sắc khiến toàn thể báo chí trong nước phải lưu tâm đến. Nhờ bài báo này Mộ Hòa được cất nhắc lên chức phó chủ nhiệm đặc trách ban phỏng vấn. Nếu đem số tuổi ra so sánh thì có thể nói Mộ Hòa là một vị trưởng ban trẻ tuổi nhất. Đến đâu chàng cũng cười vui và huýt sáo luôn mồm.

Buổi chiều hôm ấy, sau khi chạy một vòng tòa án để làm phỏng vấn các vị thẩm phán và lục sự trong một vụ án hai người chết thiêu trong hầm lửa, trên đường về, đầu Mộ Hòa vẫn còn nghĩ ngợi đến những uẩn khúc của vụ án. Xe vừa ngừng trước cửa, chàng đã nghe tiếng cười dòn của Mộ Phong từ bên trong vọng ra. Con bé này lúc nào cũng bận rộn, suốt ngày chẳng thấy đâu cả. Theo lời mẹ đoán thì có lẽ nó đang bắt đầu yêu đấy. Nhưng những đứa bạn trai mà Mộ Phong đưa về nhà cứ thay đổi luôn, thành ra Mộ Hòa cũng không biết đâu mà mò.

Lấy chìa khóa mở cổng, chàng đẩy xe vào, vừa qua khỏi cửa là có một vật gì bay vụt về phía Hoà. Phản ứng tự nhiên chàng đưa tay ra bắt, thì ra đó là trái vũ cầu. Tiếp đó là tiếng reo của Mộ Phong:

- Anh Hòa, anh bắt cầu hay quá.

Mộ Hòa nhìn sang, Mộ Phong đang cầm vợt cười nói vui vẻ, bên cạnh Phong là một cô gái, mặc áo pull trắng với chiếc váy ngắn trắng toát, tay cũng cầm vợt. Có lẽ là bạn học của Phong. Cả hai đang đánh vũ cầu trong sân thì chàng về tới. Mộ Hòa ném trái banh về phía họ bảo:

- Chơi đi, tôi không dám làm phiền mấy cô đâu.

Thiếu nữ mặc áo trắng đón lấy quả cầu. Dáng dấp này sao quen thuộc quá. Mộ Hòa ngẩn người ra nhìn, chàng rung mình và có cảm giác tê buốt của một kẻ vừa bị rơi vào lòng băng. Vịn xe đứng như chết, trong đầu chàng bây giờ chỉ còn một khoảng trống hư vô. Thiếu nữ áo trắng vẫn cười tươi. Nàng là Diệp Khanh? Hay là Hải Âu?

Mộ Phong bước tới, thúc nhẹ vào người chàng:

- Anh Hòa, anh làm gì đứng nhìn sững người ta thế? Em giới thiệu nhé?

Hòa đột nhiên nín thở nói:

- Không cần, Mộ Phong ạ, anh đã biết cô ấy.

- Anh quen nó rồi à?

Mộ Phong ngạc nhiên quay sang cô bạn:

- Ê Vũ Thường, mà quen ông anh tao hả?

Thiếu nữ bước tới gần, mái tóc cắt ngắn, một khuôn mặt trẻ trung hồn nhiên, không trang điểm, một vẻ đẹp đơn sơ thanh tú. Đôi mắt cô bé tên Vũ Thường mở to nhìn Hòa lắc đầu:

- Đâu có!

Mộ Hòa thấy đầu óc choáng váng, chàng nhắm mắt lại, lắc mạnh đầu cho tỉnh trí rồi lại mở mắt ra. Người con gái vẫn còn nhìn chàng, khuôn mặt thật quen thuộc. Đúng là chim Hải Âu trên chuyến phà ở Hương Cảng đây mà, mà nàng cũng giống hệt chim Hải Âu ở Tân Gia Ba.

Nhưng không lẽ trên đời này lại có những khuôn mặt giống nhau như vậy sao? Chuyện lạ thật, không thể có ba người giống nhau như đúc được.

Thiếu nữ trước mặt chàng đột nhiên quay sang Mộ Phong với vẻ hoảng hốt:

- Mộ Phong, anh mày hình như bị bệnh rồi đấy!

Giọng nói thật trong, trong như tiếng chim yến, nghe hay thật! Đây không phải là giọng nói của Diệp Khanh, cũng không phải giọng nói của người thiếu nữ định tự tử. Người thiếu nữ trên chuyến phà ở Hương Cảng? Nửa năm rồi biết đâu chàng chẳng quên giọng nói? Mộ Phong nhìn Hòa với một chút ngạc nhiên, nàng lắc mạnh vai anh:

- Anh Hòa, anh làm sao vậy? Sao mặt mày tái mét thế này? Anh Hòa!

Mộ Hòa đẩy Mộ Phong sang bên, mắt chàng nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ:

- Tôi dám chắc cô phải mang họ Diệp.

Thiếu nữ ngạc nhiên:

- Họ Diệp? Tại sao tôi phải họ Diệp? Tôi họ Dương mà.

- Họ Dương à?

Mộ Hòa lăm bằm như đứa bé mới biết đọc, Mộ Phong đứng cạnh mở to mắt nhìn anh rồi chen vào:

- Cô này họ Dương tên là Vũ Thường. Vũ là lông vũ và Thường là áo đấy!

Mộ Hòa thắc mắc:

- Tôi nghĩ có lẽ cô cũng chưa hề đến Hương Cảng?

- Hương Cảng à? Hương Cảng thì tôi có ghé qua một lần, có chuyện chi vậy anh?

Mộ Hòa sung sướng:

- Cô sang đấy từ bao giờ?

- Hai năm trước, lần đó tôi đi với mẹ tôi.

Mộ Hòa lại thất vọng, chàng nghĩ có lẽ chàng loạn trí, nhưng cũng cố hỏi:

- Chắc cô có trông thấy tôi bao giờ chưa?

Vũ Thường yên lặng ngắm Hòa một lúc, lại lắc đầu:

- Xin lỗi, tôi cũng không nhớ, có thể có gặp nhưng tính tôi hay quên lắm.

- Thôi được rồi.

Mộ Hòa nghĩ, nếu nàng là Hải Âu hay Diệp Khanh thì có lẽ nàng không bao giờ quên chàng.

- Có lẽ tôi nhìn lăm người, xin lỗi nhé!

Vũ Thường để lộ cử chỉ lo lắng:

- Không sao cả, nhưng tôi thấy anh có vẻ mệt.

Mộ Hòa lắc đầu, đẩy xe vào nhà xe xong quay đầu lại ngắm kỹ Vũ Thường. Hai đứa con gái vẫn cầm vọt trên tay đang lo lắng nhìn chàng.

Chiếc váy thật ngắn, chiếc áo pull Mộ Hòa nghĩ đến hình ảnh Diệp Khanh đứng trên sân bay tiễn chàng cũng khuôn mặt chưa trang điểm này. Rồi chàng nghĩ đến cử chỉ của người con gái trên chuyến phà.

Mộ Hòa lắc đầu, quay lưng bước vào nhà.

Đột nhiên chàng dừng chân quay lại hỏi:

- Vũ Thường, cô biết bản hát Hải Âu không?

Vũ Thường mở mắt:

- Dạ chi? Hải Âu à? Anh định nói cái gì?

Mộ Hòa thở dài:

- Không, không có gì cả, tôi chỉ thắc mắc là tại sao hai con Hải Âu trước không biết bay về đâu biệt tăm, còn Hải Âu thứ ba lại không biết từ đâu bỗng xuất hiện nơi này.

Nói xong, Mộ Hòa bỏ mặc hai cô bé há hốc mồm đứng đấy, chàng đẩy cửa bước vào nhà, qua phòng khách, đi thẳng vào phòng.

Vào đến phòng là Hòa ngã nhào lên giường, chàng cảm thấy đầu nhức như búa bổ, lòng nóng như lửa, tay chân rã rời. Hòa định thần phân tích câu chuyện, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra. Đầu chàng là một cuộn chỉ rối, chàng không nghĩ được gì cả.

Hai giọng hát của hai thiếu nữ cứ lảng vảng không rời:

Đêm trải dài

Hải Âu bay,

Bay về đâu, về đâu?

Và giọng hát thứ hai:

Hải Âu chim chẳng có nhà

Phương đông hết ở lại qua phương đông

Tung trời góc bể chân mây

Bay về đâu? Chân trời hay góc bể?

Đột nhiên Mộ Hòa thấy mình bị rơi vào cơn mê hoặc của loài chim Hải Âu. Dù có đi đến đâu đi nữa, chàng vẫn bị nó như những loài ma quỷ ám ảnh, bám sát. Người Mộ Hòa nhũn ra.

CHƯƠNG 5

Tối hôm ấy, Mộ Phong đến ngồi giường anh hỏi:

- Anh Hòa, hôm nay anh làm gì thế? Làm gì mà ngần ngẫn, ngo ngo để Vũ Thường nó hoảng lên vậy?

Mộ Hòa nằm từ chiều đến giờ vẫn không buồn dậy, chàng thờ ơ đáp:

- Thế à? Cô ấy bị giật mình thật hả?

- Sao lại không? Nó cứ hỏi em mãi là tại sao anh có vẻ ngớ ngẩn như vậy? Em bảo nó là anh hàng ngày cũng bình thường lắm, không hiểu sao hôm nay vừa thấy nó là anh lại kỳ quặc thế chứ. Anh Hòa, có chuyện gì thế? Anh tưởng Vũ Thường là ai?

Mộ Hòa buồn phiền trả lời:

- Anh có tưởng gì đâu, chỉ tại anh mệt quá, nên choáng váng nhìn lầm.

- Vậy thì anh xin nghỉ việc mấy hôm đi?

Mộ Hòa nhìn lên trần:

- Vũ Thường là bạn của em à?

- Vâng.

- Từ bao giờ thế?

- Cỡ một tháng nay.

Mộ Hòa đưa tay lên gối đầu, tiếp tục nhìn lên trần nhà:

- À thì ra thế? Thế cô ấy ở ngoại quốc mới về đây học à?

- Ở ngoại quốc? Làm gì có chuyện đó. Cha mẹ Vũ Thường đều ở Đài Loan cả mà. Nhà cô ấy giàu lắm, em thường đến nhà Vũ Thường chơi, ở gần đây thôi, đường Nhân Nghĩa đó. Nhà nó là biệt thự hai tầng, có cả vườn hoa, lớn hơn gấp hai nhà chúng ta đấy, như cung điện của nhà vua. Vũ Thường là con một nên được cha mẹ nuông chiều vô cùng.

- Ông bố cô ấy làm gì?

- Hãng du lịch. Nghe nói còn có mấy chi nhánh ở ngoại quốc nữa. Hiện nay tại núi Dương Minh, ông có một biệt thự hình như tên là Nhân Vân thì phải.

- Ông bố cô ấy tên gì?

- Cái đó làm sao biết được? Em làm sao điều tra tổ tông tám đời của người ta được?

Mộ Phong ngừng nói, nhìn Hòa một lúc rồi đột nhiên kêu lên:

- Anh Hòa, anh thích nó phải không? Ngay từ đầu là em đã thấy ngay mà. Vậy mà đòi giới thiệu, anh lại bảo không cần, mà bây giờ lại hỏi tới hỏi lui đủ thứ hết. Cho anh hay, tán nó không phải dễ đâu, nó có hàng tá bạn trai đấy.

Mộ Hòa đột ngột ngồi dậy:

- À thì ra là cô ấy. Mộ Phong, có phải Vũ Thường là đứa bạn biết hát của em đấy không?

- Vâng, tuy không bằng ca sĩ nhưng nó hát cũng tới lắm.
- Vũ Thường mới vào học trường em niên khóa này à?
- Nói giỡn hoài, nó vào đây học từ năm thứ nhất đến nay chứ.

Mộ Hòa ngăn người ra, chàng nhảy xuống giường, hai tay vuốt nhanh mái tóc rồi bước ra cửa. Mộ Phong ngạc nhiên gọi theo:

- Anh Hòa, anh đi đâu đấy?
- Đi làm.

Ra đến phòng khách, chàng đụng đầu với mẹ, bà Du giữ chàng lại:

- Nghe em con nói con không được khỏe, sao không nằm nhà lại đi đâu nữa đây?
- Đến tòa báo.
- Xin phép nghỉ một hôm không được à?

Mộ Hòa khó chịu:

- Con có bệnh hoạn gì đâu mà ở nhà làm gì?

Bà Du ngạc nhiên:

- Cái thằng này thật là. Thôi vậy thì ăn cơm rồi đi!
- Con không ăn.

Mộ Hòa vừa dứt câu là đã đến cửa, chỉ một lúc có tiếng xe nổ máy và nhỏ dần. Bà Du đứng trong phòng khách vẫn không hết ngạc nhiên, quay đầu lại bà thấy Mộ Phong đứng nơi cửa

trông theo. Bà hỏi:

- Con biết anh con làm sao không? Ai làm nó giận thế?

Mộ Phong đáp:

- Con có biết gì đâu, từ chiều tới giờ con thấy anh ấy điên điên làm sao ấy. Con sợ anh Hòa dám bị bệnh thần kinh lắm đó mẹ.

- Đừng nói bậy, không nên con!

- Có lẽ ông ấy yêu con Vũ Thường rồi mẹ ạ.

- Như thế cũng hay. Con nhớ tạo cơ hội cho chúng nó gặp thường xuyên nhé con.

Mộ Phong nhún vai:

- Nếu mỗi lần anh Hòa gặp Vũ Thường lại dỏ dỏ ương ương như vậy thì không gặp tốt hơn. Mẹ không thấy ban nãy anh Hòa đã làm cho người ta ngượng đến độ nào à? Anh ấy cứ hỏi mãi mấy câu lảm cẩm khiến con đứng một bên còn thấy ngượng nữa là nó.

Bà Du vẫn nuôi hy vọng:

- Nhưng đây là đứa con gái đầu tiên mà nó chú ý đến phải không?

- Mẹ cứ mơ mộng mãi. Đám bạn trai của Vũ Thường có thể sắp hàng từ Đài Loan đến Mỹ, nó đâu thèm để ý đến ông anh gàn dở của con.

- Nói vậy chớ anh con cũng có cái hay của nó chứ.

Mộ Phong cười ngất:

- Mẹ nào chẳng khen con hay. Nhưng với chúng con, khi lựa chọn bạn trai, chúng con kén kỹ lắm chứ. Ngang hàng cũng không được mà yếu quá cũng không được.

Bà Du cười theo:

- Mẹ thật chẳng hiểu tụi chúng bay bây giờ thế nào cả, mẹ thấy anh Hòa của con chọn bạn gái cũng thế. Bướng quá cũng chê mà hiền quá cũng không thích.

- Nhưng mẹ cứ yên tâm đi, rồi có ngày ông anh quý của con sẽ chẳng chê cái gì tốt tuốt.

- Thật không? Tao nghi quá. Mà con nhìn thái độ hôm nay của thằng Hòa xem, nó làm như bận rộn lắm, nhưng không biết bận rộn cái gì!

Thật vậy, mấy hôm liền Mộ Hòa đi đâu biệt tăm. Sáng vừa thức dậy đã bỏ đi, mãi đến tối mò mới bò về nhà. Mọi người không ai thấy mặt chàng cả. Tối hôm ấy, sau khi về nhà, chàng hồi hả dùng mấy miếng cơm là đặt đĩa xuống, định bỏ đi. Ông Du Bộ Cao nhìn không được, gọi:

- Mộ Hòa!

Mộ Hòa đứng lại.

- Cha gọi con có việc chi?

- Mấy hôm nay có việc gì mà bận rộn thế? Có án mạng à?

- Không, nhưng con có tí việc riêng.

- Chuyện riêng à?

Ông Du mở to mắt nhìn Hòa như vừa khám phá một chuyện

lạ, ông không ngờ cả Hòa mà cũng có chuyện riêng.

- Chuyện gì vậy con?

Mộ Hòa bối rối:

- Chuyện của con mà, cha cần gì phải biết.

Đáp xong chàng cười hì hì rồi lại bỏ đi mất. Ông bà Du chỉ còn biết ngồi nhìn nhau. Ông Du bảo vợ:

- Thằng Hòa lúc này làm gì mà bí mật thế?

- Em có biết gì đâu, chỉ thấy nó tối nào cũng đi lòng vòng trong phòng miêng lăm bầm cái gì Hải Âu bay về phương đông, phương đoài. Có lẽ nó đang học làm thơ.

- Trời ơi!

Mộ Phong kêu lên:

- Anh ấy đọc Hải Âu à? Vậy thì nguy rồi.

Ông bà Du lo lắng:

- Cái gì? Làm sao con?

- Có lẽ anh Hòa mắc bệnh thần kinh rồi đấy. Hôm trước vừa nhìn thấy Vũ Thường là anh ấy hỏi người ta có biết hát bản Hải Âu không, khiến người ta phải ngơ ngác. Bây giờ lại lăm bầm Hải Âu thì chắc chắn vì làm việc quá sức nên anh ấy bị bệnh Hải Âu rồi đấy!

Bà Du e ngại nhìn con gái:

- Hồi nào tới giờ mẹ có nghe nói chứng bệnh nào gọi là bệnh Hải Âu đâu? Bệnh này phát sinh từ lúc Vũ Thường đến nhà

chơi, vậy thì mẹ thấy có lẽ chỉ có Vũ Thường mới trị nổi con bệnh đó thôi.

Ông Du cười to:

- Ồ! Thì ra chỉ vì một đứa con gái. Tôi khuyên bà đừng bận tâm lo lắng gì cả, nếu quả thật chỉ vì đàn bà thì không có gì gọi là lạ cả.

Bà Du không hiểu:

- Ông nói thế là thế nào?

Ông Du chậm rãi kể:

- Hồi anh mới gặp em, nửa đêm hôm ấy anh đã ra ngồi dưới gốc cây cười tình với trăng sao.

Bà Du mắng yêu chồng:

- Quỷ này, già không nên nết. À, mà chắc bị di truyền, hèn gì chẳng cha nào con nấy!

Mọi người cười xòa, và sự bất thường của Mộ Hòa cũng bay mất theo tiếng cười. Nhưng với Mộ Hòa, chàng vẫn bận rộn. Sáng đi đến tối mới về, cả hai tuần lễ như vậy Hòa mới có vẻ trở lại bình thường.

Nhưng chàng lại thích ngồi một mình yên lặng suy nghĩ.

Chiều hôm ấy, vừa trở về, bước vào cửa là Mộ Hòa đã giật mình.

Vì nơi phòng khách, Vũ Thường và Mộ Phong đang ngồi bên nhau uống cam vắt. Trước mặt họ còn có gã con trai cao cao gầy gầy. Họ đang bàn luận điều gì mà có vẻ sôi nổi lắm.

Sự có mặt của Mộ Hòa cắt ngang câu chuyện. Mộ Phong đứng dậy giới thiệu:

- Đây là Du Mộ Hòa, ông anh của tôi; còn đây là anh Lưu Chấn Nghi. Lưu Chấn Nghi là bạn của em, còn Dương Vũ Thường chắc khỏi cần phải giới thiệu chứ?

Du Mộ Hòa liếc nhanh về phía Vũ Thường, hai ánh mắt chạm nhau, Vũ Thường nhoẻn miệng cười, gương mặt hồn nhiên như chim đỗ quyên, như hương xuân phảng phất, nhưng vẫn còn chút ít nghi ngờ. Nàng chưa quên cái buổi gặp gỡ đầu tiên. Mộ Hòa hiểu, chàng quay sang Chấn Nghi, anh chàng đang đưa tay ra bắt:

- Lâu nay có đọc bài của anh, biết anh lâu mà đến bây giờ mới gặp người.

Mộ Hòa bắt tay và quan sát người bạn mới. Mày sậm mắt to, cằm nhỏ, mũi cao, cũng khá đẹp trai. Mái tóc dài nhưng không rối, áo choàng khoác ngoài, bên trong là chiếc sơ mi màu trứng gà. Sinh viên trường Mỹ Thuật, Mộ Hòa không rõ thành tích nghệ thuật của hắn, tuy nhiên nhìn dáng dấp bên ngoài trông cũng có vẻ nghệ sĩ lắm đấy chứ. Mộ Hòa chỉ phát ý một điều là anh chàng khách sáo quá, không thích hợp vóp cách ăn mặc tí nào cả.

Chàng vừa cười vừa bắt tay Nghi:

- Đừng gọi tôi là anh, cứ gọi tên tôi không cũng được, tôi thích gọi như thế - Lưu Chấn Nghi và Dương Vũ Thường.

Khi đọc đến tên Vũ Thường, cổ họng chàng nghẹn lại. Đưa mắt nhìn Vũ Thường, chàng hỏi:

- Tôi có cắt đứt nguồn hào hứng của các bạn không?

Cử chỉ của Vũ Thường thật cởi mở:

- Có gì hào hứng đâu, tụi này đang nghe anh Nghi kể lại chuyện anh ấy bị cảnh sát hốt.

Mộ Hòa ngạc nhiên hỏi Chấn Nghi.

- Tại sao bồ bị cảnh sát hốt? Mong rằng đó không phải chuyện trầm trọng.

Chấn Nghi đưa tay sờ lên tóc, nói với Mộ Hòa:

- Thì cũng tại mái tóc của tôi này. Anh Hòa, anh thử nhìn xem mái tóc tôi có gì không phải đâu? Thời buổi bây giờ thanh niên đều để tóc dài, tại sao chúng tôi không có quyền để chứ? Để tóc dài có ngăn cản sự tiến bộ hay tự do cá nhân của ai đâu? Anh Hòa, anh là người mới xuất ngoại trở về, chắc anh cũng thấy người ngoại quốc đều để tóc dài hết phải không?

Mộ Hòa liếc nhanh về phía Vũ Thường, xong lên tiếng:

- Tôi chỉ mới đi một vòng Đông Nam Á thôi, vì vậy tôi thấy chỉ có thanh niên ở Hương Cảng mới để tóc dài, còn thanh niên Thái Lan và Tân Gia Ba đều để tóc ngắn.

Rồi Mộ Hòa nhìn Vũ Thường hỏi:

- Phải không cô?

Vũ Thường cười, lắc đầu:

- Đừng hỏi tôi, vô ích, tôi chưa hề sang Thái Lan cũng như Tân Gia Ba mà.

Mộ Hòa quay đầu lại nói với Chấn Nghi:

- Tôi thấy để tóc dài cũng chẳng có gì trở ngại, nhưng vấn đề vệ sinh sạch sẽ cũng quan trọng. Để tôi chỉ bồ một phương pháp để tóc dài mà cảnh sát không có quyền hốt.

Chấn Nghi thích thú:

- Cách gì đấy anh Hòa?

- Bồ để tóc dài một chút, xong chải cao lên, lấy kẹp kẹp lại, xong cột khăn lên.

- Làm thế chi vậy?

- Mình hoài cổ mà, bồ không thấy trên những bức họa xưa, tóc tai ông bà người nào cũng dài cả sao. Tóc dài đến độ họ phải dùng khăn vấn lên. Mái tóc ngắn ngắn của chúng mình chỉ có mười mấy năm lịch sử thôi. Thuở xưa trừ người Mãn Thanh bím tóc không kể, còn bất cứ một ai kể cả Khổng Tử cũng để tóc dài cơ mà.

Lưu Chấn Nghi khoái chí ôm đầu:

- Đúng rồi, tôi ngu quá không nghĩ đến lý do này để cãi lại mấy ông cảnh sát.

Mộ Hòa lắc đầu:

- Tôi thấy không nên cãi với cảnh sát. Vấn đề đúng hay sai tùy theo quan niệm sống của mỗi người. Nếu mình đem lý lẽ trên ra cãi với cảnh sát, họ hỏi lại phụ nữ thời xưa bó chân, bây giờ có nên bó chân không thì cậu nghĩ sao?

Chấn Nghi bối rối:

- Ồ, còn rắc rối đó nữa chứ?

- Thực ra thì tóc dài tóc ngắn gì cũng được cả, đó là thời trang mà. Tất cả những thời trang này đều do Tây Phương mang lại, ngay cả lối cắt tóc ngắn cũng thế, lúc Âu Châu đang thịnh hành một này thì triều Mãn Thanh của xứ ta cũng vừa bị lật đổ nên chúng ta theo Tây Phương với phong trào cải cách luôn đấy. Bờ nghĩ xem trong lúc cả nước để tóc dài mà cắt tóc ngắn cũng vào bát cảnh sát ngồi như thường. Chuyện vui đấy hả? Mốt tóc cũng giống như những chiếc váy thời trang của quý bà vậy, lúc thì dài thòng, lúc lại cụt ngắn. Chỉ có mái tóc của tụi này là không thay đổi, sáu mươi năm vẫn vậy.

Chấn Nghi thích chí:

- Đúng rồi, thế tại sao chúng ta không chạy theo mốt?

- Chúng ta không theo kịp thời đại không phải chỉ ở mái tóc thôi, mà ngay cả những vấn đề khác như giáo dục, thiết kế đô thị, giao thông. Còn tóc tai chỉ là chuyện nhỏ, nhỏ đến độ không đáng nói tới.

Chấn Nghi ngõ ngàng:

- Nhưng mà anh Hòa, anh chấp nhận hay phản đối chuyện để tóc dài?

Mộ Hòa cười:

- Cá nhân tôi thì tôi không phản đối cũng không chấp nhận. Tôi nghĩ là chỉ cần giữ gìn cho sạch sẽ, còn tóc ngắn dài là tùy thích. Tôi chủ trương làm thế nào cho kiến thức người dân cao, không mù quáng a dua theo Tây Phương là được, cũng như đừng để cho thành phố toàn một loại hippy. Cảnh sát quá cứng rắn trong việc bắt mấy ông tóc dài về bắt cũng không phải, vì để tóc dài đâu phải là một cái tội.

Lưu Chấn Nghi kêu lên:

- Thế tại sao anh không viết một bài đưa vấn đề đó lên báo?

Mộ Hòa đùa:

- Tôi sợ không ai thèm đọc một bài như vậy. Bờ không thấy trên truyền hình, trên phim ảnh người ta chiếu cảnh mấy ông tóc dài bị cắt tóc sao? Viết chi để phiền nhiễu, và lại tôi cũng không để tóc dài mà.

Mộ Phong và Vũ Thường cười to. Mộ Phong chưa hề thấy thái độ châm biếm cao độ của ông anh mình như thế này bao giờ. Trước mặt Mộ Hòa, Chấn Nghi chỉ là một tên cù lần, thế mà hắn vẫn không chịu thua, cứ lên tiếng gọi:

- Anh Hòa ơi!

Mộ Phong dần không được, đứng dậy:

- Anh Nghi, anh tôi đã bảo cứ gọi tên nhau cho thân mật, anh làm gì cứ gọi anh ơi, anh hồi mãi làm tôi cũng sốt ruột. Theo tôi thấy chuyện tóc dài của anh không đáng mang ra thảo luận. Ai muốn để thì để, nhưng tôi thấy anh để tóc ngắn có vẻ đẹp hơn.

Chấn Nghi thích thú:

- Thế à? Vậy thì mai tôi sẽ đi cắt tóc ngắn.

- Không ngờ Mộ Phong lại có biện pháp khá hơn mấy ông cảnh sát nhiều.

Vũ Thường vừa cười vừa nói khiến Chấn Nghi đỏ cả mặt.

Mộ Hòa nhìn Vũ Thường, cô bé hôm nay mặc áo ngắn tay

màu đỏ, chiếc mini jupe màu đen, giữa là một thắt lưng bằng da to tướng, chân mang giày cổ cao màu đỏ. Trông nàng thật hồn nhiên, thật tươi tắn. Mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt ửng hồng, hai mắt đen nháy, nụ cười lúc nào cũng gắn trên môi. Đúng là một mẫu nữ sinh viên lý tưởng. Nhưng Mộ Hòa vẫn không nhìn thấy một ít bóng dáng nào của Diệp Khanh với Hải Âu ngoài khuôn mặt thật giống. Mộ Hòa nhìn Vũ Thường mà lòng thần thờ. Đột nhiên Vũ Thường ngẩng đầu lên, nàng bắt gặp cái nhìn ngáy dại của Hòa.

- Vũ Thường hót tóc ngắn từ bao giờ thế?

Vũ Thường không nghĩ ngợi đáp nhanh:

- Từ kỳ nghỉ mùa đông năm rồi. Làm sao anh biết lúc trước tôi để tóc dài?

Mộ Hòa cười:

- Tôi chỉ đoán như vậy thôi. Tại sao lại cắt ngắn, để tóc dài chẳng đẹp hơn không? Nghĩ cũng lạ, đàn ông thì thích để tóc dài, trái lại đàn bà ưa tóc ngắn hơn.

Vũ Thường trề môi:

- Tôi đâu thích cắt. Mẹ tôi bảo tóc tôi xõa dài không đẹp tôi mới cắt đấy chứ.

Mộ Hòa nhú mày:

- Đòi bây giờ mà kiếm một người con gái biết vâng lời cha mẹ như cô kể cũng khó lắm!

Vũ Thường liếc nhanh Mộ Hòa:

- Anh ngạo tôi à?

Mộ Hòa cười:

- Đâu có, Vũ Thường đừng nghĩ lầm như vậy. Vũ Thường, cái tên nghe đẹp quá chứ. Vũ là lông vũ, Thường là áo, như thế cô là loài chim à?

Vũ Thường quay sang Mộ Phong:

- Ông anh của bà mang người ta ra làm trò cười, bà lại thần nhiên như vậy. Được rồi, từ rày về sau tôi chẳng thèm đến đây nữa đâu.

Mộ Phong nhìn bạn, rồi lại nhìn anh, nàng cười không nói gì cả. Trong khi Mộ Hòa cúi thấp người xuống, cười nói:

- Đừng giận, làm chim có gì xấu đâu? Có thể bay về phương đông, rồi lại sang phương tây, bay khắp góc biển chân trời, muốn đến đâu thì đến, còn gì hơn? Không phải tôi chế cô đâu. Tên cô hay thật, tôi cũng thích làm chim lắm, tiếc là ông bà, bà bà đã lỡ đặt tôi tên Mộ Hòa, bằng không tôi thích được gọi là Mộ Bàng, Mộ Hạt hay Mộ Âu hơn. À! Tôi đang chọn thêm cho mình một bút hiệu đây, cô thấy trong ba tên Mộ Bàng, Mộ Hạt, Mộ Âu, tôi nên chọn tên nào?

Vũ Thường suy nghĩ một lúc nói:

- Mộ Âu đi, cái tên vừa hay vừa có ý nghĩa.

Mộ Hòa tán đồng ngay:

- Hay thật, cô chọn thật đúng ý tôi. Mộ Âu vậy.

Mộ Phong hết nhìn Vũ Thường lại nhìn Mộ Hòa, nàng nhìn thấy trên mặt Thường vẻ trù mến và trên mặt Hòa sự vui tươi. Đây là lúc thích hợp nhất để cô em gái trở tài. Đứng dậy

Mộ Phong nói:

- Anh Hòa, hôm nay trời quá phải không anh? Ban nãy Vũ Thường đề nghị đi bơi thuyền ở hồ Bích Đàm, thế mà bị câu chuyện của anh làm quên mất. Bây giờ anh mời tụi này đi bơi thuyền nhé. Đến tối dùng cơm luôn, được không?

Vũ Thường tựa người vào ghế lơ đãng. Hòa vỗ nhẹ lên vai em gái:

- Tôi biết cô lại dỏ trò móc túi tôi. Cô biết hôm nay tôi mới lãnh lương nên trút túi tôi đây mà. Thôi được rồi, đã mang danh là anh thì không nên kêu ca phải không? Xong rồi, chúng ta đi chứ.

Mộ Phong trừng anh. Người ta nói giúp chẳng cảm ơn còn cản trở một phát. Được rồi, bây giờ có Vũ Thường tôi tha cho đấy, chốc nữa sẽ biết!

Thừa lúc vào phòng lấy đồ, Mộ Phong nói nhỏ với anh:

- Anh hôm nay lên quá nhỉ. Được rồi, tối về sẽ thanh toán sau.

Mộ Hòa cười không đáp, mắt chàng dán chặt lên người Vũ Thường.

Vũ Thường đã đứng lên, mọi người bắt đầu đi. Mộ Hòa cố ý đi sau để ngắm Vũ Thường, chiếc lưng thon nhỏ, chân dài, một thân hình khá quen thuộc. Chàng đột ngột gọi lớn:

- Diệp Khanh!

Vũ Thường vẫn thản nhiên bước tới, không quay đầu lại. Chỉ có Mộ Phong giật mình hỏi lại anh:

- Anh gọi ai đấy?

Mộ Hòa bực mình:

- Gọi quý!

Mộ Phong bước chậm lại, đến bên anh nói nhỏ:

- Làm gì thì làm, đừng dỏ chúng lên kỳ lắm!

Mộ Hòa cười:

- Cô cứ an tâm, tôi bảo đảm mà.

Trời nắng tốt, thật ấm. Những tia nắng chói lọi nung sôi tấm lòng hăng hái tươi trẻ.

CHƯƠNG 6

Tháng sáu, ông trời bắt đầu nung sức nóng xuống trần gian.

Trời vừa tờ mờ sáng là Vũ Thường đã thức giấc. nhưng nàng không vội xuống giường ngay. Tay gối đầu, nàng nằm nghe tiếng chim hót trên cây phù dung bên cửa sổ. Không phải chim sẻ, vì trước đây, khi chim mẹ vừa mới làm tổ, Vũ Thường đã khám phá ra những chú chim con có những chiếc lông mềm màu xanh tuyệt đẹp. Bây giờ, chúng nó đang chào đón buổi bình minh bằng tiếng hót. Hôm nay trời tốt, đến cả lũ chim vô tri giác mà cũng mừng rỡ. Nhìn những tia nắng len qua kẽ màn, Vũ Thường biếng lười vươn vai, tay nàng đụng trúng chốt màn, tiện tay nàng kéo mạnh. Ánh nắng chói mắt ủa vào. Sự thay đổi đột ngột của ánh sáng khiến mắt Vũ Thường nhòa đi, một lúc mới trở lại bình thường.

Mạch máu như căng đầy niềm vui. Quay người sang bên nhìn chiếc điện thoại vàng óng ánh, nàng thầm thì:

- Điện thoại, sao mi không reo đi! Reo lên đi!

- Nếu mai trời đẹp, chúng ta đi ra ngoại ô chơi Thường nhé? Anh biết mai em không có giờ học. Sáng thức dậy nhớ chờ điện thoại của anh.

Tối qua chàng bảo thế mà bây giờ ánh nắng đẹp đẽ đã đến rồi, ánh nắng lý tưởng cho cuộc đi chơi xa. Vũ Thường đưa mắt nhìn chiếc điện thoại như kêu gọi:

- Tiếng chuông điện thoại dễ thương, reo lên đi! Reo lên đi

Vũ Thường đặt tay lên má, nghiêng nghiêng đầu, lắng tai. Giận thật!

Chỉ có tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ thôi.

Xoay người lại nàng úp mặt xuống gối không thèm nhìn chiếc điện thoại.

Vũ Thường không muốn ngồi dậy trước lúc điện thoại reo. Và lại dậy để làm gì hay cũng chỉ để ngồi đợi tiếng chuông điện thoại reo?

Vũ Thường bực bội, điện thoại mi mà chẳng reo thì mi chết với ta, đồ vô tri, vô giác! Vũ Thường lầm bầm:

- Mi là một vật đáng ghét nhất trong những sản phẩm của văn minh này, mi không biết lúc nào nên reo và lúc nào nên nằm yên.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, tiếng chim càng lú lo trên cành. Tú Chi, người giúp việc, vừa tưới hoa vừa nghêu ngao hát, Vũ Thường có thể nghe cả tiếng nước rơi trên hoa, trên lá. Và tiếng xe chạy càng lúc càng ồn ào. Thật bực! Vũ Thường nằm yên trên giường tự hỏi, không biết đã mấy giờ? Nàng không thích nhìn đồng hồ, vì chẳng cần nhìn nàng cũng hiểu bây giờ cũng không còn sớm lắm. Nằm trên giường đã mấy trăm thế kỷ mà chiếc máy nói khốn nạn kia vẫn không chịu reo!

- Tại sao ta lại lệ thuộc lời hẹn đến thế? Hẳn có gì hơn người đâu? Đẹp trai ư? Thua xa Âu Thế Triệt. Trẻ trung ư? Kém hẳn Âu Thế Hạo. Đam mê ư? Làm gì có chuyện đam mê vì chưa bao giờ chàng để lộ một cử chỉ nhiệt tình nào với nàng cả.

Chưa bao giờ có, dù đôi lúc chàng có mời đi chơi, đi dùng cơm, đi dạ hội, dù chàng có xách xe phóng hết ga chở nàng ra ngoại ô, vân vân và vân vân, nhưng chưa bao giờ chàng để lộ một lời nói hay một cử chỉ yêu đương với nàng.

Chàng là một khúc gỗ! Thế thì nhớ đến một khúc gỗ làm gì cho mệt thân. Nhưng có thật chàng là khúc gỗ không? Không, không thể như vậy, nhiều khi nhìn thái độ suy tư, nhìn ánh mắt đắm chiêu, lời nói gàn bướng, và cái kiên nhẫn chờ đợi trong mấy lần đón đưa Vũ Thường thấy chàng không giống khúc gỗ tí nào cả. Đợi chờ chẳng? Chàng còn đợi gì nữa, không lẽ đợi nàng lên tiếng tỏ tình trước ư? Sao ngu quá vậy hờ Mộ Hòa? Tội anh thật đáng chết! Anh có thể đợi chờ một đứa con gái nói yêu anh trước sao? Mộ Hòa, tôi chán anh lắm, anh là con người gây phiền phức, khó chịu cho người ta. Chán thật! Anh đừng hòng, tôi nhất quyết không thêm để ý đến anh đâu! Anh có gọi đây nói đến, tôi sẽ lạnh lùng bảo cho anh biết là hôm nay tôi không đi với anh được vì tôi có hẹn, tôi phải đi với Âu Thế Triệt. Phải, Âu Thế Triệt, hẳn là người hiểu tôi và yêu tôi chứ không như anh đâu.

Nhưng cái máy điện thoại đáng ghét này, sao mi chẳng chịu lên tiếng.

Vũ Thường giận dữ ngồi dậy, nàng trừng mắt nhìn chiếc máy. Chiếc máy mà cha nàng đã mua tặng năm nàng vừa tròn mười tám tuổi. Tuy kiểu đã lỗi thời mà trông thật xinh, đường dây riêng biệt.

Cha bảo:

- Con gái cha đã mười tám tuổi rồi, đã trưởng thành chứ chẳng phải là trẻ con hoài được. Con phải tập giao thiệp bạn bè, sống cho đứng đắn một tí, chứ đừng có nghịch ngợm nữa

nhé!

Nghịch ngợm? Cha lúc nào cũng bảo mình thuộc loại tình nghịch bất trị, không bao giờ biết hành động đứng đắn. Nhưng tại sao phải nghiêm trang đứng đắn chứ? Tại sao phải biến mình thành một bức tượng chết? Con người phải sống hồn nhiên, sống đam mê để cuộc đời thêm phong phú mới phải chứ!

Chiếc máy này đã một thời mang đến cho Vũ Thường một niềm vui khó tả. Nàng lật quyển niên giám điện thoại ra gọi đại một số nào đó, nếu đầu giây bên kia là giọng đàn bà thì nàng giả vờ nũng nịu hỏi:

- Thưa có phải nhà ông Dương đây không ạ? Ông ấy có ở nhà không? Không à? Sao lạ vậy? Tối qua ông ấy hẹn tôi dùng cơm tối mà? Cái chi? Tôi là ai? Thế bà là ai? Vợ ông Dương à? Trời ơi, con người gì mà khốn nạn thế, may là tôi tìm được số điện thoại và gặp bà mới biết được anh ấy có vợ rồi. Đều cái thật!

Và không đợi người đầu giây bên kia phản ứng, nàng làm như giận dữ lắm ném máy xuống. Hậu quả thế nào nàng không cần biết. Còn nếu bên đầu dây là đàn ông thì nàng lại đổi giọng giận dữ:

- Ông Dương đó à? Ông bảo vợ ông đừng có theo đuổi chồng tôi mãi như vậy. Nếu tôi mà còn bắt gặp một lần nữa thì đừng trách đấy nhé!

Nàng lại đặt mạnh ống nghe xuống, rồi sau đó nàng ngồi tưởng tượng diễn biến của thảm kịch và thích chí cười vang. Mẹ Vũ Thường biết chuyện đã lên tiếng trách:

- Con có nghĩ đến hậu quả của việc làm của con không? Con có biết là con đã phá hoại hạnh phúc gia đình người ta không mà con đùa đại thế?

Vũ Thường không chịu thua:

- Đời sống vợ chồng là phải tin cậy nhau, con làm thế chẳng qua để thử nghiệm tình yêu họ với nhau thôi. Nếu tình còn nồng thì không một lời vu khống nào có thể làm xáo xáo được. Bằng trái lại, thì đó là việc riêng của họ, con chỉ muốn giúp họ chú ý và chăm sóc cho nhau nhiều hơn thôi.

Bà mẹ Vũ Thường thở dài:

- Con gàn bướng chẳng biết trời đất gì cả. Mẹ hỏi con chứ con hiểu tình yêu được bao nhiêu mà lại nói vậy?

Vâng, đối với tình yêu Vũ Thường đã hiểu được gì? Tuy lúc nào cũng có bao nhiêu bạn trai vây quanh nhưng Vũ Thường vẫn chưa đáp lại người nào cả. Câu nói của mẹ khiến nàng suy nghĩ hết mấy hôm. Nàng ngẩn ngơ, bối rối. Vâng, ta cũng nên yêu một lần, cũng nên nếm thử mùi vị của tình yêu. Nhưng tìm mãi mà vẫn chưa gặp được người hợp nhãn.

Bây giờ nàng đã hai mươi, cái tuổi của người lớn rồi, Vũ Thường không còn chơi trò tinh nghịch như xưa nữa. Nhưng nàng vẫn nghe lóm được mẹ bảo cha:

- Con nhỏ nó thay đổi trò chơi rồi đấy, còn rắc rối hơn trước nhiều nữa. Không hiểu tại sao chúng ta lại có một đứa con gái gàn bướng, nghịch ngợm như vậy. Phải nó hiền lành, ngoan ngoãn như bao đứa con gái khác đỡ cho vợ chồng già mình biết mấy!

Cha đã trả lời mẹ:

- Nó đang cần một đứa con trai đủ khả năng để trị nó!

Ta không bình thường? Ta gàn bướng, rắc rối? Có lẽ! Nhiều lúc Vũ Thường cũng cảm thấy mình quá khích quá, chơi những trò chơi thật náo động mới thích. Sẽ có người giữ cho ta ngồi yên? Vũ Thường băng khuâng, nằng nghi ngờ, vì dưới mắt nàng lũ con trai hoặc ngu đần, hoặc tự phụ quá đáng. Nàng thích đem họ ra làm trò cười, trừng giỡn với họ như mèo vồ chuột để thỏa mãn tính thích đùa vui của mình hơn là nghĩ đến chuyện họ ràng buộc mình. Nhưng sau này sẽ ra sao? Nàng không cần biết, chỉ nghe cha hay khuyên:

- Vũ Thường, con đừng đùa quá e có ngày con phải khổ vì những cái con đem ra làm trò đùa đó.

Vũ Thường không hiểu tại sao nàng chưa nếm mùi vị đau khổ. Nàng chỉ cảm thấy đời sống phức tạp, nhưng đã sống thì phải sống hết mình.

Vũ Thường không ưa những đời sống đơn điệu vô vị. Cuộc đời mà bình lặng quá có lẽ tẻ nhạt mất. Nàng thường nói như thế.

Vâng, cuộc đời mà bình lặng quá thì còn thú vị gì nữa, vô duyên như buổi sáng hôm nay, suốt một buổi sáng trôi qua trên giường. Vũ Thường lại bật lên, hai tay ôm gối, mắt nhìn chiếc điện thoại mà thắc mắc, không lẽ máy bị hư?

Ngay lúc đó, chuông điện thoại reo, tiếng reo đột ngột làm Vũ Thường giật mình. Nàng chồm tới, trước khi nhắc ống nghe lên nàng nhìn lại đồng hồ. Trời! Mười một giờ mười phút rồi còn gì nữa? Nàng phải mắng anh chàng một trận mới được, mắng đến bao giờ hả giận mới thôi. Tên cù lần không biết giờ giấc gì cả. Cầm ống nghe đặt lên tai, Vũ

Thường hỏi:

- A lô?

Người bên kia đầu giây giọng nói thật ấm:

- Vũ Thường đấy à, Triệt đây!

Lòng trĩu nặng, đầu óc vắng không, cơn phiền muộn ngập cổ. Đột nhiên Vũ Thường muốn khóc, muốn đập vỡ luôn cả ống nghe.

- Có phải Vũ Thường đấy không?

Người đầu giây bên kia không nghe Vũ Thường lên tiếng, lo lắng hỏi.

Vũ Thường miễn cưỡng trả lời:

- Vâng, tôi đây.

- Tôi gọi đến muốn hỏi xem Vũ Thường có thích đi phở không? Hôm nay nắng đẹp lắm, tôi biết Thường cũng không có giờ học. Lâu lắm rồi không được gặp Thường, hôm nay Thường có bận gì không?

Giọng nói của Thế Triệt chậm rãi và ấm, chàng là người kiên nhẫn nhất thế giới.

- Đi đâu chứ?

Vũ Thường thờ ơ hỏi, nàng biết chắc đến giờ này là Mộ Hòa không gọi cho nàng nữa, mà dù có gọi đi nữa nàng cũng không đi. Bộ người ta sẵn sàng ngồi suốt ngày đợi điện thoại của hắn ta sao? Còn khuya!

Nàng phải đi chơi, vâng đi chơi với Thế Triệt, chơi cho đã

đòi, đi nhảy. Đến đâu cũng được.

Thế Triệt nói:

- Tùy Thường, nếu Thường đi đâu tôi cũng sẵn sàng hết.
- Hôm nay anh không phải đi làm à?
- Tôi xin phép nghỉ.

Anh chàng nói sao có vẻ dễ dàng quá. Ông giám đốc hãng Triệt làm đâu thế cho chàng vắng mặt được! Anh ngữ giỏi, lịch thiệp như chàng có mấy người đâu, không lẽ lại cho anh chàng nghỉ để đưa đào đi chơi vậy sao? Vũ Thường suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Thôi được, ba mươi phút nữa anh đến đón tôi. Chúng ta đi ăn cơm trưa, đi đánh golf, dùng cơm tối rồi đi nhảy nhé? Hôm nay tôi dành suốt ngày cho anh.

Thế Triệt sung sướng bất ngờ:

- Thế à? Ba mươi phút nữa tôi đến đón cô!

Vũ Thường chợt thấy khó chịu:

- Khoan đã, đi hai người không vui, rủ thêm em trai anh đi với nhé!

Thế Triệt ngập ngừng:

- Thằng Hạo không có bạn, rồi sao?
- Tôi sẽ tìm cho một cô.
- Ai đấy, tôi có biết không?

- Anh quen mà. Mộ Phong đấy, nhớ không?

Thế Triệt nghĩ ngợi một lúc:

- Mộ Phong à? Tôi nhớ rồi, cô bạn gái của Thường có gương mặt tròn tròn, đôi mắt to to đấy mà. Được lắm, xứng đôi với Thế Hạo lắm.

- Vậy là xong, đến đúng giờ nhé!

Vũ Thường lại quay đến nhà Mộ Phong. Nàng thích thú vì gọi thế này để cho anh chàng chết bầm, anh chàng sắp sa xuống địa ngục kia biết rằng Dương Vũ Thường lúc nào cũng có người chờ để đưa đón hết, chớ không ai rảnh rỗi ngồi suốt ngày đợi điện thoại của hắn đâu! Vũ Thường cố ý không hỏi đến tên Mộ Hòa:

- A lô, có cô Phong ở nhà không?

Người trả lời bên kia đầu dây là Hương người đầy tớ gái nhà họ Du:

- Cô làm ơn đợi một chút ạ.

May quá, Phong có ở nhà, nếu không, không biết Vũ Thường phải xử trí thế nào. Mộ Phong đã ra tiếp điện thoại. Vũ Thường không để cho Mộ Phong từ chối, đã nói như ra lệnh:

- Tụi này có một buổi họp mặt, cần có sự tham gia của bồ, ở nhà đợi nhé, đừng ăn cơm, tụi tao sẽ đến đón ngay!

Mộ Phong kêu lên:

- Như thế sao được, chiều nay tao có giờ học mà.

- Bỏ đi! Đây đâu phải lần đầu mày cúp cua đâu. Đợi nhé, tụi

này đến ngay đấy.

Không đợi Mộ Phong trả lời dứt khoát, Vũ Thường gác máy ngay. Nàng nhảy xuống giường, đến tủ áo tìm chiếc áo đẹp màu vàng tươi mặc vào, và nàng mang thêm chiếc thắt lưng da khoen vàng, giày ủng đen. Rửa mặt xong, đánh tí phấn nhạt lên má, nhìn vào kính nàng biết mình dù không phải là gia nhân tuyệt sắc, nhưng cũng đủ để người khác phải phải ngẩn ngơ. Vũ Thường mong Mộ Hòa có ở nhà để chàng nhìn thấy bộ áo đẹp của mình bên cạnh một chàng trai khác.

Anh em Triệt đến thật đúng giờ. Cả hai đều đẹp trai. Thế Triệt tốt nghiệp phân khoa ngoại ngữ Đại học Đài Loan, chàng đã thụ huấn quân sự xong và bây giờ làm việc cho một hãng buôn lớn. Thế Hạo thì hãy còn đi học, chàng là sinh viên năm thứ tư ban điện cơ. Tuy là hai anh em ruột nhưng tính tình khác hẳn nhau. Thế Triệt hoạt bác, tế nhị, còn Thế Hạo lo đãng, rộng rãi.

Sự quen nhau giữa Vũ Thường và Thế Triệt cũng mang một tính chất truyền kỳ. Thật ra không phải chỉ với Triệt, mà với tất cả những người bạn trai khác, sự gặp gỡ để rồi quen biết cũng là những hạnh ngộ.

Riêng chuyện giữa Vũ Thường và Thế Triệt thì thế này. Cách đây hai năm, khi Vũ Thường từ nhà bà di về thì đã gần mười giờ. Đêm ấy trăng thật đẹp, nàng không muốn gọi xe mà chậm rãi thả bộ về nhà, vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung. Vũ Thường công nhận lúc đó nàng cũng hơi lơ đãng. Vừa ra tới đầu hẻm thì một chiếc xe gắn máy chạy vụt tới, Vũ Thường hoảng hốt tránh sang bên. Anh chàng lái xe cũng không có vẻ gì là bình tĩnh, hấn vội vàng lách nhanh và chiếc xe phớt nhẹ qua người nàng. Tuy chưa chạm đến nhưng cũng đủ khiến

Vũ Thường toát mồ hôi. Và để trừng phạt tên lái xe ẩu, Vũ Thường giả vờ hét to lên rồi ngã soài xuống đường. Tên lái xe hoảng hốt dựng xe lại, chạy vội đến đỡ nàng dậy. Gã lắp bắp hỏi:

- Cô ơi cô? Cô làm sao đấy, tôi đụng trúng nơi nào?

Vũ Thường cứ nằm ỳ ra đấy rên rỉ. Người đi đường tò mò đã tụ đến, gương mặt gã thanh niên càng tái, gã hấp tấp bảo:

- Cô nằm yên đây nhé, để tôi gọi taxi đưa cô vào bệnh viện.

Vũ Thường liếc nhanh lên, thấy gương mặt lo lắng của gã nàng cũng hơi cảm động. Và lại người xem mỗi phút một đông mà nằm thế mãi xem cũng kỳ nên nàng lồm cồm ngồi dậy, phỉa nhẹ những vết bụi lấm trên áo, xong cười với gã con trai:

- Tôi chẳng sao cả, ai bảo anh lái xe không cẩn thận, tôi dọa thế cho hoảng hồn chơi.

Đám đông không nhin cười được tan dần. Vũ Thường nghĩ chắc gã lái xe gần máy giận lắm. Nhưng trái lại gã còn ân cần đưa mắt quan sát khắp người nàng rồi ôn tồn hỏi:

- Cô chắc là tôi chưa hề đụng cô chứ? Cô xem kỹ xem có bị thương không?

Ồ, hẳn có vẻ khá đấy chứ. Vũ Thường nghĩ, nàng nhìn lại tướng mạo hẳn, khuôn mặt vuông, mắt môi thanh tú. Đẹp trai đấy chứ!

- Thật tình tôi chẳng sao cả.

Vũ Thường nói thật, nhưng gã thanh niên vẫn lộ vẻ hối tiếc:

- Dù thế nào đi nữa tôi cũng phải đưa cô về tận nhà, vì ngộ nhỡ có gì thì sao.

Vũ Thường nhướn mắt:

- Như thế cũng được, nhà tôi ở đoạn thứ ba đường Nhân Ái, ông biết đường đấy không?

- Cô có ngại ngồi xe gắn máy không?

- Tại sao phải ngại?

Thế là Vũ Thường ngồi lên yên sau xe. Hấn đưa nàng đến tận nhà, và hấn cũng không từ già ngay dù biết nàng không hề hấn gì cả. Hấn ngồi lại trong phòng khách một lúc, nói chuyện với cha mẹ nàng, lễ phép hỏi han và xin lỗi. Thái độ của gã khiến ông Dương Thừa Võ, cha Vũ Thường, có cảm tình ngay, mẹ Thường cũng thế.

Bây giờ tuy quen nhau đã hai năm, Vũ Thường và Thế Triệt vẫn đi chơi, hẹn hò luôn, nhưng chỉ đến vị trí bạn thiết chứ không tiến xa hơn. Mẹ Vũ Thường cũng mong gã thanh niên đẹp trai này giữ được trái tim phiêu lãng của con gái bà, nhưng Vũ Thường vẫn bơ vơ:

- Âu Thế Triệt à? Khá đấy chứ, nhưng con không thấy thích.

Tại sao không thích mà cứ đi với nhau luôn, bà Dương cũng không hiểu nổi con. Kể từ khi Vũ Thường lên tám, lên chín là bà đã thấy khó hiểu được nó rồi.

Bây giờ anh em nhà họ Âu đang đứng trong phòng khách. Thế Triệt đẹp trai, Thế Hạo hào phóng. Vũ Thường cũng biết, các cô mê anh em nhà họ Âu này rất nhiều, nhưng không hiểu sao Triệt lại thích nàng. Phải chăng vì thái độ bất cần của

nàng? Lòng người thật phức tạp, lúc nào cũng đeo đuổi những cái gì bên kia trái núi.

Vũ Thường máng túi da lớn lên vai, nàng trông thật tươi, thật xinh:

- Bây giờ chúng mình đến đón Mộ Phong đi!

Thế Triệt khẽ huyết sáo để ca ngợi nàng trong khi nàng quay vào nhà nói to:

- Mẹ ơi, con đi chơi nhé, con không ăn cơm nhà đâu. Nếu có điện thoại hỏi con, mẹ nói con đi không biết bao giờ về nhé mẹ.

Bà Dương từ nhà trong bước ra. Tuy biết dặn dò cũng bằng vô ích, nhưng bà vẫn nói:

- Nhớ về sớm nhé con, chạy xe cẩn thận nhé!

- Vâng.

Vũ Thường vẫy tay chào mẹ, chiếc váy ngắn của nàng tung theo gió trông thật đẹp.

Hai chiếc xe gắn máy phóng hết ga. Vũ Thường ngồi sau yên Thế Triệt.

Bà Dương nhìn theo cho đến khi bóng xe mất hút. Bà không hiểu tại sao bọn thanh niên bây giờ lại thích đi xe gắn máy như vậy. Thành phố Đài Bắc đầy mùi khói xe của chúng nó. Bà lắc đầu, đóng cổng lại, và bước vào nhà. Bà hiểu là chưa tới mười hai giờ đêm là dừng hòng Vũ Thường về tới. Vũ Thường! Bà thở dài. Đứa con gái làm bà lúc nào cũng bận tâm lo lắng.

Không đầy mười phút, nhóm Vũ Thường đã ngừng xe trước cửa nhà họ Du. Người ra mở cửa là Mộ Phong, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa mở cửa thấy chỉ có anh em Thế Triệt là Mộ Phong ngạc nhiên ngay.

Thế mà nàng cứ nghĩ ít nhất cũng phải đến bảy tám người.

- Chỉ bấy nhiêu thôi à?

Vũ Thường lớn tiếng:

- Còn đòi bao nhiêu nữa? Thôi nhanh đi, bồ ngồi với Thế Hạo, còn tôi ngồi với Triệt.

Vừa nói Vũ Thường vừa cố ý liếc nhanh vào căn phòng khách trống vắng, nhưng bóng Mộ Hòa đâu chẳng thấy.

Mộ Phong nhìn Thế Hạo do dự, nàng không quen biết gì với anh chàng này thì làm sao? Có lẽ đoán được ý Phong, Hạo cười và tự giới thiệu khéo:

- Tôi là Âu Thế Hạo, mong cô hãy tin cậy nơi tài lái xe của tôi.

Mộ Phong cười, chiếc đồng tiền duyên dáng hiện lên má:

- Tôi không sợ phải ngồi xe gắn máy đâu, vì ông anh tôi thường đeo tôi trên chiếc Yamaha 100 cc của ông ấy và phóng như bay.

Vũ Thường giả vờ lo lắng hỏi:

- Anh mà y đâu?

- Ông ấy đi mất từ hồi còn tình sương.

Vũ Thường cần môi thật nhanh, và lớn tiếng:

- Đi chứ, đứng ở đây mãi sao?

Mộ Phong ngồi lên xe. Máy nổ và xe lướt nhanh ra đường.

Suốt một ngày hôm ấy, họ đã đùa vui thỏa thích. Dùng cơm, đánh golf, phóng xe thật nhanh, khiêu vũ, ăn quà vặt buổi tối và câu chuyện nổ như bắp rang. Mãi đến tối mịt Vũ Thường mới về đến nhà.

Có một chút bia, Vũ Thường hơi say. Tuy có chìa khóa riêng nhưng nàng vẫn bấm chuông inh ỏi. Cô tớ Tú Chi vội vã chạy ra mở. Nàng chạy một mạch vào phòng khách, chân chạm mạnh vào chiếc ghế nhỏ suýt ngã. Nàng đứng lại, quay nhìn Tú Chi đang mắt nhắm mắt mở:

- Có ai gọi điện thoại gọi tôi không?

- Dạ có.

Tim Vũ Thường đập mạnh:

- Có nói tên không? Ai đấy?

- Một ông tên là Châu Chi Khải, còn một ông lần trước đã có đến đây

Vũ Thường cắt ngang:

- Ông ấy tên gì?

- Vương Hoài Tổ.

- Còn ai nữa không?

- Dạ hết rồi.

Vũ Thường mở to mắt, hỏi vặn lại:

- Chỉ có hai người thôi à?

- Vâng.

- Điện thoại trong phòng tôi chỉ có một mình chị nghe thôi phải không?

- Vâng.

Vũ Thường không nói gì nữa, nàng cúi đầu đi luôn vào phòng riêng.

Ném ví da lên giường, ngồi xuống, chậm rãi cởi giày, bít tất, mắt đăm đăm nhìn về chiếc máy điện thoại trên đầu giường. Đột nhiên Vũ Thường đứng bật dậy, chụp chiếc máy ném mạnh. Máy trúng bình hoa nghe rảng một tiếng thật to. Chưa há giận Vũ Thường bước tới đá mạnh lên máy. Tiếng vỡ đã làm vợ chồng ông Dương thức giấc. Mọi người đổ dồn về phía phòng nàng. Bà Dương nắm tay con hỏi:

- Vũ Thường, gì thế con? Làm sao vậy?

- Con giận chiếc máy này quá!

Vũ Thường ngẩng đầu lên, mắt nhật nhòa lệ. Úp mặt vào vai mẹ, ghen ngào:

- Mẹ, mẹ cứ mắng con là suốt ngày nghịch phá thiên hạ, bây giờ con đã hết đùa nghịch mà tại sao con lại khổ thế này?

Bà Dương vuốt nhẹ chiếc lưng gầy của đứa con gái cứng mà không hiểu gì cả. Thấy con khóc là lòng bà đau, bà lên tiếng an ủi:

- Đừng khóc, đừng khóc nữa con. Mẹ không trách con nghịch ngợm đâu, bây giờ con muốn làm sao thì làm. Hè cũng sắp đến rồi, mẹ con mình sang Nhật du lịch nhé? Con thích sang Nhật lắm, phải không?

Vũ Thường hét:

- Con không thèm đi Nhật đâu.

- Ừ, không đi Nhật thì thôi. Vậy chứ con muốn đi đâu nào? nói đi mẹ sẽ đưa con đi ngay.

Bà Dương càng vỗ về, Vũ Thường càng hét tướng:

- Con muốn đến Bắc Cực à, đến những nơi tuyết mưa băng giá để con được biến thành tảng băng.

- Bắc Cực?

Bà Dương ngo ngác quay sang nhìn chồng. Ông Dương Thừa Võ lắc đầu bước ra cửa. Con với cái! Ông thở dài. Có ai lại có một đứa con gái ương ngạnh, vô lý thế này như ta đâu?

CHƯƠNG 7

Lại một đêm không ngủ được.

Vũ Thường nằm trên giường giương mắt nhìn ra song. Đêm nay trăng thật sáng. Cây phù dung to lớn đen sì sì đứng sừng sững trong đêm. Qua kẽ lá, Vũ Thường trông thấy những vì sao lấp lánh. Vũ Thường nằm yên, lòng nghe trống vắng lạ lùng, nàng không thấy thích, thấy muốn bắt cứ một cái gì. Trong tim nàng bây giờ là một sa mạc cô liêu, đầu óc nàng là cả một vùng hoang dã.

Từ cái đêm nàng giận dữ ném máy điện thoại đến nay đã hơn một tuần. Một tuần Vũ Thường nằm yên không thèm đụng đến nó. Vũ Thường không muốn nghĩ tới chàng nữa. Nhưng trái lại đó là một tuần thật vui, anh em nhà họ Âu và Mộ Phong đến nàng luôn. Có lần Mộ Phong đã bảo nàng:

- Ông anh tao hỏi thăm mày.

- Thế à?

Vũ Thường giả vờ như chẳng chú ý:

- Ông ấy hỏi tao thế nào?

- Hỏi mày có vui không? Có bạn trai rồi phải không?

- Rồi mày trả lời sao?

- Tao bảo là không bao giờ bên cạnh mày thiếu bạn trai. Bạn

mày nhiều đến đếm không xuể và bây giờ anh chàng Âu Thế Triệt đang chết mê, chết mệt vì mày.

Vũ Thường sung sướng:

- Rồi ông ấy có nói gì nữa không?
- Ông ấy à? Chỉ mỉm cười rồi bỏ đi thôi. Tao chả hiểu ra làm sao cả.

Như thế là Mộ Hòa đã xa nàng rồi, hắn không chịu mời nàng đi chơi, cũng như không thèm đến đây. Tại sao một câu chuyện có kết thúc nhạt nhẽo như vậy? Vũ Thường muốn hỏi thêm, nhưng rồi nàng lại quyết định không thèm đếm xỉa đến hắn nữa. Hắn là một tên điên, một khúc gỗ. Chà, tưởng mình cao giá lắm à? Kệ hắn! Vũ Thường thấy hận ai không bằng hận Mộ Hoà. Nàng rửa thềm, cầu cho xe đụng hắn chết cái cho rồi. Chán thật!

Vâng, bây giờ Vũ Thường không thèm nhớ đến Mộ Hòa nữa. Đời sống nàng quá đầy đủ làm nàng sinh thêm chứng mất ngủ. Mỗi đêm trôi qua là nàng cứ mở rộng mắt thế này cho đến sáng, hết nhìn sao đêm lại nhìn màn đen tang tóc của bóng tối. Mãi đến lúc những tia sáng đầu tiên dần dần thận trọng bước ra nàng mới thở dài và chấp nhận thêm một ngày vô vị. Tại sao lòng ta buồn? Vũ Thường không dám phân tích vì nàng không muốn biết tới nữa.

Bây giờ lại thêm một đêm mất ngủ. Vũ Thường thấy mắt nặng trĩu và cay xé nhưng nàng lại không tài nào nhắm mắt được. Đầu óc tỉnh táo như thế này làm sao ngủ được chứ?

Xa xa, mấy cánh sao đêm đang lấp lánh, gió thổi qua lá cây làm bóng cây xao động. Đêm thật yên. Vũ Thường thở dài,

nàng cảm thấy tận đáy lòng có một cái gì xót xa. Có tiếng điện thoại reo, giữa đêm khuya tiếng reo có vẻ hấp dẫn lạ. Vũ Thường giật mình nhìn đồng hồ. Đã ba giờ sáng. Ai đấy? Thế Triệt nổi cơn à?

Cầm ống nghe đặt vào tai, Vũ Thường hỏi:

- Ai đấy?

- Vũ Thường đấy à?

Một giọng nói trầm và rõ:

- Mong rằng Thường chưa ngủ.

Tim Vũ Thường đập nhanh, lệ làm mờ mắt, nàng định mắng một hơi cho đã cơn giận, nhưng cổ họng nàng như nghẹn lại. Giọng nói bên kia đầu dây lại vang lên, ấm và âu yếm:

- Vũ Thường, anh nhớ em quá!

Thật không? Có thật như vậy không? Anh là một khúc gỗ, một thứ cù lần lửa! Tại sao lâu nay anh không đến với tôi? Vũ Thường cắn lấy môi, những giọt nước mắt chảy xuống má.

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc lại vang lên:

- Sao Thường không nói gì cả vậy? Tôi đã đánh thức Thường? Trả lời anh một câu đi, để anh biết là Thường đang nghe anh nói.

Vũ Thường mở miệng định hét. Anh sửa soạn xuống địa ngục đi là vừa! Nhưng nàng chỉ lắp bắp được mấy tiếng:

- Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Ba giờ khuya.

Chàng đáp.

- Anh ngủ không được, nhìn thấy trăng ngoài cửa đẹp quá và anh nghĩ rằng có lẽ em cũng đang ngắm trăng như anh. Anh chịu không nổi phải gọi em đấy.

Một tiếng thở dài rồi chàng lại tiếp:

- Vũ Thường, em vẫn khỏe chứ?

Vũ Thường thấy ghen ngào:

- Cám ơn anh còn nghĩ đến tôi.

Yên lặng một lúc lại nghe tiếng nói thật nhẹ nhàng chan chứa tình:

- Vũ Thường, em giận anh à?

Giọng nói Vũ Thường tắt ghen:

- Đại ký giả không giữ lời hẹn đâu có gì là lạ? Tôi làm sao dám giận anh.

Bên kia đầu dây yên lặng. Một lúc thật lâu vẫn không nghe thấy gì cả.

Vũ Thường lại lo chàng giận, chàng cúp ngang thì sẽ không bao giờ ta nghe được tiếng chàng gọi đến nữa. Vũ Thường ngưng ngưng, nàng nghe thấy giọng mình vang lên một cách đáng ghét:

- Anh Hòa, anh vẫn còn đó hay đi đâu rồi?

- Anh còn đây.

Giọng chàng vang lên rồi lại yên lặng. Hình như có một tiếng thở dài sườn sượt.

- Vũ Thường, anh muốn gặp em.

Tim Vũ Thường nhói đau, máu trong người như ngừng chảy, bàn tay cầm ống nghe run rẩy:

- Bao giờ anh?

- Ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ à?

- Vâng.

Giọng chàng xác định, những tiếng nói thân thiết và nhiệt tình.

- Giờ này có tiện không? Sớm hoặc tối quá?

Vũ Thường nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Không có lúc nào là không tiện với em cả. Nhưng làm sao gặp anh? Anh đến đây à?

- Nghe đây này Vũ Thường. Một giờ khuya anh mới từ tòa soạn về nhà. Trên đường đi nhìn thấy trăng sáng quá, nên nếu em chẳng phản đối, anh sẽ đến ngay nhà em, chỉ hai mươi phút thôi. Em đứng ở cổng đợi anh nhé? Chúng mình sẽ thả dọc theo con đường mới hoàn thành, khúc thứ tư lộ Nhân Ái đến lộ Cơ Long, rồi từ Cơ Long quay trở lại. Nếu Vũ Thường bằng lòng, chúng mình sẽ đi đến sáng trắng mới về, nhé?

Bằng lòng chớ sao lại không? Tim Vũ Thường đập nhanh,

nàng sung sướng muốn điên lên, nước mắt ràn rụa làm trôi cả câu trả lời. Mộ Hòa hỏi:

- Sao, Thường nghĩ sao? Anh mong rằng đề nghị của anh cũng không đến đâu điên lắm đâu.

Vũ Thường không dần được kêu lên:

- Điên à? Không, em thích được điên như vậy. Anh đến ngay đi, em đợi anh.

- Trước cổng nhé, anh gõ nhẹ mấy cái thì Thường mở nhé. Anh không muốn bấm chuông làm ồn cả nhà.

- Vâng, vâng, vâng!

Bên kia đầu giường đã cúp, Vũ Thường vẫn còn ngỡ ngàng. Ngã người xuống giường một lúc thật lâu nàng mới vọt choàng dậy, đặt ống nghe nhẹ xuống máy và chạy nhanh về phía tủ đêm từng chiếc, từng chiếc áo một sắp lên giường. Sau cùng rồi nàng cũng chọn được chiếc áo màu tím. Xong, Vũ Thường đến bàn trang điểm chải lại mái tóc bồng. Thế mà chỉ hơn mười phút thôi, thời gian sao trôi qua chậm quá.

Xoay người một vòng trước kính nàng ngẩng khuôn mặt ửng hồng, cặp mắt long lanh. Nàng bước tới học tủ tìm một băng lụa màu đỏ và bước đến đầu giường, cột thật đẹp lên máy điện thoại, hôn nhẹ lên ấy:

- Ta không còn ghét mi nữa, không bao giờ nữa, điện thoại oi!

Làm những việc ngây ngô xong, Vũ Thường đứng dậy. Không muốn cha mẹ giật mình nàng bật chiếc đèn nhỏ, chậm rãi bước ra khỏi phòng, băng qua vườn hoa, ngừng lại trước cổng.

Hôm nay trăng đẹp thật! Vườn hoa ngập đầy ánh trăng, bóng cây và lá, bóng riêng của nàng. Đứng yên lặng trước đôi cổng khép kín mấy phút, Vũ Thường không nghe thấy tiếng gõ cổng. Đợi chờ bao giờ cũng là một chuyện bực mình. Mỗi một phút là một thế kỷ dài, đặt tai sát vào cổng, bên ngoài vẫn hoàn toàn yên lặng. Vũ Thường thở dài sốt ruột. Nàng suy tính, thà đứng ngoài cửa đợi chàng đến còn hơn phải chờ bên trong này. Vũ Thường nhẹ nhẹ mở cổng.

Cửa vừa mở là nàng giật mình nhảy thót vì Du Mộ Hòa đã đứng tựa lưng bên trụ xi măng tự bao giờ. Đôi mắt đen và sáng đang yên lặng nhìn nàng. Vũ Thường kêu lên:

- Anh đến bao giờ? Tại sao không gõ cổng?

- Anh đến đã lâu, chỉ sợ em chưa ra thôi.

Vũ Thường khép cổng lại, đưa mắt nhìn chàng. Đường thật vắng, không một bóng người. Ánh trăng khiến bóng dừa hai bên lờ lờ dài ngoằn dưới mặt lộ. Hai người yên lặng nhìn nhau. Một lúc, chàng đưa tay ra nắm lấy tay nàng kéo về phía lòng mình. Đôi tay chàng đã vây chặt lấy nàng. Đầu tựa vào vai Mộ Hòa, Vũ Thường ngửi thấy mùi đàn ông trên áo. Nàng hít mạnh vào và những giọt lệ rung rung ở khoen mắt.

Bàn tay chàng vuốt nhẹ lên vai, rồi đẩy nhẹ nàng ra xa một chút để cho gương mặt nàng đối diện với mặt chàng. Một cái nhìn tỉ mỉ dò xét, Mộ Hòa đưa tay lên gạt những giọt lệ trên má Vũ Thường. Chàng cúi xuống, hôn nhẹ lên mắt, mũi và sau cùng rồi cũng đến môi.

Vũ Thường nhắm mắt lại, những giọt nước mắt lại tuôn ra, lòng nàng bây giờ phiêu diêu tận trời mây trên kia. Vũ Thường không buồn nghĩ ngợi gì cả, ý thức là một cái gì mơ

hồ, nhưng trong tim, từng sợi tơ rung động, cảm giác lan truyền qua từng tế bào trong người nàng. Vũ Thường thở mạnh, tim đập nhanh, toàn thân nóng rang lên. Đồi nàng bắt đầu lật qua một trang giấy mới. Vũ trụ đã thay đổi, thế giới đã chuyển động.

Bây giờ thì đã chấm dứt kiếp sống phiêu du, nghịch ngợm, phá rối. Bao nhiêu hành động đó đã bị đôi vai chàng ngăn lại, Vũ Thường mong rằng mình rồi sẽ mãi mãi được nằm yên trong vòng tay chàng, sẽ được ấp ủ, yêu thương và được bảo vệ.

Ngẩng đầu lên, mắt chàng đang nhìn nàng say đắm. Vũ Thường chợt thấy toàn thân mềm nhũn, nàng định cười với chàng, nhưng nụ cười đã biến mất khi ra đến môi. Vũ Thường mở miệng, định nói nhưng chỉ lắp bắp được hai tiếng:

- Anh Hòa

Hòa cúi xuống, nụ hôn cắt ngang lời nói. Vũ Thường nghệt thờ. Nụ hôn thô bạo và quyến rũ kia như muốn nghiền nát nàng. Ý thức bây giờ là những mảnh vụn. Tất cả chỉ còn có chàng, chỉ có chàng thôi.

- Anh Hòa!

Chàng đã đứng ngay lại nhìn nàng:

- Em là một con vật tàn nhẫn. Thôi đi Vũ Thường, chúng ta ra đây để đi dạo mà.

Vũ Thường ngoan ngoãn nghe theo, chưa bao giờ nàng thấy yên ổn như lúc này. Đôi nhân tình bước sang con lộ vừa mới hoàn thành. Khúc lộ rộng và vắng, những giải đất màu hai

bên đường còn hoang vu. Hàng dừa trồng chính giữa lộ yên lặng và thẳng tắp trông theo bước chân của họ và thì thầm khen họ xứng đôi.

Đêm yên lặng và đẹp. Ánh trăng tắm mát thiên nhiên, những cánh sao lấp lánh ca ngợi đêm tối. Gió mùa hạ thật mát, mát cả lòng người.

Những đám cỏ hai bên lề óng ánh mấy hạt sương đêm.

Họ yên lặng đi bên nhau một lúc thật lâu, chỉ có gió và đom đóm khuya bay cản trước mặt. Vũ Thường lên tiếng hỏi:

- Sao lâu quá không thấy anh đến tìm em?

Mắt Mộ Hòa vẫn nhìn thẳng về phía trước, môi chàng cười thoảng nhẹ bên mép:

- Em có rảnh rồi đâu mà đến.

Vũ Thường hứ nhỏ trong miệng, nàng liếc nhanh về phía chàng dò xét, xem Mộ Hòa có ghen tức gì không. Nhưng thái độ của chàng có vẻ thật phức tạp, nhất là đôi mi có vẻ tư lự làm sao.

- Lúc gần đây chắc anh bận lắm?

- Vâng, anh bận thật, nhưng lại bận lo những chuyện thiên hạ không đâu.

Vũ Thường cười:

- Ai bảo anh hành nghề ký giả làm chi, làm ký giả thì khỏi nói cũng phải lo chuyện thiên hạ.

- Thế à? Nhưng những chuyện anh lo đây chẳng đáng gì

đến làng báo cả.

Vũ Thường len lén nhìn lên, nàng không hiểu chàng nói thế để ám chỉ gì, nhưng mắt chàng đã quay lại nhìn nàng, tay chàng xiết mạnh hơn:

- Thường này, chúng ta quen nhau bao lâu rồi nhỉ?

Vũ Thường do dự một chút, nói:

- Hình như khoảng ba tháng.

- Chỉ có hai ba tháng thôi à?

- Vâng, anh không nhớ à? Hôm ấy em đến nhà anh đánh võ cầu, hình như là tháng tư, bây giờ chưa đến tháng bảy mà.

Mộ Hòa ngưng lại một cách khó hiểu:

- Thế mà anh cứ tưởng ta quen nhau lâu lắm rồi! Anh có cảm tưởng đã hơn nửa năm rồi đấy.

Vũ Thường cười một cách không yên lòng chút nào:

- Anh lầm rồi.

Mộ Hòa nhìn thẳng vào mắt Vũ Thường:

- Phải, có lẽ anh lầm. Vũ Thường, có nhiều lúc anh thấy anh không nên gần em quá!

Vũ Thường giật mình:

- Anh! Tại sao thế?

- Anh đã nghĩ rất nhiều và anh sợ nhiều thứ.

Mộ Hòa nói một cách khó hiểu:

- Anh sợ là gần em quá sẽ gây cho em một sự bất hạnh, cũng như gây bất hạnh cho anh.

Vũ Thường chau mày:

- Em không hiểu anh nói gì cả.

Mộ Hòa đứng lại quay sang nhìn Vũ Thường:

- Vũ Thường có yêu anh tí nào không?

Vũ Thường cắn môi, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng nhìn xuống hòn gạch dưới chân:

- Anh còn hỏi gì nữa? Anh không thấy là em đang ở gần anh giữa đêm khuya thế này sao?

- Nhưng những người con gái đứng bên anh giữa đêm khuya chưa hẳn là họ yêu anh.

Mộ Hòa nói, đột nhiên chàng nghĩ đến người con gái trên chuyến phà ở Hương Cảng.

- Anh nói thế là thế nào?

- Thường, Thường hãy nhìn kỹ anh đây, anh là thằng con trai yếu đuối nhất trên phương diện tình cảm. Thường hồn nhiên quá, bao nhiêu bạn trai vây quanh ca ngợi Thường, mà anh lại không thích bị thiên hạ xem như một trò cười.

Vũ Thường xê dịch bước chân, nàng nhìn chàng thật nhanh, đôi mắt chàng bén và sắc quá. Vũ Thường e ngại, nàng rụt rè:

- Nhưng em đâu có xem anh như một trò đùa.

- Thật không?

Mộ Hòa hỏi, chàng vòng tay qua người nàng, họ tiếp tục bước đi. Thái độ của chàng thật yên lặng.

Vũ Thường hơi bối rối, nàng linh cảm thấy bất an, người đàn ông bên cạnh mình nghiêm nghị và khó đoán nổi chàng nghĩ gì. Chàng giống như một quyển sách khó đọc. Bao nhiêu gã con trai bấy lâu vây quanh nàng, nàng đều xem thường. Còn chàng mới chính là một người đàn ông trưởng thành. Vũ Thường cảm thấy mình như con nhộng rơi vào bẫy nhện, và tội nhất là nàng không thể hiểu chiếc lưới kia thế nào.

- Anh Hòa!

Mộ Hòa quay sang, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào nàng.

- Sao? Em có điều gì muốn nói?

Vâng, Vũ Thường có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn ánh mắt sắc của chàng, nàng lại thôi. Nàng cảm thấy mình yếu đuối lạ thường:

- Em định nói với anh là giữa em với Âu Thế Triệt chẳng có gì cả.

- Thế à?

Mộ Hòa cẩn thận hỏi:

- Thế còn giữa anh với em có gì lạ không? Em có yêu anh thật lòng không?

Đột nhiên Vũ Thường thấy tức giận, nghe giọng nói của chàng nàng cảm thấy như châm biếm làm cho tự ái nàng bị xúc phạm. Gã con trai này đã làm nàng tổn thương nhiều rồi. Lúc đầu Vũ Thường cứ tưởng mình đang đùa với hắn, không

ngờ nay hóa ra mình là nạn nhân của hắn lúc nào không hay. Giọng của chàng sao ngạo mạn, khinh người, trong lúc nàng đem cả lòng thành đáp lại chàng.

Vũ Thường đứng lại, nàng nhướng cao đôi mày:

- Thế còn anh, có lẽ anh chẳng thật tình đối với tôi, phải không?
- Anh làm sao thật tình với em được?

Thái độ Mộ Hòa vẫn chua chát:

- Vũ Thường, cuộc đời chỉ là một tấn kịch, giữa trai và gái thích hợp thì lại gần nhau, không hợp nữa thì chia tay. Tốt nhất là đừng ai quá tin ai cả, tin tưởng chỉ mang lại phiền muộn.

Máu như ngưng chảy trong tim, cơn giận đến thật nhanh, như ngọn lửa phụt. Vũ Thường trở mắt nhìn gã đàn ông đang đem nhớ nàng gọi cho nàng giọng thật tha thiết, rồi vừa hôn nàng trước cổng nhà, trình diễn một màn si tình tuyệt diệu, lại có thể? À, thì ra hắn chỉ xem nàng như một trò đùa. Hừ, đừng quá tin! Hắn đã xem nàng như cái gì? Chỉ là một thứ tình nhân để lấp thì giờ vô vị thôi? Hắn quả là một thứ vô tình, quỷ quái, hèn gì gần ba mươi tuổi vẫn chưa ai thèm lấy. Đúng là một tên khốn nạn, thế mà nàng lại ngu ngơ đến độ đem cả tấm chân tình ra dâng cho hắn. Vũ Thường nghiêng răng hét:

- Anh thật khốn nạn, nửa khuya nửa hôm anh gọi điện thoại đến cho tôi chỉ để đùa dai thế này thôi à?
- Vâng, chỉ tại tôi buồn quá, và tôi nghĩ rằng có lẽ cô cũng đang buồn như tôi, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau để tìm

vui chốc lát.

Anh chàng đưa mắt nhìn Vũ Thường một cách khó hiểu:

- Cô giận tôi à? Tại sao? Không lẽ cô không muốn nghe sự thật? Cô muốn tôi phải nói những lời dối trá, những lời hẹn ước không có à? Cô phải hiểu rằng, tôi không phải thuộc loại đàn ông đó, tôi không thể lấy cô được.

- Anh lấy tôi?

Vũ Thường kêu lên, nước mắt tràn ra mi, run giọng.

- Anh tưởng tôi muốn lấy anh lắm à? Anh tưởng đời này đàn ông con trai chết cả rồi sao? Anh đừng có tự cao quá đến như thế! Anh chỉ là một thằng....

Vũ Thường giận nói không ra hơi, nước mắt dâng đầy muốn tràn ra má, nàng cố gắng gượng lại, cổ họng như tắc nghẹn.

- Cô nói gì thế? Có chuyện gì mà cô lại khó chịu như vậy? Nếu cô chẳng có ý định lấy tôi thì thôi, chỉ tại ban nãy cô hỏi tôi thật tình hay không thành ra tôi hoảng hốt phải nói như thế. Tôi không muốn bị một người con gái nào giữ chân cả, vì vậy tôi phải nói rõ ý mình. Tôi nghĩ, cô là người thông minh, cô cũng như tôi, không bao giờ chịu thua thiệt trên vấn đề tình cảm, do đó tôi mới chọn cô, có gì mà cô phải lớn tiếng như vậy.

Bao nhiêu cảm giác nhục nhã làm trái tim nàng vỡ nát. Những lời nói thẳng một cách tàn nhẫn của Mộ Hòa giết chết tình yêu, quật ngã tự ái của một cô gái đầy đủ như nàng. Đôi mắt đầm lệ đầm đầm nhìn Hòa, nàng đánh đá:

- Tại sao tôi phải lớn tiếng à? Vì bây giờ tôi mới biết rõ bộ mặt

thật của anh. Vâng, tôi quá thật thà, tôi quá ngu đần, nhưng cho anh biết, thật ra tôi có coi anh ra gì đâu. Tôi khinh bỉ anh lắm, anh đừng làm tưởng mà hồ to.

Nói xong, Vũ Thường úp mặt xuống lòng tay nức nở:

- Trời ơi, sao lạ vậy?

Mộ Hòa lùi ra một bước:

- Vũ Thường, cô nào có yêu tôi đâu, không lẽ tôi làm cô xúc động thật sự à?

Vũ Thường giận muốn ngất đi, nàng trừng mắt nhìn lên, nhưng tay nàng bị tay gã con trai giữ chặt:

- Đừng có giọng tiểu thơ nói với tôi như thế, tôi không phải là tên nô lệ của cô, cô đừng tưởng muốn hét lúc nào thì hét. Muốn la hét gì thì đi tìm mấy tên kia kìa.

Từ lúc mới sinh ra đời đến bây giờ mới có người dám lớn tiếng với nàng như vậy. Nhưng trong cơn giận Thường chỉ biết trố mắt nhìn.

Bàn tay Hòa đã buông ra khiến Vũ Thường loạn choạng suýt ngã. Mộ Hòa bước ra đường, đón chiếc taxi tình cờ đi qua. Ánh bình minh bây giờ đang chuẩn bị ló dạng.

Mộ Hòa quay lại, kéo tay Vũ Thường đi về phía xe, Vũ Thường hét:

- Buông tôi ra, tôi không đi đâu với ai hết!

Mộ Hòa to tiếng lại:

- Ai đi với cô chứ?

Cửa xe đóng xầm lại, Mộ Hòa đứng ngoài xe thò đầu vào dặn bác tài xế địa chỉ của Thường và ném vào xe tờ giấy bạc rồi quay sang nàng nói một câu thật đều giả:

- Nói thật với cô, cô có nài nỉ chưa hẳn tôi đã đi với cô!

Nói xong hắn quay lưng đi thật nhanh.

Xe chạy về hướng nhà Vũ Thường. Ngồi trong xe Vũ Thường tưởng chừng cơn giận đang gặm nhấm từng thớ thịt trên người nàng.

Mộ Hòa trông thấy xe đã chạy khuất mới bước chậm lại. Như một chiến sĩ sau trận đấu, chàng thấy mệt nhoài, bước trên những giọt nước sương sớm mai, nhìn ánh bình minh vừa ló dạng, Hòa thấy mình thật cô đơn.

CHƯƠNG 8

- Anh Hòa ơi!

Mộ Phong giận dữ chạy vào phòng lớn tiếng:

- Anh đã làm gì con Vũ Thường? Nói nhanh cho em nghe xem? Bác Dương gái gọi giây nói lại bảo không hiểu tại sao con Vũ Thường lại đập phá đồ đạc trong phòng, rồi lại gọi tên anh, vừa chửi vừa khóc. Bác Dương bảo em năn nỉ anh đến một chút. Anh đã làm gì nó hả anh? Anh có nghe em nói gì không anh Hòa?

Mộ Hòa vẫn còn nguyên quần áo giày vớ nằm dài trên giường, hai tay gối đầu, mắt mở lớn trừng trừng nhìn lên trần. Dù Mộ Phong lớn tiếng la hét, chàng vẫn nằm yên như chẳng nghe thấy gì cả.

- Anh Hòa!

Mộ Phong xông đến đưa tay lắc mạnh anh.

- Anh làm sao thế? Tại sao lại thế này? Nói đi anh! Nói cho em nghe tại sao mà con Vũ Thường nó đòi giết anh thế?

Mộ Hòa chậm rãi ngồi dậy, nhìn cô em gái lạnh lùng:

- Nếu cô ấy muốn giết tôi cứ đến đây mà giết, chớ đùa thế suýt nữa đã làm chết người ta, hiểu chưa?

Mộ Phong hét lên:

- Anh lại nói nhảm gì thế, anh không có quyền làm vậy, anh hiểu không?

- Tôi không có quyền thế nào?

Mộ Phong giận dữ:

- Vũ Thường là bạn của em, em mang đến giới thiệu cho anh, bây giờ anh làm gì người ta rồi lại trốn miết ở nhà? Anh phải đến nói chuyện đàng hoàng với cha mẹ người ta chứ?

Mộ Hòa khó chịu:

- Cô tưởng tôi đã làm gì người ta? Cho cô hay tôi chưa hề làm chuyện gì thấp hèn, tôi chưa hề cưỡng hiếp Vũ Thường, cô hiểu không?

Mộ Phong hét:

- Anh Hòa, anh làm ơn đừng nói mấy tiếng khó nghe ở đây. Em không biết anh làm tội gì, nhưng anh phải đi với em đến nhà nó mới được.

- Đến để xin lỗi à? Đừng hòng, tôi đã làm gì nên tội mà phải xin lỗi chứ?

- Không phải là để xin lỗi, anh đến để giải thích cho người ta nghe được không?

Mộ Phong dịu giọng:

- Anh cũng biết Vũ Thường được nuông chiều lắm. Cha Vũ Thường không có ở nhà, bác gái lo đến sắp điên. Bác bảo Vũ Thường nằng nặc đòi nhảy xuống sông tự tử.

Mộ Hòa tròn mắt:

- Hử? Em cứ sang đây bảo cô ta nhảy xuống biển sướng hơn nhảy xuống sông nhiều.

Mộ Phong dậm chân:

- Anh Hòa, anh nói gì kỳ thế? Làm gì như bị quỷ ám vậy?

- Anh bị quỷ ám từ lâu rồi, Vũ Thường là con quỷ mà.

Mộ Phong chau mày không hiểu Mộ Hòa nói gì cả:

- Anh Hòa, chuyện giữa anh với Vũ Thường thế nào? Làm gì mà hận thù giữa hai người lại to quá vậy? Em không biết gì hết. Bây giờ em xin anh hãy để ý đến thể diện của em gái anh, đến nhà Vũ Thường một chút được không?

- Bộ em tưởng là anh đến đây sẽ làm Vũ Thường hết giận ngay sao? Chỉ sợ anh đến cô ấy càng giận thêm thôi.

Mộ Phong trề môi:

- Em không cần biết chuyện đó. Bác Dương bảo mời anh đến là anh phải đến với em. Chuyện giữa anh với Vũ Thường thế nào anh đến đây mà nói cho bác ấy biết.

Mộ Hòa nhìn em, suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Thôi được, đi thì đi!

Đứng dậy, bước đến bàn làm việc, Mộ Hòa mở hộc tủ lấy ra một xấp giấy lẫn hình ảnh, nói:

- Thôi đi!

Mộ Phong hỏi:

- Anh mang theo những cái ấy chi vậy?

- Đừng có hỏi, có đi thì đi nhanh lên.

Mộ Phong không dám hỏi thêm, nàng sợ hỏi thêm sẽ khiến ông anh cứng đầu này dở chứng không đi nữa thì khổ. Len lén nhìn xấp giấy trên tay Hoà. Xấp giấy dày đầy hình ảnh, không biết cái gì trong ấy. À, sau khi đến Vũ Thường, Mộ Hoà còn đến sở làm việc.

Hồi một giờ trưa cô Hương bảo Mộ Hoà đi đâu suốt đêm đến sáng sớm mới mò về. Điện thoại nhà họ Dương đến mười mấy lần nhưng Hoà vẫn không chịu nghe.

Bà Du lo lắng đi tới đi lui trong phòng, vừa nhìn thấy Phong về đã bảo ngay:

- Mộ Phong, con đến năn nỉ anh con sang nhà Vũ Thường một tí đi. Không hiểu nó làm gì con gái người ta mà bà Dương gọi điện thoại hàng trăm lần rồi đấy.

Mộ Phong vội vàng gọi điện thoại đến nhà Vũ Thường. Giọng bà Dương bên kia đầu giây mếu máo làm Mộ Phong hoảng lên và nàng chạy ngay vào phòng anh.

Bây giờ Hoà đã chấp thuận, nhưng Mộ Phong vẫn sợ anh đổi ý định nên ngoan ngoãn theo sau. Bà Du vẫn còn ngồi nơi phòng khách, thấy con bước ra với thái độ thật nghiêm trọng, tim bà đập nhanh. Trông con thất sắc bà nhẹ nhàng khuyên:

- Mộ Hoà, con đừng gây sự với người ta. Nếu con lỡ làm gì thì nhận trách nhiệm. Con nhà họ Dương đứng đắn, học hành giỏi dang con còn đòi hỏi gì nữa.

Trời! Mẹ và Mộ Phong nghĩ gì mà lại nói thế? Mộ Hoà đứng thẳng lưng, hét:

- Trời đất ơi, mẹ nói gì thế? Mẹ tưởng con làm bậy với Vũ Thường rồi à? Làm gì có chuyện đó! Vũ Thường là con điên, chỉ có ông bà, bà nó mới dung túng những hành vi khủng khiếp như vậy.

Bà Du kêu lên:

- Trời đất! Nếu con còn nóng nảy như vậy thì đừng nên đến đây sinh phiền thêm ra.

- Nhưng bây giờ con không thể không đến đây, phải đến bằng không người ta tưởng con làm bậy thì sao? Hôm nay con phải làm sáng tỏ vấn đề mới được. Con sẽ hỏi mẹ cô ta dạy con như vậy đó sao?

Mộ Hòa xông ra sân, mở cửa, đẩy chiếc xe gắn máy ra, chàng lớn tiếng:

- Mộ Phong, bây giờ có đi không?

Mộ Phong liếc nhanh mẹ, rồi chạy ra ngồi lên xe, vừa ngồi xuống là xe đã phóng đi. Thiếu chút nữa là nàng rớt xuống đất nếu không kịp giữ chặt lưng Hoà. Mấy phút sau, họ đã có mặt trong căn phòng khách sang trọng của nhà họ Dương. Mẹ Vũ Thường thấy họ mừng hơn bất được vàng, hấp tấp nói:

- Cảm ơn trời Phật, hai cháu đến đây tôi mừng quá. Chưa bao giờ tôi thấy Vũ Thường thế này, cái gì trong phòng nó cũng ném, cũng quăng tất cả. Nó khóc đã mấy tiếng đồng hồ, khóc tưởng chết luôn vậy đó.

Mẹ Vũ Thường vừa nói vừa mếu máo, bà nài nỉ Hòa:

- Cháu Hòa, tôi biết Vũ Thường ương ngạnh, chúng tôi

nuông chiều nó quá nên nó mới như vậy. Nhưng cháu là đàn ông, xin cháu rộng lượng với nó một tí!

Nghe những lời van xin của bà Dương, nhìn thái độ thành khẩn của bà, bao nhiêu cơn giận của Mộ Hòa không thể bùng ra được. Lòng mẹ! Lòng mẹ bao giờ cũng cao cả.

- Vũ Thường bây giờ ở đâu?

- Trong phòng của nó. Cháu Hòa, tôi là mẹ, tôi hiểu con tôi, tôi biết chắc nó đã làm chuyện gì khiến cháu bức mình. Nhưng tôi đã bảo nó, và đây là lần đầu tiên tôi thấy nó khóc như vậy. Tội nghiệp cháu làm ơn khuyên nó dùm tôi nhé.

Mộ Hòa xúc động, chàng nghĩ đến cảnh Vũ Thường đau khổ là đã khó chịu. Ta cũng quá khích. Nàng chỉ là một con bé thích đùa dai, hành động của nàng chẳng qua chỉ là những hành động tinh nghịch. Mộ Hòa thở dài, nói:

- Thưa bác, với chuyện của Vũ Thường cháu cũng không biết phải giải thích ra làm sao.

Đây là một xấp hình ảnh cháu chụp được ở Tân Gia Ba. Người con gái trong hình là một ca sĩ tên gọi là Diệp Khanh, bác nhìn xem có quen với cô ấy không?

Mộ Hòa đưa hình cho bà Dương xem xong nói tiếp:

- Hoàn cảnh gia đình của cô này thật bi đát. Nhà ở xóm lao động, cha say sưa, mẹ bệnh phổi, anh ngồi tù, cả nhà mấy miệng ăn đều trông vào nghề ca hát của cô ta thôi. Thiếu nữ đáng thương quá phải không bác?

Bà Dương nhìn hình, gương mặt bà thay đổi thật nhanh từ trắng sang đỏ rồi từ đỏ sang xám. Mộ Phong cũng ghé đầu

xem, phải buột miệng kêu lớn:

- Ủa! Cô ca sĩ này sao giống Vũ Thường quá vậy? Hèn gì anh đã hỏi Vũ Thường có phải họ Diệp không?

Mộ Hòa tiếp:

- Ngoài khuôn mặt, thiếu nữ này không giống Vũ Thường chút nào hết. Nhưng bỏ chuyện này sang một bên đi, tôi còn gặp chuyện khác, nhưng lại xảy ra ở Hương Cảng.

Bà Dương càng tỏ vẻ bối rối nhìn Mộ Hòa chờ đợi, nét mặt căng thẳng. Mộ Hòa không còn can đảm nói thêm, chàng lắc đầu:

- Thôi cô ấy ở đâu? tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.

Bà Dương thở dài, đưa Mộ Hòa đến trước cửa phòng Vũ Thường. Vừa đặt tay lên nắm cửa, bà nói:

- Cậu Hòa, cậu tha thứ cho nó đi nhé, đây là lần đầu tiên nó mới biết khổ.

Mộ Hòa ngược mắt nhìn nhanh đôi mắt đắm lệ của người đàn bà với nụ cười héo hắt. Mộ Hòa định nói thêm một câu nhưng cửa đã mở, và Hòa thấy Vũ Thường nằm yên trên giường, đầu vùi trong gối, đang thút thít khóc, những dấu tích bề vữa trong phòng đã được thu dọn. Bà Dương gọi nhỏ:

- Vũ Thường, có Mộ Hòa đến này con!

Vừa nghe đến tên Mộ Hòa, Vũ Thường nhảy nhóm lên như chạm phải điện. Quay mặt lại, nước mắt còn đọng trên gương mặt bơ phờ.

Nhìn thấy Mộ Hòa, mắt Vũ Thường như tóa lửa:

- Mộ Hòa đấy à? Cút ngay, ai mời ông vào đây, khốn nạn, đều cằng như ông còn mặt mũi nào đến nhà tôi? Đi đi! Đi!

Vừa hét Vũ Thường vừa vó gối ném Mộ Hoà. Hoà vừa đưa tay chụp lấy chiếc thứ nhất là chiếc thứ hai lại bay đến. Bà Dương hoảng hốt, sợ Mộ Hòa giận bỏ về nên chạy vội đến ngăn con gái:

- Vũ Thường, giữa con với Mộ Hòa có chuyện gì không hiểu nhau thì đem ra giải quyết rành mạch là xong, chớ con làm thế này đâu có giải quyết được gì đâu?

- Giữa con với hắn không có gì để hiểu lầm cả. Con không muốn thấy cái mặt lòng người dạ thú đó.

Mộ Hòa giận tái xanh mặt:

- Phải, tôi lòng người dạ thú mà, thế còn cô? Cô là gì? Hải Âu phải không? Người đàn bà giết chồng hay ca sĩ ở Tân Gia Ba? Cô không muốn nhìn thấy mặt tôi, thế cô tưởng tôi thích thấy mặt cô lắm sao? Từ rày về sau cô đừng hòng tôi đặt chân đến đây.

Nói xong Mộ Hòa quay phắt người đi, nhưng có tiếng hét của Vũ Thường gọi giật lại:

- Anh Hòa! Anh nói gì thế?

Mộ Hòa quay lại, nhìn thẳng vào mặt Vũ Thường rồi mở xấp hồ sơ trong tay, ném về phía người con gái. Chàng lạnh lùng bảo:

- Đó, trong đấy có đầy đủ tài liệu về cô. Đọc kỹ xem, cô đừng hòng đóng kịch với tôi nữa. Cô có biết tài đấy Hải Âu ạ.

Vũ Thường cúi xuống nhìn vào xấp giấy, ngay trang thứ nhất nàng đọc thấy:

Tên họ: Dương Vũ Thường - Hải Âu - Diệp Khanh

Ngày sinh: mười sáu tháng hai năm một ngàn chín trăm năm mươi.

Nơi sinh: San Francisco.

Thông hành: Trung Hoa và Mỹ.

Quốc tịch: Trung Hoa và Huê Kỳ.

Nguyên quán: Hà Bắc (Trung Hoa)

Cha: Dương Thừa Võ

Mẹ: Trương Tư Văn

Những nơi đã cư ngụ: San Francisco, Manila, Singapor, Hongkong, Taipei, Bangkok, Tokyo và các xứ ở Âu Châu.

Học trình: sáu tuổi: mẫu giáo tại San Francisco, mười hai tuổi đậu bằng tiểu học ở Manila.

Mười lăm tuổi đậu bằng trung học tại Hương Cảng.

Mười bảy tuổi đến Taipei, thi vào sư phạm Mỹ Thuật, hiện là sinh viên năm thứ ba của trường này.

Trang giấy ghi đến đây là hết nhưng còn lại một xấp giấy đầy cộm. Vũ Thường không đủ can đảm để xem tiếp, nàng ngẩng đầu lên bỡ ngỡ:

- Thì ra anh biết tất cả rồi sao?

- Vâng!

Mộ Hòa gật đầu, lạnh lùng:

- Cả đời cô, cô đã làm gì hồ sơ này có ghi lại đầy đủ, kể cả lúc còn bé cô giả làm cô bé ăn xin để trêu ghẹo cảnh sát, để phá những bà hảo tâm. Ngay lúc cô mười bảy tuổi, chính tại Hương Cảng cô giả vờ yếu để trững giỡn với mối tình của một thanh niên, khiến hắn phải uống thuốc ngủ tự vận, suýt chết. Sự nghiệp cha cô to tát, cơ sở rải rác khắp nơi trên thế giới, nhờ thế lực của ông mà mỗi mùa hè là cô đi khắp mọi nơi. Đến đâu cô cũng đóng kịch để trững giỡn, ghẹo phá thiên hạ. Hết đóng vai ca sĩ, vũ nữ lại giả làm con một nhân vật quan trọng nào đó. Cô đóng kịch khá lắm nên nhiều, người đã bị cô lường gạt kể cả tôi. Mỗi lần gây nên tai họa là cha mẹ cô lại dùng tiền bạc, thế lực để ém nhẹm câu chuyện. Tội ác của cô chưa bị trừng phạt. Tôi biết hết cả triết lý sống của cô, cô quan niệm đời là một vở kịch lớn, vì vậy suốt đời cô phải đóng kịch mãi. Chưa bao giờ cô biết thành thật đối xử với một người nào.

Vũ Thường ngẩn người ra, mắt mở to nhìn Mộ Hòa không nói được lời nào cả. Mộ Phong ngo ngắc, không ngờ lại có chuyện như vậy.

Mộ Hòa tiếp:

- Mùa giáng sinh năm rồi, cô đến Hương Cảng chơi. Đêm hôm ấy trời đổ mưa. Trên bến phà Thiên Tinh, tình cờ tôi cũng có mặt trên chuyến phà đó và tôi đã bị cô chọn làm đối tượng cho một trò chơi lớn của cô.

Vũ Thường cuối xuống, chớp mắt bối rối:

- Hôm ấy chỉ là một sự ngẫu nhiên. Không có gì giải trí tôi định thử xem nếu giả vờ làm ra vẻ thần thờ, anh có đến bắt chuyện không. Không ngờ anh lại đến thành thử tôi phải bày cho ra chuyện, trót đóng kịch rồi thì phải đóng luôn.

Mộ Hòa nhún vai:

- Hay thật! Cô đã đánh trúng chỗ yếu nhất của tình cảm con người. Không, cô đã đánh trúng chỗ yếu nhất của tình cảm tôi. Tóm lại là tối hôm ấy cô đã hoàn toàn đạt đến mục đích. Cô đã diễn kịch hay đến độ tôi phải trở thành một thứ chong chóng quay theo sự điều khiển của bàn tay nghịch ngợm của cô. Tôi ngu mới mắc mưu cô, nhưng chuyện đó bỏ sang một bên đi. Điều tôi thắc mắc là tại sao khi tôi đến Tân Gia Ba, cô lại biết là tôi sẽ đến phòng trà đó mà lại bày trò trêu ghẹo tôi nữa chứ?

Vũ Thường bút rút:

- Tôi đâu có nghĩ là anh sang Tân Gia Ba. Tôi cũng đâu có ý định trêu ghẹo anh nữa, tiện đường thì tôi ghé Tân Gia Ba chơi. Phòng trà anh đến là của dựng tôi. Vì tò mò muốn biết hương vị của cuộc đời ca sĩ thế nào nên tôi mới xin phép ông dựng lên hát. Không ngờ ma đưa đường, quỷ dẫn lối anh lại đến đúng phòng trà đó. Thế giới rộng lớn anh không đi đâu lại chọn Tân Gia Ba đến làm gì.

Mộ Hòa lạnh lùng:

- Đó đâu phải tại tôi? Thế ông giám đốc họ Văn kia cũng là kẻ đồng lõa của cô à?

- Ông Văn chẳng hay biết gì cả, ông ấy tưởng tôi là loại ca sĩ hạng bét được người ta giới thiệu vào hát.

Mộ Hòa gật gù:

- Tôi thành thật khâm phục tài diễn xuất của cô. Gặp tôi lần thứ nhì cô vẫn không thay đổi sắc diện, một vở kịch mới được tạo thành. Từ giọng nói, cử chỉ, tất cả đều thay đổi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã làm tôi thất điên bát đảo hai lần. Hay thật, cô quả là một thiên tài.

Vũ Thường bối rối, giọng nói sợ sệt giải thích rành mạch:

- Khi bồi đến nói với tôi là ông Văn mời tôi đến bàn số năm, tôi đã có cảm tưởng là lạ rồi. Nhìn ra tôi đã thấy anh. Tôi biết làm sao bây giờ? Định không ra cho xong việc, vì tôi đâu phải là ca sĩ chính hiệu đâu. Nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại tôi lại thấy muốn đóng một vai khác thử xem anh có nhận ra hay không. Vì thế tôi đã quyết tâm và chuẩn bị sẵn trong đầu thì làm sao dám để sơ hở cho anh bắt được.

- Hay thật!

Mộ Hòa hậm hực, chàng nghĩ đến những ngày bị nàng xem như một trò đùa vô trách nhiệm, bất giác chàng giận dữ:

- Cô đã thành công hoàn toàn trong việc sáng tạo một nhân vật mới. Diệp Khanh, cô đã gạt tôi được suốt một tuần lễ, để tôi đau khổ, thương xót, buồn phiền cho sự bất hạnh giả vờ của cô. Kết quả...

Mộ Hòa nghiến răng:

- Kết quả đấy chỉ là một trò bịp bợm mà tôi là một nạn nhân.

Vũ Thường cúi đầu nhìn xuống:

- Bao lần tôi cũng định nói rõ cho anh biết. Anh còn nhớ hôm gặp nhau lần cuối ở Tân Gia Ba không? Tôi định đem tất cả

sự thật tỏ bày, nhưng anh đã ngăn lại khiến tôi không thể nói được.

Mộ Hòa cười khẩy:

- Thì ra lại cũng lỗi tại tôi. Thế mấy tháng sau, cô lại còn dám mang mặt đến nhà tôi để định diễn thêm vở kịch thứ ba nữa à?

Vũ Thường cúi mặt nhìn xuống:

- Tôi biết đùa với anh thế là không phải nên đã tìm hết cơ hội để làm quen lại với anh.

- Phải, cô đã phí bao nhiêu hơi sức để thăm dò tung tích tôi mới biết tôi có cô em gái học ở đại học sư phạm. Cô tìm đủ mọi cách để kết thân với nó. Lúc đầu là bạn rồi sau đó kiếm cơ hội đến nhà chơi, trong một dáng dấp hoàn toàn mới, giữa lúc tôi sừng sốt tột cùng thì cô vẫn thản nhiên như chưa hề quen biết. Tôi biết cô diễn xuất khéo lắm, nhưng thua cô, cô quá tự tin cũng như cô đã xem thường người quá. Cô tưởng tôi lại có thể mắc lõm cô thêm lần nữa sao? Cô tưởng tôi chỉ là một thằng ngốc sao? Cô lầm rồi cô ạ.

Vũ Thường yên lặng cúi đầu, ngón tay nàng vẽ ngoằn ngoèo trên xấp hồ sơ. Mộ Hòa tiếp:

- Quả thật cô đã làm tôi bối rối đến độ tôi đã định đến bác sĩ thần kinh. May là tôi còn vững được niềm tin. Tôi nghĩ là đầu óc mình vẫn sáng suốt nên suốt hai tuần liên tiếp tôi bỏ hết công việc để tìm cho ra sự thật này.

Ngưng một chút, Mộ Hòa lại tiếp:

- Tôi khuyên cô, lần sau cô có dỏ trò, cô đừng tìm một thằng

ký giả làm đối tượng.

Vũ Thường ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Hòa, nàng có vẻ hồi lỗi:

- Thế anh đã biết được sự thật lâu lắm rồi à?

- Vâng, tôi biết đại khái từ lâu, nhưng những tiểu tiết thì mới tìm thấy sau này thôi. Có một lần tôi đã cố tình gọi cô cái tên mà tôi đã biết và tôi nghĩ rằng, nếu lúc đó cô thú thật, tôi sẵn sàng tha thứ ngay. Nhưng dù tôi có ngẫm chỉ thế nào đi nữa, cô vẫn tảng lờ như không. Thế là tôi hiểu cô còn định vờn tôi nữa đây. Nhưng cô ạ, tôi không bao giờ muốn mình là một trò đùa, một thứ vật tế thần cho kẻ khác mãi cô ạ.

Gương mặt Vũ Thường tái xanh:

- Tôi hiểu rồi, do đó để trả thù tôi anh đã dùng cách lãng vãng trước mắt tôi rồi lại biến mất để tôi ngóng tôi trông, tôi đau khổ.

Mắt Vũ Thường đỏ lên:

- Anh định hạ nhục tôi. Tôi hiểu anh muốn trả thù, anh không hề yêu tôi, anh chỉ xem tôi như một thứ trò đùa thôi.

Mộ Hòa nhếch môi với nụ cười đầy ác ý:

- Có qua có lại mới toại lòng nhau phải không cô? Tôi nghĩ cũng cần phải có người dạy cho cô một bài học đích đáng phải không? Nếu thật tình cô yêu tôi thì quả là điều đáng tiếc ngoài ý tôi muốn, lỗi không phải tại tôi.

Vũ Thường ngồi thẳng lưng dậy, thái độ của một kẻ sẵn sàng quyết tử. Nàng trừng mắt nhìn Mộ Hòa, bão tố đang vần vũ, rồi đột nhiên Vũ Thường lớn tiếng cười to.

Nàng cười đến nước mắt tràn ra cả má.

- Nói thật, mọi việc anh biết đều đúng. Suốt đời tôi, tôi trững giỡn không biết đã bao nhiêu người, nhưng đây là lần đầu tiên vui hơn cả, vì tôi đã gặp một người quá đàn.

Mộ Hòa giận dữ:

- Cô vui quá phải không? Vậy thì làm gì lại giận dữ đập phá như thế? Tôi không hiểu sáng nay lúc ba giờ ai đã ngã vào lòng tôi, lạ thật.

Bây giờ đến phiên Vũ Thường tái mặt:

- Nếu anh tưởng đã hôn được tôi là một điều hãnh diện thì anh lầm, vì anh không biết anh là người thứ mấy trăm đã hôn tôi. Từ năm mười bốn tuổi tôi đã biết cái hôn là thế nào rồi, anh đừng tưởng bở. Về nghệ thuật hôn đàn bà, nói xin lỗi, anh còn ấu trĩ lắm.

Đến đây bà Dương không nhịn được vội nhảy vào can:

- Thôi mà, sao cứ cãi nhau thế này, chuyện hiểu lầm đã được giải thích rồi thì hòa đi chứ.

Câu nói của bà chưa dứt thì tiếng chuông cửa đã reo vang, rồi Âu Thế Triệt xuất hiện ở cửa phòng. Thấy mọi người tụ họp đông đủ anh chàng ngo ngác:

- Ở đây đang mở đại hội gì thế?

Vũ Thường đột nhiên nhảy xuống giường, ôm chầm lấy Thế Triệt, nồng nhiệt ngước mặt lên tình tứ. Thế Triệt bối rối không hiểu gì, sự sung sướng đến quá bất ngờ, chàng không nghĩ gì hơn là cúi xuống hôn nhẹ Vũ Thường. Vũ Thường lại

thân mật nắm tay Thế Triệt nhỏng nhánh đến trước mặt Mộ Hòa giới thiệu:

- Anh Triệt, lại đây em giới thiệu cho. Ông Mộ Hòa đây là anh của Mộ Phong. Ông Hòa, ông biết anh Triệt chứ, vị hôn phu của tôi đấy!

Mộ Hòa bỡ ngỡ nhìn Thế Triệt. Chàng không nói gì cả, quay lưng bỏ đi, quên cả gọi Mộ Phong. Thế Triệt ú ớ:

- Ông ấy làm sao vậy?

Vũ Thường vờ lên tiếng:

- Hấn à? Hấn đang mắc bệnh đa tình đa cảm.

Mộ Hòa cắn môi, bước nhanh ra cửa.

CHƯƠNG 9

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua.

Mùa hè tại Đài Bắc nóng như trong hỏa lò. Ánh nắng như muốn đốt cháy cả vạn vật suốt ngày đêm.

Phải chăng vì cái nóng bức đó hay là vì công việc càng lúc càng bề bộn mà Du Mộ Hòa lúc gần đây ốm thấy rõ. Không phải chỉ có phần thể xác là tiêu tụy thôi, chàng còn nóng nảy bứt rứt khó chịu. Công việc chàng bận rộn luôn như chú ong hút mật, hết đi phỏng vấn là đi săn tin tức. Ban ngày đi làm, ban đêm cũng làm, viết lách không hở tay. Nhưng bà Du, mẹ của Hòa biết chàng chẳng viết được gì cả. Mỗi buổi sáng khi cô Hương vào phòng dọn dẹp, bao giờ cũng thấy trên sàn nhà bao nhiêu là giấy vo tròn được ném tứ tung. Không có cảm hứng viết nhưng không hiểu sao Mộ Hòa vẫn bận rộn. Chàng ăn càng lúc càng ít, ngủ cũng thế. Bao nhiêu là công việc, Mộ Hòa trở thành tên nô lệ của công việc. Bà Du nhìn con càng ngày càng gầy, nhưng chẳng biết phải làm sao, ông Du chỉ biết tặc lưỡi lắc đầu. Con cái lớn rồi, phải tự lo tấm thân, cha mẹ làm sao lo hơn nữa được. Còn Mộ Phong? Có lẽ cả nhà chỉ có Mộ Phong là hiểu anh mình hơn cả, nhưng mùa hè đến là mùa thi đã ở cạnh lưng, nàng cũng bận rộn, cũng phải đi suốt ngày như ông anh. Những lúc ở nhà nàng cũng chẳng rảnh rỗi, vì lúc nào bên cạnh nàng cũng có một gã con trai gầy gầy, đẹp trai. Bà Du bắt đầu thấy lo. Chuyện con trai chưa xong bây giờ lại đến chuyện con gái nữa ư?

Trong những lúc chỉ có một mình bên con, bà hỏi:

- Cậu Âu Thế Hạo này cha mẹ làm gì đấy con?
- Ông bố anh ấy là luật sư có tên tuổi, ông Âu Thanh Vân đấy mẹ.
- Âu Thanh Vân à? Chà, ông ta khá nổi tiếng về những thủ đoạn xảo quyệt, thế Thế Hạo có giống ông ấy không?

Mộ Phong cười:

- Dạ không, anh ấy giống tính mẹ, hiền lành, dễ thương, rộng rãi. Chỉ có ông anh Thế Triệt là giống cha, tỉ mỉ, lăm lè nhưng cũng khá tháo vát.

Bà Du càng thấy rắc rối:

- Âu Thế Triệt? Có phải bạn của Vũ Thường đó không con?

Mộ Phong yên lặng, nụ cười ban nãy đã tan biến. Bà Du thờ dãi:

- Còn con Vũ Thường lúc này làm gì mà không thấy đến chơi? Anh Hòa con như kẻ mất hồn không hiểu có phải vì con Vũ Thường hay không? Còn Thế Triệt là gì của nó? Tao càng lúc càng không hiểu tui bây nghĩ gì, làm gì. Mộ Phong, mẹ nhớ hình như con là người giới thiệu con Vũ Thường cho Mộ Hòa mà sao bây giờ con lại là bạn của em trai Thế Triệt chứ?

Mộ Phong bực dọc:

- Chuyện riêng của chúng con mẹ tìm hiểu làm gì? Con cũng không biết nữa.
- Mẹ chỉ cần con cho mẹ biết, anh con và Vũ Thường có phải

đã tan rồi không?

Mộ Phong chau mày yên lặng, một lúc mới thở dài nói:

- Mẹ, mẹ đừng hy vọng quá nhiều về chuyện của anh con. Theo con thấy thì chẳng còn gì để nói nữa. Cả tháng nay hai bên không còn qua lại nhau. Anh Hòa tách gần buồng, anh ấy đâu chấp thuận việc hạ mình như Âu Thế Triệt để chiêu chuộng Vũ Thường.

Bà Du yên lặng nghĩ ngợi.

Câu chuyện hôm ấy làm Mộ Phong buồn bực suốt một ngày. Nàng cố gắng phân tích bản tính cũng như sự liên hệ của hai người. Vũ Thường hành động bất chấp hậu quả, anh Hòa lại cố chấp, không một ai chịu tha thứ hay nhường nhịn ai. Nhưng, giữa họ có gì với nhau không mà anh Hòa thì tiêu tụy, Vũ Thường thì gầy nhom. Vâng, Vũ Thường cũng thay đổi như anh nàng. Nàng không còn hồn nhiên vui vẻ như xưa mà lúc nào cũng mày chau ủ dột, nó chẳng giống anh Hòa là gì?

Thế là đêm ấy, đêm đã thật khuya mà nàng vẫn không ngủ. Nàng chờ Mộ Hòa về mới bước đến cửa phòng ông anh gõ nhẹ:

- Anh Hòa, em có thể vào được không?

- Vâng.

Vừa bước qua khỏi cửa Mộ Phong đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc. Mộ Hòa đang đứng bên bàn làm việc nhả khói. Một bao thuốc lá rỗng và tàn thuốc đầy ắp trong gạt tàn. Mộ Phong kinh ngạc hỏi anh:

- Anh Hòa, anh không biết hút thuốc mà? Anh biết hút bao giò thế?

Mộ Hòa từ từ thở khói ra, thái độ lơ là:

- Tất cả chuyện gì cũng đều bắt đầu từ chỗ không biết đến chỗ biết chứ. Em có chuyện gì đó? Em với Thế Hạo có vui không?

Mộ Phong mở to mắt:

- Anh cũng biết chuyện đó nữa à?

Mộ Hòa nhặt nhổ:

- Mà có chuyện gì tao lại không biết! Bộ mày cho rằng tao đui sao? Nhưng làm gì cũng phải cẩn thận em ạ, gia đình họ Âu nổi tiếng thủ đoạn. Em đừng để có gì mà khổ về sau này.

- Anh thật tình lo cho em hay lo cho Vũ Thường?

Mộ Phong chậm rãi ngồi xuống ghế. Mộ Hòa trừng em:

- Tốt nhất trước mặt anh em đừng nhắc đến tên Vũ Thường nữa!

Mộ Phong thông thả đáp:

- Sao vậy? Em không nhắc đến, mọi người chẳng ai nhắc đến, nhưng anh liệu anh không còn nghĩ đến nó nữa không?

Mộ Hòa hậm hực:

- Mộ Phong, em định kiếm chuyện với anh à?

- Đâu có, em muốn giúp anh mà.

Mộ Phong bước đến gần anh:

- Anh Hòa, sao anh lại tự làm khổ mình như vậy? Anh yêu Vũ Thường lắm phải không?

Mộ Hòa giận dữ dúi mạnh đầu thuốc vào gạt tàn:

- Ai bảo em anh yêu Vũ Thường? Em sao hay làm tài khôn quá.

Mộ Phong lắc đầu:

- Anh Hòa, đâu cần anh phải nói ra, vì tình yêu không cần phải nói ra mà người ta vẫn biết. Có điều em biết rõ là anh yêu Vũ Thường, cũng như Vũ Thường đang yêu anh.

Mộ Hòa lấp bắp, lúng túng:

- Em nói gì thế?

Mộ Phong lập lại thật rõ:

- Nó đang yêu anh.

Mộ Hòa đốt thêm một điếu thuốc:

- Đừng nói bậy, người yêu của Thường là con ông luật sư tên tuổi kia chứ đâu phải anh, anh của người bạn của em đấy chứ. Họ đã đính hôn với nhau rồi cơ mà.

- Đính cái khi đó chứ đính hôn. Họ quen nhau đã hơn hai năm. Dù Thế Triệt tìm mọi cách để tán tỉnh nhưng vẫn không được, chỉ vì anh nhảy vào giúp đỡ cho hản thôi đó chứ.

- Giúp đỡ gì? Giúp đỡ ai?

- Không phải chỉ giúp đỡ xuông thôi, anh còn đẩy Vũ Thường

vào lòng Thế Triệt nữa.

- Anh à?

- Chứ sao, chính em chứng kiến hết mọi việc cơ mà.

Mộ Phong xích đến ngồi cạnh anh, giọng thành thật:

- Tuy anh lớn hơn em gần mười tuổi, nhưng sự hiểu biết của anh về đàn bà, con gái chả được bao nhiêu. Vũ Thường lắm tự ái, được nuông chiều quen nết mà anh lại tàn nhẫn, đem những chuyện riêng tư của hai người ra để nói nhăng thì làm gì nó không phản ứng!

Mộ Hòa giận dữ:

- Cô ấy biết tự ái, vậy chứ người ta không có những thứ đó sao? Nó dám đem anh ra làm trò đùa, coi anh như một đứa con nít không bằng.

- Vũ Thường được nuông chiều quá, và bản tính tự nhiên của cô ấy thích đùa vui, bản tính đó là bản tính của một đứa con nít. Anh là đàn ông anh phải rộng lượng chứ, vả lại chuyện đó cũng là chuyện đã qua rồi cơ mà?

- Anh làm sao biết được là Vũ Thường còn đùa với anh nữa không? Nếu cô ấy thành thật muốn làm bạn với anh thì tại sao không thú thật mọi chuyện? Vũ Thường tiếp tục nói dối, tiếp tục lừa gạt trong khi anh đã tạo cho cô ấy nhiều cơ hội để tỏ bày.

Mộ Phong bối rối:

- Điều đó có lẽ vì Vũ Thường không có đủ can đảm.

- Không đủ can đảm? Tại sao?

- Vì khi anh yêu một người nào đó, bao giờ anh cũng không muốn người ấy thấy những điểm xấu của mình. Nếu Vũ Thường không yêu anh, chỉ coi anh như trò đùa thì có lẽ nó đã kể hết cho anh nghe từ lâu rồi. Nó đã tìm hết cách để gần anh em mình cơ mà.

Mộ Hòa bàng hoàng nhìn em gái. Đột nhiên chàng thấy Mộ Phong cũng có lý. Chàng nhớ đến những buổi đến thăm Vũ Thường, nhớ những lời nói, nhất là nụ hôn vào lúc ba giờ sáng, nhớ những giọt nước mắt xúc cảm chân thành. Đó đâu phải là đóng kịch!

Mộ Phong tiếp tục:

- Đó là chưa kể nếu Vũ Thường không thật tình yêu anh thì buổi sáng hôm đó làm gì nàng phải nổi cơn thịnh nộ đến độ như vậy? Anh Hòa, anh hãy suy nghĩ kỹ xem, anh là người trong cuộc làm sao anh sáng suốt bằng kẻ bàng quan. Vũ Thường không bao giờ yêu Thế Triệt, người nàng yêu chính là anh đó.

Mộ Hòa yên lặng nhả khói, mắt chàng như bị cuốn hút bởi những sợi khói xám.

- Nếu anh không yêu Vũ Thường, anh chỉ muốn trả thù bằng cách trũng giống với tình yêu của nó thì không nói làm gì, vì anh đã thành công rồi. Nhưng em chưa hề thấy Vũ Thường đau khổ như thế này bao giờ, chỉ mới hơn tháng trời mà nó đã gầy thấy rõ.

Mộ Hòa giật mình, tàn thuốc rơi nhanh trên áo. Chàng chăm chú nhìn em.

- Vả lại cả hai đã khổ sở quá rồi thì anh còn làm khổ Vũ

Thường chi nữa? Có điều báo thù một người con gái thành thật yêu mình thì tàn nhẫn quá. Anh Hòa, em không muốn bênh vực Vũ Thường, nhưng anh nghĩ xem việc anh làm có quá khích lắm không?

Mộ Hòa cắn nhẹ lên đầu lọc. Mộ Phong không chịu để yên, nhào mình tới trước, nắm tay ông anh, thành khẩn:

- Anh Hòa, nếu anh yêu nó thì đừng giết nó, đừng đẩy Vũ Thường vào thế phải bằng lòng Thế Triệt. Anh cần phải gạt tự ái sang bên để đến với nó, thành thật đến với nó, đừng có coi trọng những chuyện đã qua nữa. Tất cả những gì muốn nói em đã nói hết rồi, bây giờ tùy anh. Em chỉ cho anh biết thêm một điều là nếu anh thấy cần đến thì đến ngay bây giờ, bằng không sẽ hối tiếc vì đã quá muộn. Gia đình họ Âu đã đến cầu hôn Vũ Thường. Thế Triệt ghê gớm lắm, hẳn biết Vũ Thường đang ở trong con bối rối nên muốn nhân cơ hội này mà xin lấy nó.

Mộ Hòa vẫn im lặng.

- Đừng vì con giận nhất thời mà làm hỏng hạnh phúc của một đời anh ạ.

Mộ Phong nói xong câu cuối cùng đứng dậy bỏ ra khỏi phòng.

Mộ Hòa nhìn theo em cho đến khi cánh cửa khép lại. Chàng ném đầu thuốc còn lại vào gạt tàn rồi ngồi yên lặng. Đêm đã lặng lẽ trôi qua, bình minh của một ngày mới sắp đến, lòng Hòa theo ánh nắng sớm thay đổi êm đềm cùng với tiếng gọi thảng thốt: Vũ Thường! Bao nhiêu đám mây phiền muộn ray rứt tim chàng giờ đã tan mất. Mộ Hòa có cảm giác như một kẻ vừa thức giấc sau cơn mê dài. Niềm vui trở lại làm máu

nóng trong tim chàng réo sôi.

Không thể chần chờ, Mộ Hòa chạy nhanh ra khỏi phòng, xông ra cửa. Bà Du gọi theo:

- Mới sáng sớm mà đã đi đâu thế? Không dùng điểm tâm sao con?

- Thừa mẹ, con phải đi ngay, con không ăn đâu.

Mộ Hòa nhoén miệng cười với mẹ, nụ cười thật trẻ con. Bà Du ngạc nhiên vì từ lâu nụ cười dễ thương đó đã mất hẳn trên môi con bà.

Nhảy lên xe Mộ Hòa lái chạy như bay trên phố sớm. Tim chàng, lòng chàng cũng đang bay bổng, bay bổng về phía nhà họ Dương xa xa kia, chàng phải đến đấy ngay. Anh sẽ vượt qua ngàn cách để đến bên em đây, anh sẽ hết giận hờn, không còn cố chấp với em nữa. Vũ Thường, anh biết chúng ta sẽ không còn đóng kịch với nhau nữa, anh sẽ tỏ bày cho em thấy những thương yêu chất chứa đang sôi sục trong anh bấy lâu nay! Anh sẽ quỳ xuống bên chân em và xin em cũng như anh quên hết muện phiền và em sẽ nói “Em yêu anh”, anh sẽ thì thầm trong lòng em “Anh yêu em”. Anh yêu em! Thật đấy Vũ Thường! Vũ Thường! Anh khò đại thật, anh đã bỏ phí bao nhiêu thời giờ để đôi co với em, để rồi cả hai phải bị dày vò đau khổ. Vũ Thường! Vũ Thường em!

Xe ngừng trước cổng, Mộ Hòa nhảy xuống bấm chuông, tiếng chuông vang rền như nhịp tim đập trong lồng ngực chàng. Vũ Thường! Chỉ cần vài phút thôi là anh có thể giải thích tất cả cho em rõ, chỉ cần mấy phút là chúng mình có thể thay đổi cả cuộc đời nhau. Em hãy nhớ lại xem Hải Âu trên chuyến phà ở Hương Cảng, Diệp Khanh trong phòng trà sang trọng ở

Tân Gia Ba, nghịch thế hả em? Tiếng chuông gấp rút vẫn vang đều. Bây giờ anh không trách em nữa, không trách em một cái gì hết, dù em nghịch ngợm, trể con đến cách mấy. Nếu em không nghịch ngợm và trể con như vậy thì làm gì mình gặp gỡ nhau như một định mệnh. Cái khác người của em là ở chỗ đó mà, vì em khác người anh mới bị lôi cuốn, mới quên không được em, em biết không, Vũ Thường!

Cửa mở, Mộ Hòa nhìn Tú Chi cười. Tú Chi còn đang ngạc nhiên thì Mộ Hòa đã cho xe chạy vù vào trong.

- Cô chủ có ở nhà không?

- Dạ có.

Xe được thắng lại, nhưng Mộ Hòa chợt ngỡ ngàng ngay vì trước mặt chàng một chiếc xe gắn máy 150 phân khối đang đứng chúi chang trong nắng. Mộ Hòa tưởng mình là kẻ đến sớm nhất, không ngờ lại có kẻ đã nhanh chân hơn chàng. Mới có tám giờ ba mươi mà!

Như kẻ vừa bị tạt nước lạnh vào mặt cho tỉnh người, Mộ Hòa máy móc bước vào phòng khách. Trước mặt chàng là một gã thanh niên đẹp trai ăn mặc hợp thời trang - Âu Thế Triệt cũng đang nhìn chàng.

Hai người yên lặng nhìn nhau dò xét. Trên hai gương mặt đều hiện rõ một chút ngạc nhiên.

Nhưng rồi họ lại lấy lại được bình tĩnh ngay. Nụ cười hời hợt giả vờ hiện lên môi, Thế Triệt chìa tay ra:

- Chào anh, không ngờ anh Hòa lại đến chơi. Sao, có khỏe không? Lúc này lâu quá chẳng thấy anh ghé, nghe cô em gái anh nhắc đến anh luôn. Anh là thần tượng của chúng nó đấy.

Những bài tường thuật của anh thật hấp dẫn, chỉ có anh mới dám nói thẳng như vậy thôi.

Thế Triệt nói một hơi và không đợi Mộ Hòa hỏi han, Triệt đã quay vào trong gọi lớn:

- Vũ Thường ơi, ra đi, có khách quý đến tìm em này!

Mộ Hòa đã liếc nhanh gian phòng khách, chàng không nhìn thấy bóng Vũ Thường đâu. Bây giờ nghe giọng nói của Thế Triệt chàng thấy hết hứng thú. Bao nhiêu tình cảm bỗng bật ban nãy đã ỉu xiu. Nắm lấy tay Triệt, Hòa nghe tay mình mát lạnh vì những giọt mồ hôi. Bất giác Hòa đưa mắt ngắm Triệt, chiếc áo sì-po xanh, quần dài trắng, dáng dấp cao ráo đẹp trai. Ai dám nói Vũ Thường không yêu một người như thế này chứ?

- Anh Hòa, anh đến sớm thật.

Thế Triệt nói thêm, xong lại quay vào trong gọi to:

- Cô Tú Chi đâu? Khách đến cả buổi sao không rót nước mời chứ?

Nói rồi Thế Triệt lo dọn dẹp những tờ báo vất bừa bãi trên ghế sa lông, với điệu bộ của một chủ nhân ông, Thế Triệt mời:

- Anh Hòa, ngồi đi anh, có máy lạnh cũng mát đấy chứ? Ông trời lúc này cũng bức, mới sáng sớm đã nóng như lửa rồi.

Mộ Hòa ngồi xuống, cố gắng tìm một câu để nói nhưng lại không biết nói gì. Chàng bắt đầu bức dọc. Minh ngu thật! Ông trời cũng khó chịu quá, tại sao lại nóng chết người thế này. Lấy chiếc khăn tay trong túi ra chàng chạm những hạt mồ hôi ướt không ngớt trên trán.

Chàng không hiểu tại sao Thế Triệt vẫn tỉnh bơ, không có một giọt mồ hôi nào trên khuôn mặt tái của hắn. Thế Triệt mở hộp thuốc lá ra mời:

- Anh hút? Vũ Thường chưa thức anh ạ.

Mộ Hòa lấy một điếu, chàng chăm chú nhìn Thế Triệt. Tại sao hắn dám đường đột tuyên bố Vũ Thường chưa thức giấc?

Thế Triệt vẫn điềm tĩnh bật lửa, đưa đến trước mặt Hòa mời. Một hơi thuốc đầy ấp phổi, qua màng khói dày, Hòa vẫn trông thấy nụ cười trên môi Triệt. Thế Triệt làm như thân mật lắm:

- Vũ Thường lười lắm anh ạ, anh ngồi chơi nhé, để tôi vào gọi cô ấy dậy.

Mộ Hòa mở to mắt. Trời ơi! Hắn lại được tự do ra vào phòng riêng của Vũ Thường nữa à? Thế Triệt đứng dậy, chưa kịp đi đã nghe những bước chân nhẹ từ trong đi ra. Tim Mộ Hòa đập nhanh, chàng cố lấy hết can đảm quay lại. Không phải Vũ Thường mà là bà Dương. Mộ Hòa đứng dậy:

- Chào bác ạ.

Bà Dương ngạc nhiên, nhưng rồi nụ cười cũng đến thật nhanh trên môi bà:

- Cậu Hòa, sao lâu quá không thấy ghé chơi? Ngồi, ngồi đi cậu, để tôi gọi con Vũ Thường.

Thế Triệt nhanh chân hơn, bước về phía cửa phòng Vũ Thường, nói vọng lại:

- Để cháu đi gọi cho.

Bà Dương có vẻ khó chịu, định đưa tay ra cản nhưng Thế Triệt đã biến mất sau cửa.

Quay đầu lại, với nụ cười gương mặt bà nói với Mộ Hòa:

- Lúc này khỏe không cậu?

- Dạ cháu khỏe.

Mộ Hòa hấp tấp trả lời. Đột nhiên chàng cảm thấy không biết mình đến đây làm gì, bây giờ chàng thấy nên rời khỏi nơi đây càng sớm càng hay, đỡ ngượng hơn.

- Cháu không có việc gì cả có việc đi ngang qua đây, tiện đường cháu vào thăm bác. Bây giờ cháu xin phép bác.

Mộ Hòa đứng dậy, nhưng bà Dương đã cản lại:

- Sao vội thế cháu? Thế Triệt cũng mới đến đấy thôi.

Thế Triệt đến lúc nào thì mặc hẩn chứ. Mộ Hòa khó chịu, chàng có nhiều chuyện cần giải thích với bà Dương, thế mà khi đứng trước mặt bà chàng lại quên hết. Bác cũng mới thức dậy, làm sao bác lại biết Thế Triệt mới đến chứ? Hẩn có thể đến lâu lắm rồi, có thể đến từ đêm qua đấy. Bác muốn che dấu ư? Tại sao lại làm như vậy? Câu nói quá thân mật của Triệt lúc nãy “Để tôi đi gọi cô ấy dậy” đã chứng tỏ sự liên hệ mật thiết giữa hai người. Mộ Hòa ơi, Mộ Hòa, mi hồ đồ ngu ngốc, cố đấm ăn xôi mà có được cái tích sự gì đâu?

- Dạ, cháu phải đi ngay!

Mộ Hòa mới nhích chân đã nghe có tiếng cười ở sau vọng lại, tiếng cười của Thế Triệt và Vũ Thường. Mộ Hòa cảm thấy như bao nhiêu máu nóng dồn cả lên mặt.

- Đứng, đứng! Anh làm em nhột quá em hét lên bây giờ.

Tiếng Thế Triệt:

- Có ai sợ em hét đầu mà dọa.

Mộ Hòa liếc bà Dương, người đàn bà bối rối ra mặt. Mộ Hòa mới định bước ra cửa thì Vũ Thường xuất hiện.

- Ủa, ai thế?

Mộ Hòa xoay lưng lại, nhìn thẳng vào mặt nàng, chiếc áo lụa mỏng, mái tóc rối, mặt hầy còn ngái ngủ. Hòa bực bội nói chua cay:

- Ồ, Vũ Thường, cô khỏe chứ? Rất tiếc về việc đến sớm làm quấy rầy hai người.

Thái độ đó làm Vũ Thường phản ứng ngay:

- Ai bảo anh đến quấy rầy làm gì? Mới sáng sớm anh đã đến đây để làm gì chứ? Định mời tôi đi dạo nữa à?

Mộ Hòa nhún vai:

- Thật tình tôi đến không nhằm lúc, nhưng cô cũng không nên hiểu lầm, tôi đến đây chỉ để thăm hai bác. Cô đừng tưởng bất cứ một người con trai nào đến đây đều cũng chỉ vì cô đâu nhé!

- Ha! Ha! May thật.

Guơng mặt Vũ Thường đanh lại:

- May là anh giải thích rõ ràng, bằng không tôi lại lầm rồi. Có người họ đeo đuổi tôi từ Hương Cảng sang Tân Gia Ba, rồi từ Tân Gia Ba sang đến Đài Bắc, rồi nửa khuya nửa hôm đến

nhà mời đi dạo, thế mà dám bảo là đến thăm cha mẹ người ta thôi thì có lạ không?

Mộ Hòa giận phát run:

- Cô đừng có nói bậy, không biết ai làm bộ làm kẻ chán đời để cho người ta chú ý, rồi ai lại giả làm ca sĩ hạng bét đi kêu gọi lòng thương hại của những tay ăn chơi.

Vũ Thường không kém:

- Anh tưởng tôi định lôi cuốn anh à? Đừng có lên mặt, đàn ông trên đời này có chết hết đi nữa tôi cũng không thèm nhìn tới mặt anh nữa chứ đừng tưởng bở.

Thế Triệt chen vào cười hì hì giảng hòa:

- Làm gì mà cãi nhau thế? Anh Hòa, Vũ Thường còn trẻ con lắm, anh đừng giận cô ta.

Quay sang Vũ Thường ân cần:

- Thường, có anh ở đây mà em giận hờn la lối làm gì? Thay áo đi, mình còn đến hồ Kim Sơn bơi nữa chứ?

Bàn tay Thế Triệt đang nắm lấy tay Vũ Thường hình như định kéo nàng đi nhưng Vũ Thường vẫn đứng yên nhìn tròng Hoà. Đột nhiên Mộ Hòa thấy nhói đau, tất cả khung cảnh trước mặt như đảo lộn, quay người lại chàng miễn cưỡng chào bà Dương:

- Xin lỗi, cháu xin kiếu.

Thế Triệt khách sáo:

- Anh Hòa, sao bỏ về gấp thế? Đừng giận Vũ Thường nhé,

nếu anh gần nàng hơn anh sẽ rõ tính trẻ con của Thường ngay. Mồm mép thì như thế chứ chẳng có một tí ác ý nào cả. Hay là mình cùng đến Kim Sơn bơi đi? Gọi em gái anh và cả em trai tôi nữa nhé. Vui một hôm cho đã đời, bao nhiêu ngộ nhận cũ bỏ hết, anh thấy sao?

Cùng đi à? Để ta thấy chiến thắng vẻ vang của mi à? Để ta nhìn chúng bay âu yếm ư?

Mộ Hòa yên lặng, nhưng Vũ Thường đã lớn tiếng:

- Không, nếu hấn đi em sẽ không đi đâu hết.
- Cô đừng lo, tôi đâu có ngu đến độ vô ý thức như vậy.

Gật đầu chào Thế Triệt, Mộ Hòa bước ngay ra cửa.

Ngồi lên xe, Mộ Hòa buông hết ga chạy về phía ngã tư Nhân Ái và Đôn Hoà. Chàng không làm thế nào phân tích được lòng mình, bao nhiêu sự thích thú hăm hở lúc ra đi đã đổi lại những bức bối, giận dữ khi ra về. Suýt chút nữa chàng đã tông vào những xe khác.

Vừa về đến nhà, trông thấy Mộ Phong y phục chỉnh tề đang bước ra cửa, Mộ Hòa đã nhảy tới nắm lấy áo em, nghiêng rằng:

- Lần sau mà cô còn nói giúp cho Vũ Thường một tiếng, tôi giết cô ngay!

Mộ Phong ngẩn ngơ nhìn anh không hiểu gì cả!

CHƯƠNG 10

Đêm đã khuya.

Vũ Thường mặc áo ngủ, ngồi xếp bằng trên giường, tay ôm đàn guitar khảy nhẹ những âm thanh rời rạc êm đềm. Nàng thả hồn trong tiếng nhạc mà không ý thức rằng mình đã dạo đoạn này hàng bao nhiêu lần rồi. Trên cành cây phù dung ngoài cửa sổ hình như có chiếc bóng mơ hồ. Đêm không có gió, hàng cây cũng chết lặng, chim muông cũng im tiếng.

Đêm yên lặng một cách lạnh lùng, chỉ có tiếng đàn rời rạc của nàng.

Đêm đã bị tiếng đàn ru ngủ. Ánh mắt Vũ Thường xa xăm và hồn nàng đang ở tận chín tầng mây. Đầu nghiêng ra sau, Vũ Thường hát theo:

Đêm trải dài

Hải Âu bay

Bay về đâu, về đâu?

Cánh tung liệng giữa trời

Tiếng kêu là lời ca bi thảm

Về đâu? Về đâu?

Lòng mơ màng

Tim bâng hoàng

Đi về đâu? Về đâu?

Khi tình đã tan

Khi mộng đã vỡ

Về đâu, về đâu?

Tiếng hát ngừng theo tiếng đàn. Yên lặng một lúc nhìn ra cửa rồi Vũ Thường lại dạo khúc nhạc mới:

Tung mây khắp bốn phương trời

Hải Âu đành lấy trời mây làm nhà

Biển là giường ấm bao la

Sáng chiều, đêm tối bão mưa chẳng rời

Vẫn bay giữa chốn biển khơi

Vượt bao sóng gió núi đồi quán chi

Hải Âu tìm một hướng đi

Mong ngày mai gió xuân về hội vui

Vũ Thường ôm đàn ngồi bất động như nhập thiền. Đột nhiên Vũ Thường ném cây đàn qua một bên, vùi đầu vào gối, những giọt nước mắt tràn ra mi.

Cửa mở, bà Dương bước vào, ngồi xuống bên con, bà lay mạnh thảng thốt gọi:

- Vũ Thường! Vũ Thường! Con làm sao đó?

Vũ Thường ngẩng đầu lên, nước mắt ràn rụa:

- Mẹ ơi mẹ, con chết mất.

- Đừng nói xàm!

Bà Dương choàng tay qua ôm con, mái tóc Vũ Thường rối bù, nhưng mắt nàng vẫn sáng, vẫn mở to ra nhìn mẹ.

- Thật đó mẹ, con muốn chết quá. Ca hát, vẽ, làm thơ, bạn bè không còn mang lại niềm vui cho con nữa, con thấy cái chết có vẻ êm ái hơn.

Bà Dương không hiểu Vũ Thường muốn gì, mơ gì. Bà không thể hiểu cái thế giới của bọn trẻ bây giờ dù bà đã trải qua giai đoạn đó. Nhưng trước vẻ đau khổ cùng cực của con, bà Dương thấy mình cảm thông với con một cách mơ hồ.

- Vũ Thường, Thế Triệt luôn luôn ở cạnh bên con mà vẫn không làm con vui được sao?

Vũ Thường đột nhiên giận dữ:

- Thế Triệt? Không có một chút liên hệ gì với Thế Triệt ở đây cả, cho dù hắn có làm đến cách nào chẳng nữa con vẫn không vui được.

Bà Dương chậm rãi hỏi han:

- Vậy thì có phải con buồn vì Mộ Hòa không?

Vũ Thường ngược mắt nhìn mẹ, cái nhìn thật bình yên:

- Vâng, tại Mộ Hòa, con không biết làm thế nào giết quách hắn đi được.

- Con giận Hòa đến thế cơ à?

- Vâng, con giận hấn, con giận đến độ muốn giết quách hấn cho rồi.

- Phải chăng vì nó không biết chiều chuộng con như Thế Triệt hay những đứa con trai khác? Vì nó không phải là con cừ non để con vờn cho thỏa thích, nó kiêu căng, tự phụ và cứng đầu phải không con?

Vũ Thường ngạc nhiên phản đối:

- Mẹ, mẹ tưởng con yêu mê, yêu mệt Mộ Hòa rồi sao?

- Con dối lòng làm gì? Vũ Thường, có lẽ mẹ không hiểu con nhiều nên không giúp con được như ý, nhưng dù sao mẹ cũng chắc mẹ đã hiểu được thế nào là tình yêu dù mẹ chỉ là người đứng bên ngoài.

Vũ Thường mở to mắt nhìn mẹ, bà Dương tiếp:

- Mẹ tuy không biết rõ chuyện giữa con với Mộ Hòa ra sao, nhưng theo mẹ thì gần như là tại con. Vũ Thường, con đã đùa quá đáng, con đã làm tự ái nó bị thương tổn.

Vũ Thường khó chịu:

- Mẹ, mẹ chỉ biết là con đùa với hấn chứ mẹ đâu biết hấn đã làm con chết đứng được. Có một đêm đúng ba giờ sáng hấn mời con đi dạo. Con thành thật với hấn thế mà Mẹ biết hấn nói sao với con không?

- Không cần con phải nói mẹ cũng đoán được. Vũ Thường, con đã đùa với người trước thì việc bị trả thù là chuyện hiển nhiên. Mấy đứa con như loài sâu đeo trong mùa đông, ở gần thì đâm nhau mà tách rời ra thì bị lạnh. Theo mẹ thấy cả hai con đều yêu nhau, nhưng cả hai lại vô tình làm khổ nhau, vì

không một ai chịu nhường ai cả.

Vũ Thường hét lớn:

- Mẹ, tại sao mẹ bảo là Mộ Hòa yêu con?
- Không phải sao? Nếu Hòa không yêu con thì sáng nay nó đến đây làm gì để bị con làm cho trơ mặt.

Vũ Thường hét:

- Hắn đến đây để bị trơ mặt hay hắn đến để kiểm chuyện với con? Lúc nào Mộ Hòa cũng định làm nhục con hết.

Bà Dương dịu giọng:

- Vũ Thường, con phải bình tĩnh suy xét. Theo lời con Tú Chi thì sáng nay Mộ Hòa vui lắm, nhưng khi bước vào phòng khách chạm mặt Thế Triệt, rồi lại thấy con âu yếm với Thế Triệt nữa. Nếu con ở vào địa vị thằng Hòa con sẽ hành động thế nào, con nói mẹ nghe thử xem.

Vũ Thường ngậy người ra, nàng vòng tay ôm lấy gối.

Bà Dương tiếp:

- Vả lại, Vũ Thường, nếu không yêu con thì nó cần gì phải giận dữ như thế? Chuyện xảy ra sáng hôm nay mẹ dám chắc với bất cứ người nào cũng không tránh được hiểu lầm về sự liên hệ giữa con với Thế Triệt.

Vũ Thường bực mình:

- Con biết phải làm sao hơn. Không lẽ phải đánh trống thổi kèn lên rồi báo cho Hòa biết là giữa con với Triệt chỉ có tình bạn thông thường thôi à?

Bà Dương cười, đưa tay vuốt lấy mái tóc rối của Vũ Thường:

- Đâu cần con phải đánh trống thổi kèn, chỉ cần con hạ bớt con giận xuống để cho Mộ Hòa có cơ hội tỏ bày. Bây giờ con đã lớn, bản tính ương ngạnh là bản tính của trẻ con chứ đâu phải của người đã trưởng thành. Con phải học tính ôn hòa con mới có hạnh phúc được.

- Mẹ nói giúp Mộ Hòa đấy à? Mẹ thích Hòa hơn Thế Triệt sao?

Bà Dương cười:

- Cả hai đứa đều dễ thương, đều có ưu khuyết điểm cả, nhưng với mẹ không quan trọng, quan trọng là ở con kìa. Con cho mẹ biết, con yêu ai, Vũ Thường?

Vũ Thường yên lặng, bà Dương lại tiếp:

- Mẹ thuộc thể hệ mới, mẹ không bao giờ chen vào việc riêng của con. Có điều mẹ muốn con phải để ý đến vấn đề tình cảm, đừng xem thường mà khóc hận sau này. Con cũng biết là gia đình họ Âu đã chính thức ngỏ lời cầu hôn con cho Thế Triệt rồi chứ?

Vũ Thường bực mình:

- Con có nói con ưng Thế Triệt đâu mà cầu với xin.

- Con đã tuyên bố trước mặt nhiều người lắm rồi con ạ. Con đã nói con là vị hôn thê của Thế Triệt ngay cả với Mộ Hòa nữa, con quên rồi sao?

Vũ Thường trợn mắt:

- Chỉ có mấy người khùng điên mới xem câu nói của con là

thật.

Bà Dương cười, đứng dậy:

- Có lẽ Triệt với Hòa đều là thằng điên cả. Con cứ nghĩ kỹ đi Vũ Thường, rồi trả lời sau. Bây giờ đi ngủ đi, khuya lắm rồi con.

Nhìn đồng hồ tay bà la hoảng:

- Trời ơi, đã hai giờ rồi mà con vẫn chưa ngủ, hèn gì chẳng ốm o thế này. Con nhắm kỹ con xem, mắt con thâm quầng cả rồi đấy.

Bà Dương thở dài:

- Nói đến chuyện gây ố, mẹ mới nhớ tới Mộ Hòa, lúc này trông hần cũng tiều tụy.

Quay người lại, bước ra cửa, bà Dương cẩn thận khép cửa lại cho con.

Vũ Thường ngồi thật lâu không động dậy, nàng nhớ lại thái độ ban sáng của Mộ Hòa, nhớ lại sự đôi co, rồi những cuộc hẹn hò ngày trước. Buổi sáng đạp trên sương mai thì thầm tâm sự, đêm tối dưới ánh trăng hai người ngồi bình yên bên nhau. Rồi cuộc gặp gỡ trên chiếc phà Hương Cảng - Cửu Long, tái ngộ ở phòng trà bên Tân Gia Ba. Cuộc đời xếp đặt những cái không ngờ được, một lần ai đã nói, cuộc đời chẳng qua chỉ là một chuỗi gặp gỡ ngẫu nhiên không ai giải thích được rồi gán cho nó một cái tên là định mệnh. Nhưng bây giờ tất cả đã hết rồi. Định mệnh còn lại nằm trong tay ta đây.

Có thể đây là lần đầu tiên Vũ Thường dẫn đo, cũng có thể đây là bước chân nhảy vọt từ tuổi thơ sang trưởng thành. Chỉ

sau nửa giờ đồng hồ, Vũ Thường đã thấy có một thay đổi lớn. Tim nàng bắt đầu đập nhanh, mặt nàng nóng bừng với bao nhiêu rộn rã.

Hít một hơi dài lấy can đảm, Vũ Thường nhắc ống nói lên, đặt sát vào lồng ngực, nhắm mắt lại cho thật bình tĩnh. Mong rằng chàng chưa ngủ và đang nghĩ đến ta. Vũ Thường mở choàng mắt ra, nàng quay những con số quen thuộc.

Đặt ống nghe bên tai, những hạt mồ hôi nhóp nháp, trơn tuột. Trong ống nghe, tiếng chuông điện thoại vang vang, những tiếng chuông làm tim Thường đập mạnh.

Rồi tiếng chuông ngừng lại, có người cầm ống nghe bên kia đầu dây.

- A lô, ai đó?

Giọng nói của chàng! Trời ơi! Những giọt nước mắt lăn xuống má, đôi môi Vũ Thường run run, nàng định lên tiếng nhưng thốt không nên lời.

- A lô, ai đấy?

Giọng Mộ Hòa thật gay gắt:

- Ai đấy? Định đùa hả? Tại sao không trả lời? Nửa đêm nửa khuya gọi đến làm gì vậy? Láo vậy!

Tiếng cúp máy bên kia đầu dây vọng vào tai Vũ Thường nhưng nàng không nghe khó chịu. Lau nhẹ những giọt nước mắt trên má, nàng nhủ thầm, ta ngu thật! Tại sao không đủ can đảm để mở miệng. Một con người không hề biết sợ là gì hôm nay tại sao lại im tiếng, run rẩy như vậy? Ta điên thật!

Ngẫm nghĩ một hồi nàng lấy lại bình tĩnh, và nhắc máy lên

quay lại số cũ. Lần này, vừa nghe bên kia đầu giây có người tiếp máy là Vũ Thường lên tiếng ngay:

- Anh Hòa đấy hả, Vũ Thường đây.

- Vũ Thường à?

Mộ Hòa hét lớn, giọng nói ngập đầy mùi thuốc súng:

- Vậy ra ban nãy cô gọi đến đây phải không?

Vũ Thường hồi hộp đáp nhẹ:

- Vâng!

Vũ Thường không hiểu tại sao mình lại bồn chồn như vậy. Giọng của Mộ Hòa giận dữ:

- Tốt lắm, bà Triệt, bà còn cách nào đùa hay hơn nữa cứ tiếp tục đi.

A, Hòa gọi ta bằng bà Triệt? Chàng tưởng ta với Thế Triệt có cái gì rồi sao? Bà Triệt? Mộ Hòa coi thường ta đến thế ư? Ta dễ dãi đến độ như vậy sao? Máu nóng dồn lên mặt, Vũ Thường muốn nói mà không thành tiếng.

Tiếng nói cay đắng, mĩa mai của Mộ Hòa lại vang lên:

- Sao? Ông Triệt không có ở bên cạnh bà rồi bà buồn không biết làm gì nên định nhờ tôi đưa đi dạo phải không?

Như bị hàng trăm chiếc chiến xe cán qua đầu, Vũ Thường không chịu được. Nàng cố gắng tập trung ý nghĩ nhưng chỉ thấy như lửa đỏ đã tàn phá hết, giọng nói lạnh lùng vẫn vang:

- Tại sao không nói gì cả vậy hở bà? Bà chưa tìm được câu

nào hay bà định diễn kịch câm? Dù sao tôi cũng cho bà biết là tôi không thấy hứng thú trong việc đóng cặp với bà trong màn kịch đó, tốt nhất bà hãy đi tìm ông Triệt của bà đi.

Vũ Thường bật tiếng hét to vào máy:

- Đồ vô giáo dục, khốn nạn! Chui xuống địa ngục đi!

Câu nguyên rủa của Vũ Thường chưa dứt là tiếng máy bên kia đã đặt xuống. Vũ Thường nhìn trần trời vào ống nghe và ngồi bất động như chết. Bà Dương vội chạy đến, gọi:

- Vũ Thường! Vũ Thường! Con sao thế?

Nhìn thấy Vũ Thường ngồi bất động, tay cầm ống nghe bà chợt hiểu. Khuôn mặt đứa con gái tái mét, một giòng máu nhỏ đang chảy xuống cằm. Bà Dương hoảng hốt, chạy vội đến lắc mạnh vai con:

- Vũ Thường! Vũ Thường! Con làm sao vậy? Con nói đi, nói cho mẹ nghe đi, đừng làm thế mẹ sợ, con!

Vũ Thường vẫn như kẻ đã đánh mất linh hồn. Bà Dương quỳnh quáng vội đỡ lấy ống nghe trên tay con gái đặt vào tai, nhưng bên kia yên lặng. Để máy xuống, bà ngồi xuống cạnh con:

- Vũ Thường, Vũ Thường, có chuyện gì thế con, cho mẹ biết đi, con đừng làm thế mẹ sợ.

Bà Dương lay mạnh vai con, Vũ Thường đã tỉnh trí, nhìn gương mặt phúc hậu đầy lo âu của mẹ nàng òa lên khóc. Úp mặt vào lòng bà Dương nàng khóc cho đã con đau, cho cạn con sầu.

- Mẹ ơi! con không đùa giỡn nữa con phải làm thế nào đây,

làm thế nào đây mẹ?

Bà Dương xúc động theo con, những giọt nước mắt tuôn ra má bà. Đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy con đau khổ thật sự. Bà thấy tội cho đứa con gái hồn nhiên của bà xưa nay chỉ biết cười ròn rã.

- Vũ Thường, ai gọi điện thoại đến mà con buồn thế, Mộ Hòa phải không?

Vũ Thường như bị điện giật:

- Mẹ đừng nhắc đến tên hắn, con không muốn nghe đến tên đó nữa.

- Thôi được rồi, mẹ không nhắc đến nữa. Bây giờ còn lâu mới khai trường, con muốn xuất ngoại du lịch không? Mẹ con mình đi Hương Cảng sắm thêm vài chiếc áo mới nhé?

- Con không muốn đi Hương Cảng!

Bà Dương vẫn dịu giọng:

- Được rồi, không muốn thì thôi. Thế con thích đi đâu?

Vũ Thường rời khỏi lòng mẹ, nàng yên lặng trở lại. Úp đầu trên gối, đưa mắt về phía phương trời xa, Vũ Thường nói:

- Mẹ, con muốn lấy chồng.

Bà Dương giật mình:

- Con định lấy ai?

- Âu Thế Triệt!

Bà Dương ngơ ngác. Lấy chồng? Tại sao nó lại quyết định kỳ

quắc như vậy?

- Con nói thật chứ?

Vũ Thường xoay tia mắt lại mẹ:

- Con đã nói là con không đùa nữa cơ mà.

- Nhưng mà...

Bà Dương do dự:

- Con có yêu Thế Triệt không?

Giương mặt Vũ Thường thoáng buồn, nhìn ra cửa sổ. Đêm nay không có gió, cũng không có cả trăng sao, bóng đêm bao trùm, hàng cây bên ngoài chết lặng, những giọt mồ hôi rơi trên vai, trên cổ nàng. Trời nóng thật.

- Có lẽ trời sắp mưa rồi! Mẹ báo cho gia đình Thế Triệt hay, bảo họ hãy tổ chức lễ cưới càng nhanh càng tốt, con không thể chờ đợi được. Trong vòng hai tháng phải xong.

Bà Dương giật mình:

- Hai tháng à? Làm chi gấp thế? Chỉ còn một năm nữa con ra trường cưới cũng đâu muộn?

- Nhưng con không thích đi học nữa.

- Con nói gì?

Vũ Thường xác định:

- Con không học nữa vì con không thích mỹ thuật, con chỉ thích đóng kịch, chọn mỹ thuật quả thật là một sai lầm. Ra trường rồi lấy chồng? Rồi sẽ đi đến đâu? Con không thích

làm một họa sĩ cũng như con chẳng thích làm nhà soạn nhạc hay kịch sĩ. Con thuộc vào loại người tầm thường, ngoài cái vô tiểu thư, con chẳng làm gì nên trò trống gì được.

Bà Dương ngạc nhiên:

- Tại sao con lại bi quan như vậy? Bản tính cao ngạo, tự phụ, yêu đòi của con đâu rồi?

Vũ Thường buồn bã:

- Tuổi thơ dù sao cũng đã qua rồi, con cũng phải trưởng thành chứ mẹ.

- Vậy sao con không nghĩ cho chín chắn chuyện hôn nhân của con. Con mới tăng này tuổi lập gia đình chẳng là sớm lắm sao?

Vũ Thường lắc đầu, bà Dương tiếp:

- Con có chắc là mình sẽ thành công trong vai trò làm vợ chẳng?

Vũ Thường yên lặng. Bên ngoài cửa, đột nhiên có gió thổi đến, những chiếc lá đập vào nhau tạo nên những âm thanh xào xạc. Chớp và sấm đã trỗi dậy từ chân trời xa. Bóng đêm ngập đầy giông tố, Vũ Thường nhìn ra cửa nói:

- Trời sắp mưa rồi. Con cũng đã quyết định, mẹ đến thông báo cho gia đình Thế Triệt đi. Con định ngày mai đến biệt thự Nhân Vân ở mấy hôm, khí hậu Đài Bắc lúc này khó chịu quá.

- Mẹ sẽ đi với con đến đó nghỉ ngơi, còn việc hôn nhân của con, con hãy suy nghĩ kỹ rồi quyết định sau cũng không muộn.

- Con đã quyết định rồi.

Vũ Thường nói như một xác định nhưng bà Dương thấy sự mong muốn kết hôn của con mình như chỉ là một phương thức trốn thoát những phiền muộn. Bà Dương lắc đầu. Ai bảo ta cưng chiều một đứa con gái cứng đầu như thế này làm gì? Thở dài bà bước ra khỏi phòng Vũ Thường. Vừa ra đến cửa đã đụng đầu ông Thừa Vỡ, bà Dương ngạc nhiên:

- Ủa anh!

- Mấy người lớn tiếng quá làm sao người ta ngủ được.

- Vậy là anh đã nghe hết rồi? Ủ

- Ủ!

- Anh thấy sao?

- Cứ để nó lấy chồng. Biết đâu hôn nhân sẽ khiến nó bình yên, trưởng thành hơn.

Bà Dương phiền muộn:

- Vói Âu Thế Triệt à? Em chỉ sợ người nó yêu không phải là Thế Triệt, hôn nhân chẳng phải là một quyết định trưởng thành mà chỉ là một cách trả thù, một hành động nông nổi mới khổ.

- Nhưng Thế Triệt xứng với Vũ Thường hơn là Mộ Hoà. Thế Triệt trầm lặng, nhẫn nại, có thể chịu đựng được tính gàn bướng của Vũ Thường hơn Mộ Hoà. Bản tính tự phụ, cao ngạo của Mộ Hoà dễ xung đột với con gái chúng ta hơn. Nếu Vũ Thường mà lấy Mộ Hoà, anh chắc chắn chỉ trong vòng ba hôm là phải ra tòa rồi.

- Ủ nhỉ, vậy mà em không nghĩ đến. Thế Triệt quen với Vũ Thường trên ba năm rồi mà vẫn không có một xích mích, trong khi Mộ Hòa mới quen Vũ Thường mấy tháng mà đã có xung đột.

Ông Dương nói:

- Vả lại, trên tất cả mọi phương diện Thế Triệt cũng hơn, từ gia thế đến nhân phẩm, tướng mạo, học thức. Chúng ta còn kén chọn gì nữa? Cũng may là nó kiên nhẫn chờ đợi. Con gái chúng ta dù sao vì quá nuông chiều nên cũng hư đốn, anh thấy chỉ có Thế Triệt là chịu đựng nó nổi mà thôi. Vì vậy, lễ cưới cử hành càng sớm càng tốt, để lâu bên gia đình Thế Triệt đôi ý cũng mệt chớ chẳng chơi.

Vồ nhẹ vai vợ, ông Dương tiếp:

- Con cái lớn phải lấy chồng chứ? Anh biết em không muốn xa con, nhưng thử nghĩ xem Thế Triệt có chỗ nào yếu đâu? Nếu mất cơ hội này biết có còn cơ hội khác tốt hơn không? Còn thằng Mộ Hòa, nó có chờ đợi, chiều chuộng con Vũ Thường được như vậy không?

Bà Dương suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói:

- Vâng, anh nói đúng, ngày mai em sẽ đến nhà họ Âu nói chuyện.

- Cho họ biết là chúng ta sẽ cho Vũ Thường một ngôi nhà làm của hồi môn em nhé!

Ông Dương dìu vợ về phòng, hai vợ chồng vừa đi vừa bàn chuyện một cách vui vẻ.

Ngoài cửa, sấm chớp nổ vang. Những hạt mưa nặng nề rơi

đánh bộp xuống mái ngói, xuống vuông cửa kính, xuống ngọn cây làm nên những âm thanh rộn rịp.

Vũ Thường vẫn ngồi sững trên giường, nhìn những giọt nước chảy trên cửa kính nghe gió kêu hú bên ngoài. Chiếc đàn guitar lại được ôm vào lòng. Vũ Thường ngồi suy nghĩ một lúc rồi nhắc ống nghe lên quay số. Nghe bên kia đầu dây có người tiếp máy, Vũ Thường không nói được một tiếng nào, nàng đặt ống nghe lên bàn rồi bắt đầu dạo đàn, vừa hát nhỏ:

Đêm xuống dần

Hải Âu bay

Bay về đâu, về đâu?

Bay không ngừng

Hót không ngừng

Về đâu, về đâu?

Tình đã vỡ

Mộng đã tan

Về đâu, về đâu?

- Vũ Thường, Vũ Thường! Cô lại làm trò gì nữa đấy?

Vũ Thường nâng ống nghe lên:

- Tạm biệt, Mộ Hòa! Tạm biệt những tháng ngày làm chim hải âu!

Rồi nàng đặt máy xuống.

Bên ngoài mưa càng lúc càng to.

CHƯƠNG 11

Qua một đêm mưa gió thật to, bầu trời trong sáng, vạn vật tươi mát. Những đọt lá xanh trong vườn hoa bắt đầu đâm chồi. Mộ Hòa đứng giữa vườn, nở to lồng ngực hít lấy không khí buổi sáng. Suốt một đêm không ngủ, hình bóng Dương Vũ Thường cứ mãi ám ảnh chàng. Ba lần điện thoại reo, lần đầu không một tiếng nói, lần thứ nhì là những tiếng chửi rửa, lần thứ ba: tiếng hát. Lạ thật! Mộ Hòa không hiểu sao mình lại cứ nghĩ đến Vũ Thường mãi, rút không rời ám ảnh. Một ngày rồi lại trôi qua, Mộ Hòa lắc mạnh đầu, chàng muốn đẩy hình bóng của Vũ Thường ra khỏi óc, đẩy đi xa vút chín tầng mây, đẩy cho khuất mắt con người điên khùng, hợm hĩnh.

Nhưng đã bảo không nghĩ mà vẫn nghĩ đến mãi. Hôm nay còn bao nhiêu là công việc.

Buổi sáng, ra phi trường đón một yếu nhân ngoại quốc, làm một bài phỏng vấn cho kịp lên khuôn. Tối đến còn phải đi dự một bữa tiệc quan trọng. Đến giờ phải đi rồi, bỏ hết mọi chuyện! Phân tích nữa mà làm gì, mình phải nhớ nằm lòng là cô ta thuộc loại đàn bà không thể dùng những phương cách thông thường để phân tích đâu nhé! Vũ Thường không có lý trí, ta điên mới nghĩ đến cô ta hoài.

Đẩy chiếc xe gắn máy ra cổng, chàng lắc đầu xua đuổi mọi ám ảnh rồi phóng lên xe.

Suốt một buổi sáng thật bận rộn, quay cuồng với các cuộc

thăm viếng, phỏng vấn, chụp ảnh chàng một bờ hơi tai. Rồi buổi trưa trở về nhà, dùng cơm xong là lại chui vào phòng, bày giấy ra, Mộ Hòa chuẩn bị viết bài tường thuật.

Cắn đầu bút nguyên tử, chưa kịp suy nghĩ gì thì tư tưởng Mộ Hòa lại chui vào chuyện đêm qua. Tại sao Vũ Thường lại gọi cho ta đến ba lần? Tại sao? Nàng muốn giở trò gì đây? Thế là thế nào? Mộ Hòa lắc đầu và tự trách mình sao chẳng nghĩ đến bài tường thuật. Dương Vũ Thường! Đầu óc Hòa hôm nay chẳng chịu tập trung, cứ nghĩ lan man ba cái chuyện tầm phào ấy. Đòi làm báo của mình có lẽ đã đến lúc suy rồi. Mộ Hòa giận dữ chửi đồng mấy câu. Nâng bút lên nhìn vào trang giấy trắng chàng lại ngẩn ra, không nghĩ ra phải viết cái gì trong khi tiếng hát của Vũ Thường cứ lớn vồn trong óc. Phiên muộn như nổi buồn khôn nguôi, chàng nhớ đến dáng dấp người con gái trên chuyến phà ở Hương Cảng. Nàng là ai? Một thứ hồ ly tinh, một thứ phiền phức. Ném bút xuống, chống tay lên cằm, Mộ Hòa lại rơi vào trạng thái suy tư.

Chàng nhớ một cuốn phim đã xem, nhân vật nam chánh đã viết cho vai nữ một bài thơ.

Bài thơ thế nào chàng đã quên mất, Mộ Hòa chỉ nhớ loáng thoáng mấy câu:

Tôi đã quen một người con gái

Nàng làm như gàn nhưng rất ngây thơ

Có phải chẳng nàng chỉ giả vờ

Cho mọi người phải ưu phiền thương nhớ.

Nàng thế đó, hiện thân là thiếu nữ,

Nhưng tâm hồn chẳng qua là một cô bé ngây thơ, nghịch ngợm.

Hòa ném bút, nhìn mấy hàng chữ ngẩn ngơ. Đây là bài tường thuật của ta đây sao? Mộ Hòa giận dữ định vò nát tờ giấy, nhưng nhìn thêm những hàng chữ một lần nữa, đặt mảnh giấy nằm ngay ngắn trên bàn, chàng đọc lại. Đọc như một người đang đọc một tác phẩm thật xa lạ. Đây là thơ ta viết cho Vũ Thường đấy ư? Mộ Hòa chau mày, úp mặt vào lòng bàn tay, đau khổ:

- Mộ Hòa, mày yêu nàng rồi! Mày say nàng đến độ không còn thuốc chữa. Mày đã yêu bộ mặt đa diện của Vũ Thường, yêu cái điên, cái gàn của nàng, mày không làm sao quên nàng dù nàng đã làm mày đảo điên!

Mộ Hòa! Ngay cho dù Vũ Thường có đày đoạ, có đùa giỡn với tình yêu mày thế nào đi nữa thì mày vẫn lụy vì nàng. Mộ Hòa! Trời ơi! Mày tệ hại đến nông nổi này sao?

Mộ Hòa lại nhìn bài thơ:

Nàng thế đó, hiện thân là thiếu nữ, nhưng tâm hồn chẳng qua là cô bé ngây thơ, nghịch ngợm.

Đọc suốt mấy lần, bất giác Mộ Hòa tự nghĩ lại. Mày đã biết nàng chẳng qua chỉ là đứa bé ngây thơ tại sao lại còn giận? Nhưng không giận thì phải làm thế nào, ta có phải là thánh đâu? Nghĩ gì mặc lòng, nàng cũng đã là đóa hoa có chủ rồi, Mộ Hòa ạ!

Bực mình, bực mình, bực mình thật! Với một tâm trạng ngổn ngang thế này làm sao làm việc được? Đứng dậy Hòa đi bộ một vòng rồi một vòng. Mộ Hòa đứng trước bàn, mắt nhìn

vào điện thoại.

Ta có thể gọi cho nàng? Có thể được không chứ? Ta chỉ hỏi một vài câu thôi, có thể hỏi tối qua nàng gọi đến ba lần liên tiếp là có việc gì không? Ủ, mà khi hát xong Thường còn nói câu gì nghe không rạ. Chỉ hỏi như thế, không được giận dữ la hét, phải bình tĩnh, thật bình tĩnh. Thế Triệt cũng chưa hẳn là đối thủ của ta, không lẽ ta lại phất cờ trắng tay.

Nâng ống nghe lên, quay số, Mộ Hòa cố gắng giữ cho lòng thanh thản vì dù sao nàng hiện thân là thiếu nữ nhưng tâm hồn vẫn là trẻ con cơ mà.

- Ai đó?

Giọng nói bên kia đầu dây là của cô tó Tú Chi.

- Có cô Thường ở nhà không?

- Cô chủ tôi đi núi Dương Minh rồi.

Dương Minh sơn? Mộ Hòa ngạc nhiên đặt máy xuống. Hiển nhiên là nàng đã đi với Thế Triệt. Nhà họ Dương có biệt thự riêng ở núi này, có cả hồ bơi. Mộ Hòa tưởng tượng ra cảnh Vũ Thường trong bộ áo tắm nô đùa bên Thế Triệt.

Mộ Hòa! Mày tỉnh chưa? Không lẽ bao nhiêu nhục nhã nàng đã tặng mày, mày vẫn cho là chưa đủ à? Chỉ vì mấy cú điện thoại mà mày đã bị hớp hồn. Thôi tỉnh mộng đi, mày chỉ là vật giải trí thôi.

Sau khi tự mắng mình, Mộ Hòa thấy tỉnh táo một tí, nhìn giấy nháp trên bàn, bây giờ thì không thể không làm việc được nữa. Lại còn phải đi dự tiệc. Đẩy hình ảnh Vũ Thường vào một xó tâm hồn, Mộ Hòa nghĩ đến bài tường thuật.

Mấy ngày liền công việc lu bù, Mộ Hòa thấy công việc quá thật là liều thuốc hay để trị liệu những chứng bệnh nhớ thương, bức dọc. Mộ Hòa không đủ thì giờ để suy nghĩ vãn vợ nữa. Nhiều lúc tư tưởng quá thật là kẻ thù của nhân loại.

Mấy ngày liền đều có mưa lớn. Mộ Hòa đột nhiên thấy thích được nằm yên trong phòng lắng nghe tiếng mưa rơi. Từ sâu thẳm bên trong tiềm thức, chàng vẫn chờ đợi, nhưng tiếng chuông điện thoại không còn vang nữa. Mộ Hòa tự nhủ, thế cũng xong, nàng không còn quấy rầy, ta sẽ được yên ổn. Nhưng không hiểu sao Hòa cứ nhớ mãi những câu chuyện cũ. Nhiều đêm chàng thao thức vì tiếng mưa rơi bên ngoài. Rồi tháng ngày sẽ trôi qua và ta sẽ bình yên.

Trời vừa mờ sáng, Mộ Hòa đi mãi đến trưa mới về. Vừa bước vào phòng khách đã trông thấy mẹ và cô em gái Mộ Phong ngồi nơi ghế. Không hiểu họ đang xì xào điều gì mà vừa trông thấy chàng bước vào là lại im bật. Mộ Hòa nghi ngờ đứng lại, nhìn mẹ rồi lại nhìn em:

- Mẹ với em có chuyện gì dấu tôi thế?

Mộ Phong đứng lên, đi lại chiếc máy hát:

- Đâu có gì đâu, chuyện em nói với mẹ chẳng liên hệ tí nào tới anh cả.

Mộ Hòa nữa đùa nữa thật:

- Thế thì có lẽ có liên hệ đến em. Có phải mẹ và em bàn đến chuyện chung thân đại sự của em không?

Mộ Phong đỏ mặt cúi xuống lựa đĩa nhạc, một bản của nữ danh ca da đen Huê Kỳ. Giọng hát ấm và cao vút của người ca sĩ lừng danh ngập đầy phòng. Bất giác Mộ Hòa nhớ đến

một buổi nói chuyện về âm nhạc với Vũ Thường.

- Nghe bảo cô hát hay lắm, sao chẳng làm ca sĩ?

- Trên đời này chỉ có một Quỳnh Ân Bối Từ là kiệt tác duy nhất của Thượng đế, còn đối với những người trần mắt thịt như chúng ta thì...

Vũ Thường nhún vai:

- Nói biết hát sợ còn mắc cỡ nữa là.

Lúc đó Mộ Hòa cứ nghĩ là Vũ Thường hơi quá lố, nhưng khi nghe giọng hát của nữ danh ca da đen này, chàng mới ý thức cái tuyệt vời của âm thanh. Vũ Thường bao giờ cũng vậy, hư hư thật thật, không thể phân biệt lúc nào thật và lúc nào chơi. Nhưng tại sao ta lại nghĩ đến Vũ Thường? Mộ Hòa lắc đầu. Nhìn khuôn mặt đỏ như gấc như thú nhện của Mộ Phong, Mộ Hòa ngồi xuống ghế duỗi thẳng chân.

- Thế nào, mẹ? Cô bé nhà chúng ta cũng sắp có tin mừng rồi à? Tên ngu dân nào lọt vào mắt xanh nó vậy? Con có biết không?

Bà Du chậm rãi:

- Con phải biết chứ sao không, đó là hai cậu nhà họ Âu đấy mà.

Mộ Hòa nháy nhòm lên:

- Nhà họ Âu à? Ông già hần là một tay xảo quyệt thì hai thằng con chắc cũng chẳng kém gì.

- Anh Hòa!

Mộ Phong ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc vào mắt anh:

- Anh đừng nói như vậy, anh theo đuổi Vũ Thường chẳng được để Thế Triệt giết mất rồi hận cả nhà, nói xấu người ta như vậy sao? Tại sao anh lại không trách mình mà lại chửi người ta như thế?

Mộ Hòa xanh mặt:

- Cô giỏi lắm, cô muốn nhảy vào gia đình họ Âu thì cứ nhảy. Tôi biết, với cô thì anh em nhà họ Âu đều là anh hùng hào kiệt, còn thằng anh cô chỉ là đồ bỏ, đâu thể so sánh với họ được. Thôi tôi đi để quý vị tiếp tục thảo luận, tôi đâu có quyền gì mà chen vào việc riêng của cô!

Mộ Hòa đứng dậy định bỏ đi, bà Du khoát tay ngăn lại:

- Mộ Hòa! Con làm sao thế? Anh em chúng bây mỗi lần gặp nhau là cãi nhau, chuyện gì cũng phải từ từ mà giải quyết chứ.

Mộ Hòa hậm hực:

- Nó đâu cần tới con, nó đã quyết định lấy con nhà họ Âu từ lâu rồi cơ mà. Mẹ, con nghĩ con gái lớn cũng không nên để ở nhà, hay nhất là mẹ cứ gả phút nó cho người ta đi!

Mộ Phong tấm tắc, tấm tười nói:

- Ai bảo anh là em muốn lấy chồng? Anh đừng có trút cơn giận của mình lên đầu người khác, trước khi ra trường không bao giờ em lấy chồng. Em cũng không phải là Vũ Thường thì lấy chồng sớm để làm gì chứ? Nhà họ Âu chẳng qua định nhân lúc đám cưới Thế Triệt với Vũ Thường tuyên bố việc đính hôn của hai đứa này thôi, nhưng việc đó em chưa chấp

thuận, vì em chưa hỏi ý kiến của mẹ. Chưa chi anh đã mắng tưới vào mặt người ta. Thế Triệt đâu có làm gì anh giận, Thế Hạo cũng chẳng đụng chạm gì đến anh. Anh buồn rồi anh muốn trút cái giận đó lên ai thì trút sao? Em cũng đâu phải là không nói giúp anh đâu?

Mộ Hòa ngo ngác quay người lại:

- Ai thành hôn với ai chứ?

Mộ Phong cúi đầu, quệt những giọt nước mắt bên má:

- Thế Triệt với Vũ Thường chó ai. Mười lăm tháng sau là cử hành hôn lễ rồi.

Mộ Hòa chết lặng, mở to mắt nhìn em. Không khí trong phòng đột nhiên lắng xuống. Tiếng hát của người nữ danh ca da đen vẫn vô tình. Một lúc thật lâu, Mộ Hòa như bừng tỉnh, chàng nhìn cô em gái hối tiếc:

- Xin lỗi, anh không cố tình làm em buồn như vậy.

Rồi chàng quay lưng rồi bỏ phòng khách, trở về gian phòng riêng của mình.

- Anh Hòa!

Mộ Phong gọi theo, nàng bước nhanh tới chặn ngang cửa:

- Anh đừng làm thế, nếu muốn mắng em anh cứ mắng đi chứ anh đừng giận em như vậy.

Mắt Mộ Hòa chột ướn, chàng đưa tay nâng cằm cô em gái lên:

- Em gái ngoan của anh, quả thật anh chỉ là một thằng vô dụng.

Mộ Phong òa khóc:

- Đừng nói thế anh, em đang rối rắm,. em không biết em đã nói gì để anh giận như vậy.
- Không có gì đâu.

Mộ Hòa đẩy cô em gái vào cửa nói:

- Anh em mình nói chuyện riêng với nhau nhé?

Mộ Phong gật đầu. Mộ Hòa ngồi xuống ghế, hai tay ôm đầu yên lặng, chàng đốt một điếu thuốc, phà khói. Mộ Phong ngoan ngoãn ngồi cạnh chờ đợi. Một lúc Mộ Hòa lên tiếng:

- Em cho anh biết, Vũ Thường có vui không?
- Vũ Thường à? Em không biết.
- Sao vậy?
- Vì nó đang bệnh.

Mộ Hòa bàng hoàng:

- Bệnh? Sắp làm cô dâu rồi phải vui chứ sao lại bệnh?
- Em không biết tại sao, nghe nói hôm ở Dương Minh sơn, mỗi đêm Vũ Thường đều trốn vào rừng cây dầm mưa. Mãi đến lúc áo quần ướt đầm mới chịu về nên đã bị bệnh. Lúc đầu sốt thật nặng, hình như bị sưng phổi thì phải. Nếu thật như vậy, có lẽ đám

cưới phải dời lại. Do đó cả nhà họ Âu lẫn họ Dương đều lo. Bác sĩ hết cho thuốc uống lại chích. Nhà lúc nào cũng đầy người thành ra em chẳng có dịp để nói chuyện với nó.

- Dầm mưa à?

Mộ Hòa thở khói:

- Đó là thói quen của Vũ Thường mà.

Từ trong đám khói mù, Mộ Hòa có cảm tưởng như hình bóng người thiếu nữ trên giong Hương Giang đêm sa mù lại xuất hiện trở lại.

- Vũ Thường có bệnh nặng lắm không?

- Nó mê mê man man, nhưng em nghĩ chắc cũng không đến nỗi nào đâu, vì Vũ Thường có sức khỏe, chỉ hai hôm là bệnh lại khỏi chứ gì!

Mộ Hòa yên lặng, đám khói trước mặt che khuất tất cả. Mộ Phong an ủi:

- Anh Hòa, anh quên Vũ Thường đi nhé. Trên đời này còn biết bao nhiêu người xứng đáng, để em giới thiệu cho anh một người khác.

Mộ Hòa bảo cô em gái tốt bụng:

- Thôi em, anh nghĩ là mình đã hết thời, thôi em tha cho anh đi, với đàn bà con gái bây giờ anh không còn thích thú gì cả.

Mộ Phong ngại ngùng:

- Anh còn giận em à?

- Anh không giận em, nếu có giận thì anh chỉ giận anh mà thôi.

- Anh cũng đừng nên giận anh.

Giọng Mộ Phong thành thật:

- Hôm trước em nói chuyện với bác Dương gái rất lâu. Bác bảo là bác mong anh và Vũ Thường sẽ làm lành nhau, nhưng bác Dương cũng thú nhận một điều là nếu anh và Vũ Thường lấy nhau thì nhất định chẳng bao giờ đạt được hạnh phúc, vì Vũ Thường là con ngựa hoang trong khi anh lại như một con lừa cứng cổ. Sự kết hợp của hai người sẽ gây nên bão tố, chẳng ai chịu nhường ai cả, và như vậy, hậu quả sẽ thế nào? Trong khi Thế Triệt trầm tĩnh, không ngoan, lại chịu khó nên có thể chịu đựng Vũ Thường được.

Mộ Hòa trầm giọng:

- Do đó ông bà Dương mới chấp nhận cuộc hôn nhân của Vũ Thường với Thế Triệt?

Mộ Phong gật đầu:

- Vâng, họ có vẻ mãi nguyện lắm. Anh Hòa, bác Dương cũng có lý, anh với Vũ Thường đều gàn bướng khó hòa hợp nhau được. Bây giờ tất cả đã an định rồi, anh cũng nên chấp nhận đi đừng buồn nữa.

- Không chấp nhận cũng không được. Nhà trai đồng ý, nhà gái cũng đã đồng ý, một cuộc hôn nhân hoàn toàn như vậy, anh làm gì được nữa đâu?

Quay sang nhìn Mộ Phong, Mộ Hòa tiếp:

- Em cứ yên tâm, anh không bao giờ phá hoại hạnh phúc của anh vị hôn phu em đâu. Có gặp Vũ Thường, cho anh gửi lời chúc mừng họ, em nhé.

Mộ Phong lộ vẻ buồn:

- Anh đừng hận nhà họ Âu nữa anh Hòa ạ, chẳng qua đấy là định mệnh.

- Có lẽ.

Mộ Hòa cắn môi:

- Anh hứa với em, anh sẽ không quấy rầy họ, cũng như anh không giận gia đình Thế Hạo, không những thế anh sẽ còn cố gắng để làm quen với Thế Hạo, được không?

Mộ Phong đứng dậy cười:

- Em biết anh tốt, nhưng anh đừng quên đi dự đám cưới nhé? Em là dâu phụ và Thế Hạo là rể phụ.

Mộ Hòa lại cúi đầu xuống đốt thêm một điếu thuốc, trong khi Phong lặng lẽ rời khỏi phòng, khép cửa lại. Tiếng cửa khép vừa vang lên là Mộ Hòa đứng bật dậy. Chàng như một con thú dữ bị nhốt quá chặt. Bước đến cạnh tường Mộ Hòa vung cánh tay lên, đập mạnh vào nền đá cứng, con đau như xé nổi lên. Một chiếc đấm, hai chiếc đấm. Rồi...

Mộ Hòa tựa trán vào tường lạnh rên rì:

- Vũ Thường, Vũ Thường! Em tàn nhẫn lắm! Tàn nhẫn lắm!

Chàng buông người ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy đầu:

- Anh sẽ hận em suốt một đời, Vũ Thường ạ!

Cùng lúc đó, Vũ Thường nằm trên giường, vật vã trong cơn sốt. Trong trạng thái mê sảng, nàng mơ thấy mình đang chạy trong khu rừng đang cháy, chung quanh chỉ có lửa và khói, tay chân đã rã rời, sức đã kiệt. Trong đám khói đen trước mặt, đột nhiên nàng trông thấy Mộ Hòa đang đứng nhe răng cười.

Vũ Thường đưa bàn tay, cầu cứu:

- Cứu em! Cứu em đi anh!

Chàng vẫn cười bình thản nhìn nàng trong cơn hoạn nạn. Vũ Thường cố đứng dậy bước tới, Mộ Hòa lùi xa, nàng đuổi theo nhưng không làm sao cho khoảng cách ngắn được. Lụa càng lúc càng cao, mấy lần nàng vấp té là mấy lần nàng đứng dậy đuổi theo khẩn cầu:

- Anh Hòa! Em chết mất, cứu em! Cứu em đi anh!

Nàng nhảy chụp tới, suýt tí nữa đã giữ được chàng, nhưng Mộ Hòa lại biến thật nhanh.

Vũ Thường gọi lớn:

- Anh Hòa, anh đừng bỏ em! Đừng bỏ em anh!

Nhưng chàng cười khẩy rồi xoay lưng biến mất trong khói lửa mù mịt. Vũ Thường hét to, suýt lảo đảo xuống giường, nhưng một bàn tay đã giữ nàng lại, rồi một giọng nói lo lắng vang bên tai:

- Vũ Thường, sao đẩy con? Con nằm mơ à? Tỉnh lại đi con.

Vũ Thường rên khe khẽ. Mở mắt ra, toàn thân nàng rã rời nhức nhối. Trước mặt nàng chẳng có lửa, chẳng có khói, cũng không có bóng của chàng, mà chỉ có mẹ với gương mặt lo lắng:

- Vũ Thường, con lại mê sảng phải không?

Bà Dương đặt túi nước đá trên trán con:

- Xem này, con nóng hơn cả lửa đốt.

Vũ Thường xoay người nhìn quanh, gian phòng yên lặng, những cái gì cần tìm vẫn không thấy.

- Có ai đến không mẹ?

- Có, Thế Triệt có đến. Thấy con ngủ yên nó lại đi, nó phải đến nhà mới hối thúc thợ làm việc.

Vũ Thường thở dài:

- Thế còn ai nữa không?

Bà Dương nhìn con, bà quyết định, vết thương phải mổ nhanh kéo trễ:

- Không còn ai nữa con ạ, chỉ có Mộ Phong gọi giây nói tới, nó còn bảo là anh nó gửi lời chúc mừng cho con với Thế Triệt!

- Hừ!

Vũ Thường quay mặt vào trong, bàn tay nắm chặt, những chiếc móng đâm sâu vào da thịt, lệ đã tràn ra mi, trước mắt nàng là một màn lệ nhạt nhòa, tiếng gào như xé tim:

- Anh Hòa! Mộ Hòa! Em hận anh suốt cả đời! Em sẽ oán anh suốt cả đời!

CHƯƠNG 12

Một ngày hỗn loạn đã đến.

Vũ Thường trong chiếc áo cưới trắng toát, đầu đội lúp trông như con búp bê trong tủ kính. Gian phòng đầy người. Bà dì, bà thím, cô, bác, chị em họ, hầu như bao nhiêu họ hàng quyền thuộc, đàn bà con gái đều đổ dồn hết vào phòng nàng. Tiếng cười nói, tiếng gọi nhau ơi ới. Gian phòng nóng bức và đầy mùi nước hoa, phấp sáp. Đầu Vũ Thường muốn vỡ tung ra. Mộ Phong cũng mặc áo kiểu tây phương trắng phết gót đứng bên cạnh.

- Vũ Thường, cô dâu phải trang điểm nhiều một tí. Mang lông mi giả lên trông mới được. Vả lại phòng tiếp tân rộng lắm, bồ mà không trang điểm lộng lẫy quan khách họ nhìn không ra bồ à.

Vũ Thường miễn cưỡng trả lời:

- Nếu phải mang lông mi giả vào để người ta chỉ nhìn thấy đôi mắt không thì thà không trang điểm còn hơn.

Bà Dương đứng cạnh trách nhẹ:

- Sao vậy con? Đã có thợ chuyên môn đến trang điểm cho con cả hai tiếng đồng hồ, thế mà con lại rửa bỏ hết để người ta giận bỏ đi. Cứ nhất định trang điểm đơn sơ thế này coi gì được.

Mộ Phong xoay quanh phòng kiểm cây kéo:

- Thế này nhé, để tôi cắt ngắn bớt đôi mi này cho Vũ Thường nhé.

- Vũ Thường.

Một bà dì mang kim chỉ tới:

- Vũ Thường đứng yên để dì khâu hẹp áo lại coi.

Bà Dương nói như giải thích:

- Lúc đặt áo nó hầy còn mập mập, rồi hết chuyện này đến chuyện nọ làm con nhỏ gầy nhom.

- May vào một tí là xong ngay. Nào Vũ Thường, đứng yên đi con, nhớ ra kim đâm phải bây giờ.

- Vũ Thường nghiêng đầu qua bên này xem. Sao không chịu kẹp, mép khăn bên này bung ra rồi.

- Vũ Thường, tôi thấy má bên mặt cô phải đánh phấn lại. Đứng yên nhé, tôi đánh lại cho.

- Vũ Thường, lông mi xong rồi này, bồ dán lên đi!

- Vũ Thường, nhớ thay hai ba lần áo nhé, tôi đã để đủ trong xách tay, mà cái này giao cho cô phù dâu chứ. Cô Phong ơi, cô Phong!

- Vũ Thường, có đứng yên dùm tôi một chút được không?

- Vũ Thường, găng tay đâu? Tại sao không mang vào?

- Còn nhẫn? Cô Phong ơi, cô giữ chiếc nhẫn này. Khi cử hành hôn lễ, cô là người đưa nhẫn đấy nhé!

- Trời ơi! Bó hoa của cô dâu sắp héo đến nơi rồi, ai đó làm ơn cho nó uống một chút nước.

- Vũ Thường, thêm tí nước hoa nhé? Cô dâu phải thơm tho mới được. Trên thân áo sau này, đâu nữa.

- Vũ Thường, cô nhớ là khi chàng rẽ vén mạng che mặt lên, cô dâu phải cười cho thật tươi đấy nhé.

- Vũ Thường

- Vũ Thường

- Vũ Thường

Trước mắt Vũ Thường là những tà áo phất phới hỗn độn, bên tai là những tiếng kêu, tiếng gọi. Nhức mắt điếc tai! Nàng đứng thẳng lưng nghe chùng muốn ngộp thở. Cửa mở, Âu Thế Hạo thò đầu vào, mồ hôi lấm tấm trên mặt:

- Các cô nhanh lên đi, sắp tới giờ rồi. Cha tôi ở nhà hàng Trung Thái gọi đến bảo khách họ đến khá đông rồi, xe rước dâu cũng sắp đến rồi đấy.

Bà Dương hét:

- Nhanh lên, nhanh lên chứ. Vũ Thường ôm bó hoa đi. Còn ông thợ chụp ảnh đâu rồi? Chụp vài tấm trong phòng này đi! Mọi người đến đây sắp hàng ngay ngắn. Vũ Thường đứng giữa, Thế Hạo cũng đến đây!

Đám bạn bè quyến thuộc chen nhau đến, tiếng cười nói ồn ào như không bao giờ dứt.

Ánh đèn flash chớp không ngừng. Bà Dương kề tai Vũ Thường nói nhỏ:

- Cha con thuê họ đến để sau này con có thể nhìn lại hôn lễ của con.

Âu Thế Hạo lên tiếng:

- Nghe nói mấy ông làm phóng sự cho đài truyền hình cũng có đến quay phim.

Một người thêm vào:

- Vâng, đám cưới của hai họ Âu - Dương là cả một tin tức sốt dẻo. Con của một luật sư tên tuổi thành hôn với con một đại kỹ nghệ gia, môn đăng hộ đối thế này thì làm sao các nhà báo bỏ qua cho được.

- Có mấy ông ký giả đến nữa sao?

- Có chứ sao không!

Tâm hồn Vũ Thường bay bổng đâu đâu. Có ký giả các báo đến, như vậy phải chăng cũng có cả Mộ Hòa? Tin tức rồi sẽ được đưa lên báo, kể cả báo Mộ Hòa cộng tác? Du Mộ Hòa! Hôm nay chàng có đến nhà hàng Trung Thái không? Chắc chàng không đến đâu, vì buổi tối chàng còn phải đến sở. Nhưng chàng đến hay không có liên hệ gì đến ta đâu? Bây giờ ta không còn là Vũ Thường nữa, ta đã là người của gia đình họ Âu. Tại sao ta lấy Thế Triệt? Ngay lúc hôn lễ đang tiến hành, Vũ Thường hãy còn thắc mắc.

Những chiếc thiệp hồng gửi đi, những món quà cưới từ khắp nơi gửi lại. Khi ngôi nhà mới trang bị tiện nghi hoàn tất, Âu Thế Triệt đưa Vũ Thường đến thăm căn phòng có chiếc giường đôi xa lạ, nàng mới ý thức được rằng việc lấy chồng không còn là trò đùa nữa mà là một sự thật. Một sự thật khiến

Vũ Thường phải lo âu. Nhưng nhìn sự vui vẻ của mọi người chung quanh, nghe những tiếng cười đùa, những lời chúc tụng, rồi Vũ Thường bận rộn với bao nhiêu việc sắm sửa, chọn lựa cho căn nhà mới và đồ đoàn của cô dâu.

Công việc quay cuồng, Vũ Thường chưa kịp rảnh trí thì Tú Chi mang vào một chiếc hộp to:

- Dạ có quà ạ.

Lúc đó Thế Triệt đang đứng bên cạnh, chàng lướt tới tranh lấy:

- Chiếc hộp đẹp quá, không hiểu món gì đây.

Chiếc hộp đẹp thật, màu hồng nhạt thanh nhã, Vũ Thường thờ ơ, quà cáp đối với nàng chẳng có một thú vị nào cả. Nhưng mảnh thiếp trên hộp đề Du Mộ Hòa tặng làm Vũ Thường phải tranh lấy mở ra xem. Bên trong là một bức tranh sơn dầu. Màu xanh của biển, màu nhạt của bầu trời bao la chỉ có độc một con Hải Âu bay lượn, dưới bức tranh không phụ đề cũng không chữ ký. Vũ Thường ngỡ ngàng, là sinh viên ban Mỹ Thuật dĩ nhiên nàng hiểu từ ý tranh cho đến nét vẽ, không hiểu anh chàng đã tìm ra được bức tranh này ở đâu. Nhưng tại sao Mộ Hòa lại tặng cho nàng chú Hải Âu cô độc này? Không lẽ Hòa cũng hiểu hôn nhân của nàng chỉ là một khoảng trống cô đơn? Cầm bức tranh trong tay Vũ Thường đứng bất động, trong khi Thế Triệt đứng cạnh hết lời suýt soa:

- Tuyệt quá, nhà mới chúng ta còn thiếu một bức tranh đẹp, để anh mang đến đằng ấy treo nhé!

Và đúng như lời Triệt nói, Triệt đã mang bức tranh treo trong

phòng ngủ của hai người và ngay trong buổi tối hôm ấy, bà Dương lần đầu tiên thẳng thắn trình bày với con:

- Vũ Thường, việc hôn nhân không phải là việc đùa, con sắp làm vợ, con sẽ trở thành nữ chủ nhân của một gia đình mới, một người phụ tá đắc lực cho chồng, con không có quyền đùa cợt nữa. Thế Triệt là một đứa con trai hiền lành nhưng có tương lai, con đừng làm nó buồn. Từ đây con phải sống với nó đến suốt đời, ráng giúp chồng để tạo một gia đình hạnh phúc riêng cho hai con. Vũ Thường, đừng nghĩ đến Mộ Hòa mà phải hết lòng với Thế Triệt con nhé.

Tối hôm ấy, Vũ Thường thấy lời mẹ khuyên rất đúng. Hãy yêu Thế Triệt, hãy cố gắng trở thành một người vợ hiền. Quên Mộ Hòa đi! Như kẻ vừa mới thức giấc sau cơn mê dài, Vũ Thường cố làm hết công việc cần thiết của một người vợ. Nhân lúc Thế Triệt không có nhà, Vũ Thường đã hạ bức họa hải âu cô đơn xuống, và thay vào đấy một bức họa tĩnh vật của mình. Khi Thế Triệt trở về hỏi, Vũ Thường điềm tĩnh đáp:

- Phòng ngủ của mình phải treo tranh của em mới phải chứ, anh đừng quên em đã học mấy năm hội họa nhé.

Thế Triệt cười và hôn nhẹ Vũ Thường, chàng không thắc mắc gì thêm cả. Đúng như mẹ nói, Thế Triệt là người quân tử, đúng ra nàng phải yêu chàng thật nhiều.

Nhưng bây giờ, ngay giữa lúc lễ cưới sắp cử hành, tại sao nàng lại nhớ đến Mộ Hòa?

Chỉ một câu nói vô tình là nàng nghĩ ngay đến người ta thì thật phiền. Dù sao mình cũng sắp là vợ của Thế Triệt rồi. Đúng ngấm mình trong kính, chiếc áo cưới lộng lẫy, đôi mắt mơ màng. Ta đấy sao? Vũ Thường đấy chăng? Và đột nhiên

nàng ý thức đến điều sắp sửa thuộc về một người khác chứ không còn là của riêng mình nữa.

Một tràng pháo nổ, những tư tưởng lang thang phải vụt chạy biến đi. Gian phòng ngập đầy tiếng người, lời chúc tụng, tiếng cười nói. Giữa tiếng ồn ào đó có người nói to:

- Xe rước dâu đã đến.

- Chàng rể tới rồi, tránh ra! Tránh đường cho nhà trai vào!

Pháo nổ tung bùng, tiếng người bị những tiếng nổ dòn át hẳn. Người trong nhà đổ xô ra cửa, đèn rực sáng, mà mấy cái flash vẫn chớp lia lịa. Hình như mọi người đã quên mất Vũ Thường. Cửa cổng mở rộng, đám đông tránh sang bên, Thế Triệt gương mặt tươi cười bước về phía Vũ Thường. Tiếng người lại ồn lên, lời xì xào, ngợi khen, cười đùa cho đến lúc chàng rể đưa tay ra nắm lấy tay cô dâu.

Tiếng pháo vẫn nổ. Vũ Thường bỏ mạng che mặt xuống, sóng đôi Thế Triệt bước ra khỏi nhà. Đôi tai Thường lùng bùng, nàng bước như kẻ mộng du. Đi giữa Triệt với Mộ Phong, giữa ánh mắt tò mò của hàng xóm và khách đến dự, Vũ Thường bước lên xe hoa.

Đoàn xe bắt đầu lăn bánh về phía nhà hàng Trung Thái, Vũ Thường vẫn cúi đầu nhìn xuống bó hoa trên tay, có tiếng Thế Triệt bên tai:

- Chúng ta đặt đến cả trăm bàn. Có thể nói đây là đám cưới long trọng nhất trong những năm gần đây.

- Một trăm bàn cơ à?

Mộ Phong kêu lên, quay sang nhìn Hạo:

- Thế thì tí nữa hầu rượu cũng mệt!

Tiếng pháo nổ rải rác theo đoàn xe hoa, người đi đường tò mò đứng lại ngắm. Sau cùng rồi cũng đến nơi. Những tràng pháo đại lại được dịp thi đua nổ. Vũ Thường vừa được dìu xuống xe hoa là đám ký giả đổ xô đến, những ánh đèn lại được dịp chớp nhanh. Trong đám này có Mộ Hòa không nhỉ? Chắc chắn là không có rồi, vì có bao giờ chàng lại đi nhặt những tin tầm phào đâu?

Bước vào phòng tạm nghỉ của cô dâu. Nóng quá! Vũ Thường thở không muốn ra hơi. Mộ Phong mang đến cho nàng một chiếc khăn tay nhỏ để thấm mồ hôi. Mộ Phong lại thoa nhẹ những phần phần vừa bị mồ hôi làm nhạt đi. Vũ Thường kể tai Mộ Phong bảo:

- Bao giờ làm lễ cưới mày nhớ đừng chọn mùa hè nhé!

Mộ Phong cười đưa mắt tìm Thế Hạo. Hạo đang đứng giữa đám đông không biết đang phân bua điều gì. Qua khung kính phòng cô dâu, bên ngoài đầy ngập bóng người.

Tiệc cưới to quá. Mộ Phong cảm thấy may mắn khi không đem lễ hỏi của mình nhập chung một lượt với lễ cưới của Vũ Thường. Tất cả vẻ nhộn nhịp ngày hôm nay đều là do một tay ông Dương Thừa Võ xếp đặt. Thảo nào Thế Hạo chẳng từng bảo:

- Chúng ta không cần phải dựa hơi kẻ khác. Vâng, lễ cưới hay lễ hỏi gì cũng thế, việc tổ chức linh đình hay không chẳng phải là chuyện quan trọng, việc quan trọng là kẻ trong cuộc như thế nào.

Lễ cưới chưa cử hành mà đã có không biết bao nhiêu người

bước đến chúc mừng cô dâu, chú rể. Thế Triệt cười luôn miệng, nói không hở môi. Ông bà Dương cũng như ông bà họ Âu tiếp khách không xuể. Luật sư Âu Thanh vân người cao lớn, lúc nào cũng cười, cũng nói thật to. Vũ Thường ngồi trong phòng nghỉ mệt, cúi đầu xuống vừa lắng nghe vừa nghĩ ngợi. Nàng cảm thấy bức bối và khô cổ. Giữa lúc ấy đột nhiên nghe có tiếng nói:

- Tôi đến đây để chúc mừng đôi vợ chồng mới.

Vũ Thường ngẩng đầu lên, tim đập mạnh. Mộ Hòa! Rồi chàng cũng đến! Chàng đã đến. Len lén nhìn ra, nàng thấy Mộ Hòa đang bắt tay Thế Triệt.

- Triệt, bồ đã đào được mỏ vàng rồi đấy nhé!

Mỏ vàng? Thế tại sao chàng lại không thích? Đột nhiên Mộ Hòa lại bước về phía nàng, nụ cười trên môi, đầu hơi cúi xuống kiểu cách:

- Thành thật chúc mừng cô, tôi mong rằng hạnh phúc sẽ ở bên cô mãi.

Rồi bỗng nhiên Mộ Hòa ngẩng đầu lên gọi:

- Mộ Phong, em mang đến cho cô dâu một ly nước đi, phòng nóng quá!

Mộ Phong mang đến một ly nước đá. Vũ Thường hợp một miếng, lòng chợt mát, nàng nhìn lên chạm ngay ánh mắt vương buồn của Mộ Hoà. Tim nàng đột nhiên đập mạnh, lòng nghe chán nản lạ thường.

Giữa trạng thái ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, đột nhiên pháo lại nổ, đám đông ồn ào trở lại, có tiếng Thế Hạo:

- Chuẩn bị! Chuẩn bị, sắp đến giờ hành lễ rồi.

Mộ Phong giật ly nước trên tay Vũ Thường và kéo chiếc mạng xuống. Tất cả đã sẵn sàng. Hai anh em nhà họ Âu bước ra tự bao giờ. Giọng người chủ lễ đọc to:

- Hôn lễ bắt đầu!

- Pháo nổ!

- Nhạc tấu!

- Người chủ hôn vào lễ!

- Ông mai nhập lễ!

- Người chứng nhập lễ!

- Chàng rể, cô dâu nhập lễ!

Bây giờ không còn cách gì để thoát nữa rồi. Đây không phải là một màn kịch mà là một hôn lễ thật sự. Vũ Thường tựa người vào Mộ Phong bước ra, chàng rể và phụ rể đã đứng sẵn bên cửa tiếp đón. Chân bước trên thảm nhung, những bước chân theo tiếng nhạc máy móc đi, Vũ Thường vẫn ở trạng thái u mê, đầu óc rối rắm, nàng có cảm giác như tất cả những cái gì đang xảy ra đều không phải là thật. Những bước chân mây, trước mặt là sa mù vây phủ, tiếng cười đùa, tiếng nói ồn ào chỉ là những tiếng động xa lạ.

Thủ tục tiếp nối. Vũ Thường mang máng nhớ mình đã cùng chú rể chào nhau bằng ba cái cúi đầu. Trao đổi nhẫn cưới. Một cái cúi đầu cho vị chứng hôn. Một cái cho ông mai. Một cái cho vị chủ hôn. Vị chứng hôn đọc diễn từ, rồi vị chủ hôn. Tất cả xảy ra và Vũ Thường giống như một người máy, Mộ Phong bấm nút nào thì nàng cử động theo thế đó. Trạng thái

ngân ngơ kéo dài đến lúc vị chủ lễ đọc to:

- Hôn lễ kết thúc!

- Pháo nổ!

Lại một tràng pháo điect tai, kinh hoàng! Khách khứa bắt đầu tán mác ra, họ cười, họ hét, họ tung hoa giấy. Những ánh flash chớp liên hồi. Thật khó khăn lắm Mộ Phong mới dìu được Vũ Thường vào phòng ngoi nghỉ. Khi Vũ Thường ngã người xuống ghế, Mộ Phong đặt chiếc hôn nhẹ lên má bạn:

- Tôi hôn cô dâu một cái đầu tiên nhé. Bây giờ bạn thay áo nhanh lên để ra nhập tiệc chứ!

Vũ Thường vẫn ngồi bất động, nàng ý thức được rằng cái tiếng gọi cô ngày nào đã bắt đầu kết thúc với nghi thức ban nãy. Bây giờ nàng đã là bà, làm một người vợ hiền thực. Tất cả chỉ là một nỗi mệt mỏi chán chường. Trời nóng thật!

- Sao chẳng nhúc nhích gì cả thế? Để tôi giúp cho nhanh nhé!

Mộ Phong hối thúc mãi Vũ Thường mới miễn cưỡng đứng lên thay áo.

Mặc chiếc áo dài màu vàng rực rỡ, bước ra giữa những tràn pháo tay của khách khứa thân thuộc, Vũ Thường đến bàn của vị chủ hôn, ông mai, vị chứng hôn, rồi cha mẹ hai đảng.

Mời rượu từng người từng người một. Khi xong một vòng, vừa mới được ngồi xuống đã có tiếng người nhắc bên tai:

- Đi thay áo khác đi!

Ai bày ra chuyện biểu diễn thời trang giữa bàn tiệc thế? Ai bắt cô dâu phải chạy ra chạy vào đổi áo thế này? Vũ Thường

đột nhiên thấy buồn cười, nàng thấy mình không phải là cô dâu mà đã trở thành một cô kiểu mẫu. Từng chiếc áo một, đi hết bàn này sang bàn khác, mỗi chân, vừa ngồi xuống lại nghe nhắc:

- Đến từng bàn mời rượu đi chứ!

Vũ Thường đưa mắt nhìn gian phòng rộng. Cả trăm chiếc bàn đông nghẹt khách đang chờ được mời rượu. Cảm giác mệt mỏi và khô hải làm nàng chán ngất. Nên hay không nên đi? Trời ơi! Ai bày vẽ lắm chuyện thế? Vũ Thường có cảm giác mình là khi làm trò trong đám xiếc để chờ người vỗ tay.

Cùng Thế Triệt với đám phù dâu, phù rể Vũ Thường đến từng chiếc bàn một. Mời rượu à? Thực tế, Vũ Thường uống trà chứ không phải rượu, đám quan khách nhập tiệc vẫn biết điều đó, nhưng vẫn đứng dậy đúng theo nghi lễ rồi ngồi xuống, chỉ một hai khi gặp những anh chàng nghịch ngợm mới làm khó dễ cô dâu thôi. Nhưng rồi Thế Hạo với Mộ Phong cũng đều giải vây được hết. Nhưng cuối cùng, họ cũng phải đến một chiếc bàn.

- Để ly trà của mấy người xuống. Đây là rượu thật, không lẽ trong một tiệc cưới long trọng như thế này, quý vị lại dùng rượu giả được sao?

Vũ Thường nhìn người thanh niên trước mặt không chớp mắt, bàng hoàng với gương mặt quen thuộc, nàng không biết phải trả lời thế nào, nhưng Mộ Phong đã lướt tới:

- Anh Hòa, đứng ra anh phải bồi với tụi này chứ sao anh lại còn bày chuyện rượu thật với rượu giả.

Mộ Hòa chỉ vào mặt em gái:

- Đừng lảm nhảm, cô với Thế Hạo mỗi người cũng phải uống một ly, trốn không thoát đâu. Cô dâu, chú rể không ai được phép trốn hết!

Mộ Hòa ực cạn ly xong đưa cao lên hỏi:

- Sao, quý vị thấy thế nào? Có cần để tôi mời thêm một ly nữa không?

Mộ Phong không ngạc nhiên nhìn anh. Hôm nay Mộ Hòa uống rượu quá nhiều, mắt môi và cả khuôn mặt đỏ gấc, mùi rượu nồng nặc. Mộ Hòa không biết uống rượu mà lại uống chỉ lảm nhảm để nói nhảm. Chả ra làm sao cả. Mộ Phong bắn lên, nàng tìm cách giải vây. Chưa kịp mở miệng thì Vũ Thường đã lên tiếng:

- Thôi anh khỏi nói nữa, chúng tôi cạn ly là xong, có phải không?

Thế Triệt với nụ cười khó hiểu trên môi, chàng cũng nâng ly lên, hai vợ chồng mới đưa cao cốc rượu với Hòa xong nốc cạn.

Thế Hạo liếc nhanh Vũ Thường mà bảo với Mộ Phong:

- Thôi thì chúng ta cũng phải nâng ly theo vậy.

Rượu đã cạn ly, Thế Hạo cười nói:

- Thôi anh Hòa tha cho tụi này đi, còn nhiều bàn quá phải đi cho khắp.

Mộ Hòa cười yên lặng ngồi xuống. Vũ Thường liếc nhanh về phía chàng. Mộ Hòa nhìn bốn chiếc ly rỗng cười mai mỉa. Đột nhiên nàng thấy tim nhói đau. Trong thoáng chốc, Vũ Thường khám phá thấy nụ cười của Mộ Hòa chẳng phải là cái

cười vui của bao nhiêu thực khách, chàng như một chiếc bóng cô đơn giữa rừng người náo loạn, nhưng Vũ Thường không thể đứng đấy lâu vì Thế Triệt, Mộ Phong và Thế Hạo đã dìu nàng bước sang bàn khác. Đây có phải ngày cưới của ta chăng? Có lẽ phải mà cũng có thể là không.

Một khoảng thời gian trống vắng trôi qua, thêm mấy lần nâng ly, nhưng hồn Vũ Thường đã bay bổng về phía chân trời nào xa lạ. Người đàn ông buồn bã kia đã làm hồn nàng chùng xuống.

Sau cùng rồi cũng được về phòng nghỉ để thay áo lần chót. Vũ Thường mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế trầm lặng. Mộ Phong khép vội cửa, bước đến nắm tay bạn thân thiết:

- Mày không có quyền khóc ở đây, Vũ Thường ạ. Mày phải nhớ hôm nay là ngày cưới, trước mặt mọi người mày không có quyền để mọi người coi thường hôn lễ này. Anh Triệt đối với mày tốt lắm, đừng để anh ấy mất mặt tội nghiệp.

Vũ Thường nhắm mắt lại, thở dài. Vâng, vâng, vâng! Hôm nay là lễ cưới, ta không còn là thiếu nữ, đã hết thời tự do muốn làm gì mặc ý nữa. Ta đã là vợ! Phải cố tự chủ! Vũ Thường thở dài, mở to mắt ra, xiết chặt tay bạn:

- Phong, mày yên tâm, tao không khóc cũng như không làm trò gì đâu.

Giọng nói Vũ Thường run run, hai giọt lệ rung rung trên mắt rơi xuống áo. Mộ Phong vội vàng lấy khăn tay chậm rãi trang điểm lại cho bạn.

- Mộ Phong, bồ giúp tôi nhé?

- Vâng!

- Bờ ra ngoài tìm ông bà tôi, nói với ông bà nhờ ai đưa dùm anh bờ về nhà đi!

- Được rồi, để tao đi, nhưng mày không được quyền khóc nhé! Thôi thay áo nhanh lên đi!

Mộ Phong nói rồi chạy nhanh ra cửa. Vũ Thường úp mặt vào lòng tay.

- May là hôn lễ sắp chấm dứt, ngày mai ta đã sang Nhật hưởng tuần trăng mật, ta sẽ lìa bỏ tất cả, lìa bỏ thật xa dĩ vãng

Vũ Thường bơ phờ, ngẩng mắt lên nhìn những ngọn đèn treo trên trần:

- Đây là đâu? Ai đã làm cho cả ta với Mộ Hòa đau khổ cùng cực thế này? Ai? vì ai?

CHƯƠNG 13

Những ngày trăng mật đã qua.

Vũ Thường tựa người trên ghế, tay ôm quyển Đường Thi Tống Từ Tuyển nhưng mắt lại hướng về vùng mưa mù ngoài song.

Trời đầu thu không khí mát lạnh. Sáng mai thức dậy đã nghe thấy tiếng mưa êm đềm trên cửa kính. Bầu trời xám xịt, nhưng tòa nhà và bóng cây bên ngoài đã nhạt nhòa trong màn mưa lạnh. Gió đến lay nhẹ màn cửa, cái lạnh lùa vào, Vũ Thường chéo tay bóp nhẹ đôi vai. Mùa thu năm nay đến sớm hơn thường lệ.

Có tiếng động ở cửa, Thu Quế người tớ gái mới thò đầu vào:

- Thưa bà, ông có về dùng cơm không ạ?

Vũ Thường mở to mắt. Về hay không làm sao ai biết được?

- Chị cứ lo cho đủ đi. Nhiều một tí chẳng sao chứ ít thì phiền ra.

- Vâng.

Thu Quế đã bước ra, Vũ Thường duỗi chân trên ghế, nàng tiếp tục nhìn ra ngoài trời một cách vô ý thức. Phòng không mở đèn để mặc bóng tối thao túng. Càng tối càng tốt, không ai nhìn thấy gì cả, trái lại còn vương vấp một vẻ đẹp liêu trai. Để người nhìn thấy rõ thì bề trái xấu xa làm sao che dấu

được.

Lúc mới về Vũ Thường chẳng để tâm vào việc trang trí nhà cửa, nên bao nhiêu đồ đạc trong nhà đều là do Thế Triệt sắm sửa cả. Chiếc màn cửa màu vàng, thảm màu trắng, ghế bàn màu cà phê. Vũ Thường không thể phủ nhận óc mỹ thuật của Thế Triệt, nhưng nàng vẫn cảm thấy mọi đồ vật không đi với nhau cho lắm. Thí dụ như chiếc kỷ trà màu tím và chiếc bàn ăn bằng gỗ dầu, ghế màu xanh. Mỗi một đồ vật cho ta cái cảm giác hào nhoáng hơn là thực dụng.

Lúc từ Nhật trở về, nàng cũng đã từng đề cập đến, nhưng Thế Triệt nhún vai bảo:

- Cha em giàu có quá phải sắm những món đắt tiền như thế mới xứng đáng.

Vũ Thường ngạc nhiên:

- Anh nói sao? Tất cả tiện nghi trong nhà đều do cha em bỏ tiền ra cả à?

- Chớ sao, em muốn anh phải ra tiền sao? Cha em có đủ tiền mua nhà thì đồ đạc trong nhà chi luôn cũng đâu có gì đáng thắc mắc.

Vũ Thường mở to mắt nhìn Thế Triệt, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy con người thật của chàng. Dưới dáng dấp hào phóng nhả nhặn, Vũ Thường thấy có một cái gì ẩn núp bên trong. Thở dài, Vũ Thường hỏi tiếp:

- Thế những chi phí của tuần trăng mật của chúng ta ở Nhật, từ vé máy bay đến tiền phòng khách sạn, những buổi vui chơi ai lo?

Thế Triệt cười đắc ý:

- Em không biết thật à? Em có người cha mập địa như vậy mà còn phải hỏi.

Bước tới cạnh Vũ Thường, Thế Triệt hôn nhẹ lên trán vợ:

- Những việc đó có gì đáng mà em phải bận tâm. Không lẽ em cũng biết lo lắng chuyện tiền nong nữa sao? Lấy chồng thì lấy, quyền xài tiền của cha mẹ đâu có mất đâu. Vả lại cha em bỏ tiền ra cũng đâu có lỗ lã gì, ông mang tiền ra để mua hạnh phúc cho em đấy.

- Thế gia đình anh đã chi tiền gì cho đám cưới chúng mình?

- Gia đình anh à? Cha anh đâu phải là tỷ phú. Vả lại anh đã lớn, xài tiền của cha mẹ coi sao được.

Vũ Thường nén giận:

- Anh không thể hỏi tiền cha anh, thế sao anh hỏi tiền cha em được chứ?

Thế Triệt trầm mặt xuống:

- Em định nói gì thế? Em phải nhớ kỹ là anh không bao giờ ngửa tay ra xin tiền cha em đâu nhé. Ông ấy sợ em khổ, sợ em sầu, sợ em lấy phải một thằng chồng nghèo không đủ cung phụng em. Em tưởng như vậy là sung sướng lắm sao? Tất cả chỉ vì em, em thử nghĩ kỹ lại xem có đúng không?

Nói xong là Thế Triệt bỏ đi, cánh cửa phòng đóng sầm lại. Tiếng xe gấn máy vang bên ngoài, Thế Triệt quên cả việc nói với vợ mình đi đâu nữa.

Kể từ hôm ấy, Vũ Thường ít khi tìm hiểu căn nguyên cuộc

hôn nhân của mình. Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi những đồ vật bày biện trong nhà, từ những tấm giấy hoa dán tường kiểu cách đến màn cửa, thảm lót nhà. Cả ngôi nhà này nữa. Cha cẩn thận sợ con không quen sống chung đặng nên mới tậu ngôi biệt thự hai tầng cho vợ chồng nàng.

Biệt thự có cả vườn hoa rộng thênh thang, phòng khách, nhà ăn, nhà bếp. Vũ Thường không biết trị giá của bất động sản này. Từ ngôi nhà đến đồ đạc bày biện bên trong, lúc nào cũng muốn làm nàng ngộp thở. Tại sao? Vũ Thường cũng không hiểu. Thế Triệt lúc nào cũng làm cho nàng bối rối. Tất cả không còn gì đẹp đối với nàng nữa.

Trời càng lúc càng tối, mưa càng lúc càng to, cánh cửa sổ khép hờ đã đồng lạ với bóng đêm làm tối thêm căn phòng nàng. Lạ thật, trước khi lấy chồng Vũ Thường chẳng hiểu thế nào gọi là cô đơn, là đơn lạnh. Lúc nào nàng cũng bận rộn, hết đùa vui với bạn bè là bày đặt những trò đùa vô trách nhiệm. Sau khoảng thời gian đó là đến cuộc giận hờn với Mộ Hòa, còn thì giờ đâu để cảm thấy cô đơn. Nhưng bây giờ không hiểu sao thời gian lại dài thăm thẳm.

Nàng không còn nhớ tuần trăng mật đã trôi qua bằng cách nào. Ở Nhật cuộc sống luôn luôn bận rộn, hết Đông Kinh là ghé Kinh Đô, Đại Bản, Thần Hộ thăm địa danh khét tiếng Nại Lương. Mỗi nơi ở vài ngày, kể cả thời gian ngồi xe. Hết vùng chùa chiền ở Kinh Đô, công viên ở Nại Lương là đến Thần Hộ thăm trại nuôi ngọc trai, ăn món thịt bò xâu tuyệt vời. Lần đầu tiên Thế Triệt đến Nhật nên chàng muốn tìm hiểu thật nhiều để thỏa mãn tính tò mò. Triệt đã vui chơi suốt canh thâu trong những vũ trường sang trọng nhất Đông Kinh, mê mẩn tâm thần trong những quán rượu nhỏ. Cuộc trăng mật chẳng ngọt cũng chẳng keo sơn như mọi người tưởng. Ngoại

cảnh đã chi phối hồn chàng. Đối với Vũ Thường đầu sao chuyện cũng đã lỡ rồi. Những ngày tân hôn đáng sợ rồi cũng trôi qua. Trong vườn Nai ở Nai Lương giữa công viên đèn đài yên tĩnh, cạnh đại thính đường xưa cũ với những nắm mốc rêu xanh hay trên con đường rậm mát, Vũ Thường đột nhiên thấy nhớ Mộ Hòa chi lạ. Nếu bây giờ người bên cạnh ta không là Thế Triệt mà là Mộ Hòa thì có lẽ hoàn cảnh sẽ khác ngay. May là con người chưa văn minh đến độ khám phá ra kính chiếu suốt tư tưởng của kẻ khác. Thế Triệt không bao giờ trông thấy được những tư tưởng thầm kín của Vũ Thường vì chàng quá bận, bận quan sát và hưởng thụ đến nỗi quên cả người vợ mới luôn bên cạnh mình.

Sau khi trở về Đài Loan, Vũ Thường có cảm giác như mình là người đi từ mộng ra đối diện với thực tế. Đời sống mới cầu kỳ xa hoa nhưng lại thiếu hẳn cái ấm áp của gia đình. Thế Triệt bắt đầu đi làm trở lại, sáng đi tối về, có khi cả buổi tối cũng không về nữa, chỉ cần gọi điện thoại về thông báo rồi thôi. Lúc gần đây cả điện thoại cũng lười quay số. Vũ Thường không biết phải làm gì hơn là ngồi trong căn nhà rộng mênh mông chờ đợi. Thời gian thật dài, nàng định trở lại trường, nhưng Thế Triệt phản đối:

- Lấy chồng rồi còn học hành gì nữa? Mấy bức họa của cô cũng không hơn được Picasso đâu. Định lấy có đến trường để giao du bạn trai hả? Cô nên nhớ là bây giờ cô đã mất tư cách tự do giao dịch với bạn trai rồi nhé.

Vũ Thường tức giận:

- Anh nói gì? Anh nghĩ về tôi thế nào mà nói vậy? Tôi có phải là loại gái lăng loạn đó đâu?

Thế Triệt cười:

- Tôi hiểu cô quá nhiều mà, lịch sử đời cô mà nói ra nghe chẳng tốt lành gì cả!

- Anh nói gì? Anh nói gì mà tiểu sử đời tôi chứ?

Thế Triệt cười đều giả:

- Cần gì phải nói, tôi hiểu thấu tim đen cô mà, nhưng hãy giữ hòa khí với nhau, tôi không muốn nhiều lời với cô. Bây giờ tôi có việc phải đi.

Vũ Thường đuổi theo hét:

- Anh Triệt, anh không có quyền đi! Anh nói cho rõ rồi mới được phép đi!

Nhưng Thế Triệt đã bỏ đi mất.

Vũ Thường không trở lại trường không phải vì sợ sự chống đối của Thế Triệt, nhưng vì một thứ tình cảm lạ đột khởi trong tim. Vũ Thường tự thấy mình không còn ưa thích hay ham muốn điều gì nữa. Nàng như một khúc gỗ, như những loài sâu bọ bất động trong những giấc đông miên, không có bất cứ một cái gì có thể kích động hứng thú của nàng. Vũ Thường trở nên ngoan ngoãn lạ thường, suốt ngày nàng ngồi yên lặng. Nhìn dáng dấp bề ngoài người ta sẽ nghĩ ngay đây chính là một người vợ hiền điển hình. Ngay cả ông Dương Thừa Võ, cha nàng, cũng đặc ý nói với vợ:

- Em thấy không, anh nói có sai đâu? Con chúng ta đã hoàn toàn đổi khác, không còn là một đứa con gái tinh nghịch gây lắm phiền hà nữa. Nó đã trưởng thành.

Vâng, Vũ Thường đã trưởng thành, sự an phận của Vũ Thường khiến bà Dương sung sướng. Với trực giác, bà thật sự

thấy biến đổi đó nhanh quá, lạ quá. Thừa lúc chỉ có hai mẹ con, bà hỏi:

- Vũ Thường, con sống với Thế Triệt có hạnh phúc không?

Vũ Thường thờ ơ:

- Cũng được.

- Có cãi nhau lần nào chưa con?

- Cãi nhau à?

Vũ Thường yên lặng suy nghĩ rồi bỗng nói:

- Cãi nhau cần đến hai người, còn nếu chỉ có một người sống gần một khúc gỗ thì làm gì có chuyện cãi nhau.

Bà Dương chau mày:

- Con nói thế là thế nào?

Vũ Thường cười nói cho qua:

- Không thế nào cả, con chỉ định nói, chúng con hòa thuận lắm, chẳng bao giờ cãi nhau cả.

Bà Dương nghi ngờ:

- Hạnh phúc lắm à?

- Hạnh phúc?

Hai chữ đó thật xa lạ đối với Vũ Thường, ngập ngừng một giây nàng nói:

- Con nghĩ, con với Thế Triệt đúng là một đôi vợ chồng lý tưởng.

Bà Dương càng thấy rắc rối:

- Thế nào là vợ chồng lý tưởng?

- Lý tưởng có nghĩa là giống như bao nhiêu cặp vợ chồng khác, khi chồng đi ngoài, vợ ở nhà chăm sóc nhà cửa, chồng đi làm việc, vợ sẽ lo việc cơm nước cho chồng. Không có một cái gì khác biệt dù có đồng sàng dị mộng đi nữa.

Bà Dương nghe không rõ câu cuối, bà hỏi:

- Con nói kể cả cái gì?

Vũ Thường bắt đầu khó chịu:

- Kể cả buổi tối cùng lên giường nằm!

Bà Dương thở dài, không hỏi nữa, nhưng thầm trách con gái thay đổi nhiều quá, không biết lựa cả lời nặng nhẹ với cha mẹ.

Thế là bà bỏ qua việc hỏi han chuyện riêng của con gái. Vũ Thường tiếp tục giấc ngủ mùa đông. Những ngày dài trôi qua, hồn nàng phiêu lãng bên ngoài khung cửa, trở về chuyến phà năm nào trong đêm mưa, những ngày dài du ngoạn ở Tân Gia Ba. Chuyện cũ như khói mây, như con mộng đẹp, không nghĩ đến không được.

Anh đã từng nghe em kể nỗi niềm

Rồi ra đi phương trời nào chẳng rạ

Kỷ niệm cũ em vẫn còn ấp ủ

Dệt thành thơ, em sắp xếp đợi chờ

Mong một ngày sẽ đọc lại nghe anh

Mơ ước đó biết bao giờ thực hiện.

Vũ Thường đặt cho bài thơ đó cái tựa là Hồi Tưởng và kẹp nó vào quyển Đường Thi.

Mỗi lần mở quyển thơ ra đọc là Vũ Thường lại nghĩ ngay đến bài thơ. Mong một ngày sẽ đọc lại anh nghe. Mơ ước đó biết bao giờ thực hiện. Vũ Thường hiểu rằng sẽ không bao giờ có giờ phút đó. Từ ngày trở về Đài Loan, Mộ Phong và Thế Hạo ghé thăm luôn nhưng không bao giờ nàng nghe họ nhắc đến Mộ Hoà. Nàng cũng không muốn hỏi, vì biết mình không có quyền hỏi như thế. Sau ngày cưới đến nay, Vũ Thường không gặp lại Mộ Hoà. Căn nhà ở đường Trung Nghĩa Đông này chỉ cách lộ Đôn Hóa Nam có mấy bước nhưng lại xa vạn dặm.

Trời càng tối, Vũ Thường ngồi co ro trên ghế, không buồn cử động. Thu Quế nấu thức ăn ở nhà bếp, mùi thơm sực nức cả nhà. Sắp đến giờ dùng cơm tối, chắc chắn Thế Triệt không về dùng cơm rồi. Vậy cũng hay, Vũ Thường sẽ được tự do cô đơn, cũng như thông thả hồi tưởng. Nàng thở hắt ra, tựa mặt vào thành ghế.

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng còi xe hơi, tiếp đó tiếng chuông reo. Ai thế? Không lẽ cha mẹ ta đến à? Mấy ngày rồi không gặp cha mẹ, Vũ Thường nhảy ngay xuống ghế, gọi Thu Quế ra mở cổng, rồi mở đèn lên. Nàng không muốn để cha mẹ nhìn cảnh âu sầu của mình.

Thu Quế vừa ra mở cổng, lập tức Vũ Thường nghe tiếng Thế Triệt gọi lớn vào:

- Vũ Thường ơi, Vũ Thường, ra xem xe mới của anh này!

Tiếp đó là tiếng còi xe inh ỏi.

Thì ra là Thế Triệt! Vũ Thường chạy ra, ngay trên sỏi một chiếc xe du lịch mới toanh, Thế Triệt từ cửa sổ xe thò đầu ra cười thật tươi:

- Vũ Thường, xem chiếc Mustang mới tinh này. Em biết của ai không? Anh mới mua đấy, đẹp không?

Chiếc xe sport màu đỏ, bóng loáng thật đẹp, trông thật dễ thương. Vũ Thường ngạc nhiên:

- Em không ngờ anh cũng biết lái xe hơi.

- Còn nhiều thứ em không biết lắm. Anh cho em biết, ngay từ mười tám tuổi anh đã biết lái xe, nhưng rất tiếc là anh chẳng làm sao tậu xe được. Tới bây giờ mới mãn nguyện. Thế nào? Tại sao em lại đứng yên thế? Lên xe đi, ta đi dạo một vòng và để cho em thấy tài lái xe của anh.

Vũ Thường nghi ngờ:

- Anh có bằng lái không đấy?

Thế Triệt móc mảnh giấy trong túi ra, để lên chỗ ngồi:

- Em xem thử xem đây là cái gì?

Vũ Thường càng ngạc nhiên:

- Bằng lái? Anh thi từ bao giờ thế?

- Mới ba hôm trước thôi, lúc anh có ý định mua xe này. Thôi lên đi chứ đứng mãi ở đó sao?

Vũ Thường miễn cưỡng leo lên xe. Ngồi xe không phải là chuyện lạ, nhà Vũ Thường xe cộ không ít mà nàng lái xe cũng

chưa chắc kém ai. Nhưng giữa lúc Thế Triệt vui vẻ thì cứ để mặc chàng khoe khoang. Đi một vòng sang lộ Đôn Hóa Bắc, phi trường rồi trở về nhà ngừng cạnh bờ tường. Khi bước xuống xe Thế Triệt ngắm nghía khu đất với thái độ bất mãn:

- Đúng ra cha em phải chọn một ngôi nhà có cả xe mới phải, thế này làm sao cho xe vào? Mai anh gọi thợ đến phá bờ rào này, dẹp khu vườn hoa này làm thành nhà xe mới được.

Vũ Thường tức giận:

- Anh đừng đụng đến vườn hoa, em muốn giữ mấy cây hồng này lại.

- Vì mấy cây hồng rồi bỏ xe nằm ngoài đường à? Đừng có bướng!

- Nhưng em không muốn biến vườn hoa thành nhà xe, em muốn giữ nguyên tình trạng này.

Thế Triệt nhếch môi:

- Mai tôi bảo thợ đến phá ngay.

Vũ Thường trừng mắt:

- Cái gì? Anh định gây chuyện à?

Thế Triệt vẫn điềm nhiên:

- Tôi không gây sự với ai cả, chỉ muốn cất một cái nhà xe và cái gì tôi muốn là tôi làm, không có ai cản tôi được hết!

Vũ Thường lớn tiếng:

- Tôi cản đó! Nhà này là nhà của tôi, của cha tôi cho tôi, tôi không đồng ý thì chẳng ai được quyền phá một cọng cỏ.

Thế Triệt từ tốn đáp:

- Cô có quyền xem giấy sở hữu căn nhà. Cả tôi và cô cùng đứng tên, cha cô không phải cho riêng một mình cô mà cho cả hai đứa. Vì vậy dù cô đồng ý hay chống đối tôi vẫn có quyền sửa chữa như thường.

- Tôi không biết! Dù do hai người đứng tên, nhưng do tiền của cha tôi cơ mà!

Thế Triệt cười khẩy:

- Cô là con của cha cô, mà sao cô vẫn núp dưới tên tôi?

Vũ Thường trừng mắt, cổ họng như bị chặn lại:

- Anh nói thế là thế nào?

- Tôi chỉ muốn cho cô biết là đừng có bướng như vậy, thời kỳ làm cô Vũ Thường của cô đã qua rồi. Bây giờ cô là bà Thế Triệt, dù cô có cứng cổ, khó chịu đến đâu, cô cũng vẫn là bà Thế Triệt mà thôi. Và điều đầu tiên mà bà phải làm là phục tùng, vâng lời chồng bà, chủ nhân ông của gia đình này.

Vũ Thường giận đỏ mặt, hét to:

- Đừng hòng. Phục tùng anh à? Còn lâu! Từ nhỏ đại cho đến ngày nay tôi chưa hề biết phục tùng một ai cả.

Thế Triệt tảng lờ như không nghe thấy, bỏ lên lầu:

- Vậy thì bắt đầu từ bây giờ cô phải nghe lời tôi. Nói với Thu Quế khoan hãy dọn cơm, tôi còn phải tắm rồi mới ăn.

- Đứng lại! Đồ khốn nạn!

Thế Triệt dừng chân lại, quay sang:

- Cô vừa gọi tôi là gì?
- Đồ khốn nạn!
- Cô không được hỗn như thế, gọi một tiếng nữa tôi có đánh thì đừng trách.
- Anh dám đánh tôi à?

Thế Triệt trở xuống đứng trước mặt vợ:

- Phải, cô đừng chọc tôi, tôi không thích nghe một ai hỗn láo với tôi cả.

Vũ Thường mở to mắt, sợ hãi làm át cả cơn giận, nàng nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mặt. Ai đây? Thế Triệt à? Người đàn ông quen biết hơn ba năm nay mà nàng đã chọn làm chồng đây à? Người mà Vũ Thường phải sống mãi bên cạnh cho đến chết?

Vũ Thường sợ hãi thụt lùi ra sau:

- Anh định đánh tôi thật à?
- Tôi mong cô đừng dồn tôi đến chỗ phải xử sự như vậy. Tôi không phải vũ phu nhưng tôi cũng không thích nghe ai nhục mạ tôi hết.

Vũ Thường lắp bắp hỏi không ăn nhập gì đến câu chuyện đang xảy ra.

- Tại sao anh lại cưới tôi?

Thế Triệt cười:

- Hỏi lạ không, đúng ra cô phải hỏi câu này lâu rồi chứ.

Ngưng một chút với thái độ châm biếm, Triệt tiếp:

- Vì cô là người con gái xứng đáng để cưới nhất trong đám con gái tôi gặp.

- Tôi không hiểu.

- Không hiểu à?

Thế Triệt cười:

- Thế thì cho cô biết nhé, vì cô đẹp, dễ thương lại có thể giúp tôi thỏa mãn tất cả những đòi hỏi của tôi.

- Tôi vẫn không hiểu!

- Sao cô chậm hiểu thế? Vậy thì ví dụ như chiếc xe, nhà này.

- Chiếc xe? Chiếc xe làm sao?

Thế Triệt cười hì hì:

- Dĩ nhiên thì cũng của cha cô cho, Vũ Thường, cô có ông bố tốt bụng thật.

Vũ Thường rùng mình:

- Anh lại cả gan đòi cha tôi mua xe à.

- Đừng hiểu lầm, tôi không hề lên tiếng xin xỏ, đó là do cha cô van nài tôi chấp nhận đấy chứ!

- Cha tôi van cầu anh mua? Ông ấy điên hay sao mà làm thế?

Thế Triệt nhún vai:

- Tôi chỉ cần báo cho ông ấy biết con số thống kê tai nạn do xe gắn máy gây ra tại Đài Loan này và tôi lại cho ông ấy biết một cách ma le là tôi thích phóng xe thật nhanh, thích dùng xe gắn máy đưa cô đi khắp nơi là ông ấy đưa tôi đi xem xe bốn bánh ngay. Ông ấy đã hết lời thuyết phục, van nài tôi nhận một chiếc. Trong hoàn cảnh như vậy tôi chỉ còn biết nhận chứ không làm sao khác hơn được. Cha cô biết tánh cô gàn nên còn bảo tôi dối cô nói là xe trả góp. Bây giờ cô muốn biết thì tôi cũng chẳng dấu làm gì. Sao? Cô vừa ý chưa?

Vũ Thường cắn môi, cơn giận như muốn cháy con tim đã bị tổn thương:

- Anh đã lợi dụng lòng yêu con của cha tôi để lấy chiếc xe này. Anh đúng là cầm thú chứ không phải là con người.

Thế Triệt cười hiểm độc:

- Cô lại nhục mạ, lần sau mà còn tái phạm thì tôi không tha đâu nhé. Tôi đã nói rồi, tôi bảo đánh là đánh chứ không dọa xuông đâu. Riêng về chiếc xe, cô dùng chữ lợi dụng tôi không thích, vì đó là của tôi được cơ mà!

- Được? Anh bảo được mà nghe lọt tai à? Nói mà chẳng biết xấu hổ.

- Cô còn phải học hỏi nhiều lắm. Đời này có nhiều cách để đạt được ý muốn, làm thế nào mà đạt được thì đều coi như đã thành công rồi. Không bao giờ người ta hỏi cô làm thế nào có được thế, mà người ta chỉ biết cô có là được rồi. Nghĩ kỹ xem, công trình đầu tư ba năm trời của tôi mới đạt được có thế này cũng mệt nhọc lắm chứ!

- Đầu tư à? Anh coi việc lấy tôi như một chuyện đầu tư sao?

Phải mà, anh đã đào được mỏ vàng mà!

Thế Triệt cười:

- Cô muốn nói sao cũng được, có điều tôi không phải là Mộ Hòa của cô, chỉ biết có tình yêu, yêu như điên như dại. Tôi biết tôi thành công là được rồi, trong khi gã phải đứng tro mắt ngó, quả là một thằng ngu!

Vũ Thường ôm đầu:

- Trời ơi! Anh đúng là thằng khốn nạn! Quỷ sứ! Vô học!

Bốp! Một tát tai như trời giáng lên má Vũ Thường. Vũ Thường chết lặng ngẩng mặt nhìn lên. Thế Triệt buông tay xuống thản nhiên:

- Tôi đã cảnh cáo cô mấy lần rồi!

Vũ Thường vẫn còn ngơ ngác trong nỗi sợ hãi. Nàng không tưởng tượng nổi sự việc lại có thể xảy ra như vậy. Mấy phút trôi qua Vũ Thường mới bình tĩnh trở lại. Nàng chạy nhanh đến máy điện thoại, nhưng Thế Triệt đã nhanh chân hơn, bàn tay hần dẫn trên má cười với nàng:

- Cô định làm trò gì đó? Mách cho bố cô biết à? Tốt lắm, cứ gọi đi, cô cứ bảo là cô mắng tôi là đồ khốn nạn, rồi tôi cho cô ăn một tát tai. Nói cho bố cô biết đi! Tôi quay số cho nhé? Cô đâu phải là đứa con nít mới lên ba, học lớp mẫu giáo, đập lộn với bạn rồi bày trò mách cha mách mẹ, phải không?

Thế Triệt quay số xong trao ống nói cho Vũ Thường:

- Đây nói đi, mách cho họ biết đi, búp bê!

Vũ Thường bối rối nhận ống nghe một cách vô tri giác. Nước

mắt tràn ra mi, nàng không biết mình đang làm gì. Bên kia đầu giây có tiếng bà Dương hỏi:

- Ai đấy?

Vũ Thường hít mạnh, nàng yếu ớt trả lời:

- Con này mẹ.

Tiếng bà Dương vui vẻ:

- Vũ Thường đấy à? May thật. Thế Triệt nói hai hôm nay con bị cảm, mẹ lo quá, có đi bác sĩ chưa? Giữ gìn sức khỏe con nhé. Thế Triệt mua xe rồi, con thích không? Cha con đưa nó đi mua đấy, con gọi giây nói đến vì vấn đề đó à? Đừng lo, Thế Triệt trả góp đấy, mỗi tháng trả không bao nhiêu đâu vì chủ xe là bạn của cha con mà. Có xe rồi con với Triệt mới đi chơi được, ở nhà mãi rồi sinh bệnh không tốt.

Bà Dương nói một hơi rồi đột nhiên ngừng lại, giọng lo lắng:

- Vũ Thường có chuyện gì vậy? Tại sao con không nói gì cả thế?

- Con, con...

Vũ Thường lắp bắp:

- Không có chuyện gì cả, con thấy nhớ mẹ quá!

Bà Dương trách yêu:

- Con vẫn trẻ con. Được rồi, ngày mai khi Thế Triệt đến sở, con sang đây đi phố với mẹ nhé?

- Vâng.

Điện thoại cắt rồi mà Vũ Thường vẫn ngồi bất động bên cạnh, nàng có cảm giác của một kẻ tuyệt vọng. Thế Triệt đứng tựa lưng vào người nàng, tay nâng cằm Vũ Thường lên, nụ cười bàng bạc trên môi:

- Thế mới ngoan chứ, cô phải tập ngoan thế này, dù sao cũng đã là vợ tôi, phải ngoan mới được.

Vũ Thường mở to mắt, ngẩn ngơ nhìn chồng, những giọt nước mắt lăn ra má. Nụ cười trước mặt, nụ cười mà nàng không biết làm thế nào để dập tắt nó đi.

- Đừng khóc, tôi không thích thấy bộ mặt đưa đám của mấy bà góa phụ, cô làm ơn lau sạch những giọt nước mắt đó cho tôi.

Thế Triệt ra lệnh xong bỏ tay xuống, quay lưng bước lên lầu:

- Cô nói với Thu Quế đợi tôi tắm xong mới dọn cơm nhé.

Lên đến cầu thang, Thế Triệt còn quay đầu xuống nói một câu:

- Ngày mai thợ bắt đầu đến phá vườn làm nhà xe, cô đừng cãi.

Vũ Thường ngồi bất động, bên tai nàng chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài cửa.

CHƯƠNG 14

Mùa đông lại đến, vạn vật xơ xác. Mưa bay suốt ngày. Tất cả ẩm ướt.

Con đường Nhân Ái mới đắp xong, phẳng và rộng. Không người qua lại, không xe không cộ nên con đường như xác chết nằm im lìm. Mộ Phong và Thế Hạo, tay trong tay đi trong mưa phùn. Họ không vội bước vì cơn mưa làm tình thêm nồng.

- Mộ Phong, sau khi thi hành quân dịch xong, chúng ta sẽ làm đám cưới em nhé?

Thế Hạo đã ra trường. Thụ huấn khóa sĩ quan trừ bị xong, chàng được đưa đến làm việc trong một đơn vị ở Tân Điểm, thế nên chàng có cơ hội gặp Phong thường xuyên.

- Sao lúc trước nghe anh bảo là hết hạn quân dịch anh sẽ xuất ngoại?

Thế Hạo lắc đầu:

- Như thế bỏ em ở lại một mình sao? Không được, anh không đi đâu cả trừ phi có em đi cùng.

- Em còn phải thực tập một năm nữa cơ mà.

Theo chương trình trường đại học sư phạm Đài Loan, sinh viên tốt nghiệp xong phải thực tập một năm mới được lãnh bằng tốt nghiệp.

- Vậy thì anh chẳng đi đâu hết, chúng ta lấy nhau trước vậy.

Mộ Phong lắc đầu:

- Anh làm thế không phải, anh Hạo ạ. Việc cần kíp bây giờ không phải là lấy nhau mà là tạo sự nghiệp.

Thế Hạo xiết chặt tay Phong:

- Em tôi khá lắm, em đã nói đúng ý anh, có điều lâu nay vì ngại anh chẳng dám nói. Một người vừa mới ra trường như anh, trong tay không có một đồng thì lấy gì bảo đảm cuộc sống của hai đứa chứ. Vì vậy anh định nói với em hai đứa cần phải khổ cực một khoảng thời gian nữa. Nhưng không lấy nhau, bỏ một mình em ở nhà, anh xuất ngoại không yên tâm tí nào cả.

Mộ Phong tựa đầu vào vai Thế Hạo:

- Anh, anh khéo lo, khi em ra trường thì anh cũng đã hết hạn quân dịch. Chúng ta đính hôn trước, xong em ở lại đi dạy, còn anh sang Mỹ tiếp tục việc học. Chúng mình chung sức tạo đời sống mới cho cả hai. Xa nhau một năm nhưng đổi lại ta sẽ được hạnh phúc trọn đời, anh không thấy đẹp sao?

Thế Hạo đứng lại, nhìn thẳng vào mắt Phong, đôi mắt của chàng thật sáng:

- Mộ Phong, có thật em muốn thế không?

- Thật.

- Chúng ta sẽ phải cực khổ lắm. Có đời sống du học sinh nào mà không nhọc nhằn đâu.

- Em sẵn sàng chấp nhận.

Thế Hạo sờ nhẹ lên mặt người yêu:

- Mộ Phong, anh yêu em quá.

Họ tựa sát vào nhau, những bước chân thong thả tiếp tục bước. Thế Hạo yên lặng một lúc nói:

- Phong, em hãy hứa với anh một điều là dù khổ cực thế nào đi nữa, chúng ta cũng đừng ngửa tay xin cha mẹ một cái em nhé?

- Tại sao anh lại nói câu đó?

Thế Hạo cắn môi:

- Vì anh không muốn đi vào vết xe của ông anh của anh.

Mộ Phong yên lặng một lúc, hỏi:

- Anh ấy thế nào nữa vậy?

- Lúc gần đây, không hiểu anh Triệt nói dối thế nào mà lấy được của bố vợ một số tiền to, suốt ngày lái xe rong chơi ngoài phố, la cà khắp chốn ăn chơi và xài tiền như nước. Thế mà không hiểu tại sao cha anh còn bênh vực và khen anh ấy tài giỏi.

- Hèn gì lúc xưa anh Hòa em có nói...

Vừa nói đến đây, Mộ Phong chợt im, Thế Hạo giục:

- Anh ấy nói sao?

- Thôi không nói đâu, nói ra anh giận.

- Cứ nói đi, anh chẳng giận đâu.

Mộ Phong ngáp ngừng một chút lên tiếng:

- Anh Hòa bảo cha anh là một con cáo già và anh Triệt là một con cáo sắp già.

Thế Hạo cúi đầu nhìn xuống, yên lặng. Mộ Phong nói:

- Thấy không, anh bảo anh không giận mà anh đã giận rồi đấy, anh hiểu cho Anh Hòa em nói là vì giận Vũ Thường đấy thôi.

Thế Hạo thở dài, thành thật thú nhận:

- Anh không giận đâu, Phong ạ, anh chỉ cảm thấy khó chịu vì hồ thẹn thôi.

- Sao thế?

Nhìn cơn mưa phùn với những hạt mưa bay bay trước mặt, Thế Hạo chậm rãi nói:

- Tại em không hiểu nhiều về thân thế của cha anh. Thuở xưa người rất nghèo. Mất mẹ từ lúc mới chào đời, hơn mười tuổi lại mất cha. Người đã tạo lập sự nghiệp từ đôi bàn tay trắng, khổ cực trăm bề, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Cha bảo cha đã tự hứa với lòng từ thuở hàn vi là sẽ không từ nan bất cứ thủ đoạn nào miễn đạt đến thành công là được. Sau đó người gặp mẹ anh. Mẹ anh thuở bấy giờ là một thiếu nữ yếu đuối, trong sạch và hiền hậu, rất giàu có. Cha anh đã cưới mẹ anh không phải vì yêu mà là vì mẹ anh có tiền, mẹ anh giàu như Vũ Thường bây giờ.

- Ồ! Thì ra lịch sử đang tái diễn.

Mộ Phong buột miệng.

- Cha đã tìm đủ mọi cách để chinh phục mẹ, sau cùng người đạt đến mục tiêu. Từ đó người lên đại học, đậu luật xong lại xuất ngoại và bây giờ là một luật sư tên tuổi. Cha anh chỉ biết có tiền chớ không cần đến lương tâm, tư cách hay nhân đạo. Anh Hòa so sánh ông như vậy cũng chẳng sao.

Chưa bao giờ Mộ Phong thấy chàng thành thật như thế này.

- Anh và anh Triệt ngay từ thuở nhỏ đã được cha anh nhắc nhở luôn là phải mạnh mới sống được, nếu không mạnh bị ức hiếp, chèn ép. Theo cha anh thì kẻ mạnh có nghĩa là kẻ có nhiều tiền, nhiều thế lực, và làm thế nào để trở thành kẻ mạnh thì cha anh quan niệm là lợi dụng tất cả thủ đoạn để đạt được mục đích mà không vi phạm luật lệ. Em cũng biết cha anh dù sao cũng là một luật sư thì đâu bao giờ ông chịu để con cái phạm tội. Chính nhờ lối giáo dục của người mà anh Triệt mới hoàn hảo như vậy.

Mộ Phong hỏi:

- Nhưng còn anh? Em thấy anh hoàn toàn khác hẳn anh Triệt cơ mà?

- Vâng, anh không thể chấp nhận lối giáo dục đó của cha anh. Sự chối từ tư tưởng đó phải nhận là do công mẹ anh. Từ khi về ở với cha anh, chỉ trong vòng một năm, mẹ anh đã nhìn ra lầm lẫn của mình, nhưng đã trễ rồi, nên đành phải chấp nhận. Anh Triệt từ nhỏ đã yêu cha hơn yêu mẹ, anh ấy coi ông như thần tượng. Còn với anh? Chỉ có mẹ, mẹ đã yêu anh, tin tưởng anh, người thường đem tâm sự mình ra tâm sự với anh. Anh chịu ảnh hưởng của mẹ rất nhiều, còn anh Triệt chịu ảnh hưởng cha, do đó bản tính hai anh em hoàn toàn

khác biệt.

Mộ Phong thở dài, chùn chân:

- Tại sao anh không cho em biết sự thật sớm hơn?
- Có liên hệ gì đâu?
- Chúng ta đã chôn đời Vũ Thường một cách oan uổng như vậy mà anh bảo là không sao ư?

Mộ Phong kêu lên:

- Anh biết anh Triệt không tốt mà chẳng tìm cách để ngăn chặn cuộc hôn nhân này.
- Em đừng quên là chính Vũ Thường muốn lấy anh Triệt nhé.

Thế Hạo nói:

- Và lại anh cũng biết anh Triệt yêu Vũ Thường thật chứ không phải đùa đâu, nếu không làm gì anh ấy phải đeo đuổi đến ba năm? Mộ Phong, em nghĩ kỹ đi, em đừng trách anh như thế tội lắm. Dù tính tính có khác nhau, Thế Triệt dù sao cũng là anh ruột của anh, nếu không giúp cho chuyện thành thì thôi, ai lại ngăn cản bao giờ?

Mộ Phong cúi đầu thở dài:

- Vâng, đúng ra em không có quyền trách anh mà phải trách chính mình. Em có lỗi nhiều với Vũ Thường và anh Mộ Hòa của em.

Thế Hạo không hiểu:

- Tại sao em lại tự trách mình?

Mộ Phong lắc đầu:

- Vì em không tròn nhiệm vụ. Nếu lúc xưa em giúp họ thật tâm, nếu em đến kể cho Vũ Thường biết anh Hòa yêu nó vô cùng thì biết đâu Vũ Thường chẳng lấy anh Hòa? Chỉ tại em quá ích kỷ, em chỉ nghĩ đến chúng mình, không muốn anh em phá vỡ hạnh phúc của anh anh để giữa chúng ta có thể bị lung củng. Thế nên em chỉ khuyên anh Hòa cho có vậy thôi. Đến lúc Vũ Thường đã chọn anh Triệt em lại vui nữa mới khổ chứ, và em lại khuyên anh Hòa quên Vũ Thường cho xong. Em ích kỷ quá!

Thế Hạo vòng tay ngang lưng Mộ Phong:

- Đừng tự trách mình như vậy, Phong ạ. Cá tính của Vũ Thường với cá tính của anh Hòa đều mạnh như nhau, dù em có hết sức giảng hòa đi nữa chưa chắc em đã thành công. Tóm lại, chuyện tình yêu là chuyện chỉ có hai người trong cuộc mới giải quyết được, không ai làm sao giúp được họ nếu chính họ không tự giúp mình. Anh nghĩ là tất cả chẳng qua chỉ là định mệnh.

Mộ Phong cười:

- Anh trở thành kẻ chấp nhận định mệnh từ bao giờ thế?

Thế Hạo cười:

- Khi có nhiều chuyện xảy ra mà ta không thể dùng những dự kiến thông thường để giải thích thì chỉ còn cách đổ thừa cho định mệnh vậy.

Hai người thả dọc theo lộ thứ tư của con đường Nhân Ái, qua khúc lộ số ba họ đến ngã rẽ sang lộ Đôn Hóa Nam. Đứng lại, Thế Hạo nói:

- Lạnh quá! Kiếm nơi nào ngồi em nhé?

Mộ Phong suy nghĩ một chút, nói:

- Em không lạnh. Hay là mình đến thăm Vũ Thường đi, lâu quá không ghé thăm họ.

Thế Hạo suy nghĩ:

- Cũng được, rủ cô ấy đi dạo cho vui.

Thế là họ đi về phía nhà Vũ Thường. Mười lăm phút sau họ đã ở trước cổng nhà Vũ Thường. Vũ Thường đón họ với cái vui ngạc nhiên. Mời vào phòng khách nàng hỏi hai người:

- Quý vị dầm mưa à?

Mộ Phong đáp:

- Không phải chỉ mới đây thôi mà tụi này đi từ khi chiều cơ.

- Tôi cũng thích đi trong mưa lắm.

- Tôi biết mà, cũng nhờ dầm mưa ở núi Dương Sơn mà bồ đã nằm liệt giường một trận nên thân.

Mộ Phong vừa cởi áo tơi ra vừa nói. Thu Quế bước ra mang hai chiếc áo ra sau. Ngắm một lúc gian phòng lò mờ, lò sưởi ấm đỏ ở một bên bộ salon, Mộ Phong tiếp:

- Vũ Thường, bồ biết hưởng thụ lắm đấy, định đến đây kéo bồ đi chơi nhưng vào đây rồi chỉ muốn ở lại thôi.

Mộ Phong duỗi chân, nằm dài người ra để nghe hơi ấm đi vào từng thớ thịt.

- Vũ Thường biết không.

Thế Hạo nói, dù bây giờ Vũ Thường đã là chị dâu, nhưng Hạo vẫn chưa đổi được lối xưng hô:

- Mộ Phong nhất định ăn chục một bữa cơm đấy, Thường không cho chắc cô nàng không chịu về đâu.

Mộ Phong cười, quay sang Vũ Thường bảo:

- Mình chẳng bao giờ có ý nghĩ đó, chỉ tại Hạo hôm nay hết nhẫn tiền nên nói tránh đi đó.

Vũ Thường nhìn hai người đang mắng yêu nhau mà lòng chột đau. Để che dấu một chút buồn phiền trong lòng, nàng giả vờ đưa tay lên vuốt tóc, cười nói:

- Thôi đừng có đổ lỗi cho nhau nữa, dù sao tôi cũng có phần cơm dành cho hai người cơ mà!

Thế Hạo nhìn quanh:

- Anh Triệt đi làm rồi à?

Vũ Thường bối rối:

- Ông ấy à? Có lẽ ông ấy chẳng về nhà dùng cơm đâu. Lúc gần đây anh Triệt bận lắm, ta khỏi phải đợi.

Mộ Phong chăm chú ngắm người bạn cũ. Vũ Thường ốm và xanh hơn trước nhiều, nụ cười héo úa, đôi mắt xa vời kia trông thật cô đơn. Mộ Phong đột nhiên xúc động vì bạn, mắt nàng đỏ lên. Nàng nghĩ đến những ngày vui đã qua, người con gái tinh nghịch hồn nhiên ngày xưa bây giờ đã đi đâu rồi?

Vũ Thường đứng lên bước về phía nhà sau:

- Hai người thích ăn gì để tôi bảo Thu Quế làm?

Mộ Phong nín á bạn lại:

- Mà có gì cho chúng tao ăn nấy, bày vẽ làm chi cho mệt. Ngồi xuống đây, lúc này mà học được bản tính lẳng xằng rồi đấy nhé.

Vũ Thường ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn Mộ Phong rồi nhìn Thế Hạo với nụ cười trên môi:

- Bao giờ cho tôi uống rượu? Có lẽ định mệnh muốn chúng ta trở thành bà con thân thích nhau cả, phải không?

Tại sao lại định mệnh? Nếu chẳng quyết định lấy Thế Triệt thì làm gì ta trở thành thân thích nhau được? Đúng ra ý Vũ Thường định nói nếu ta không lấy Thế Triệt, mà là lấy Mộ Hòa thì...Bất giác nàng đỏ cả mặt.

Nhìn thái độ của Vũ Thường, Mộ Phong vội lấp liếm cho bạn:

- Mà cứ bình tâm đợi, còn sớm chán cơ mà. Thế Hạo phải xuất ngoại học thêm một ít lâu, tao cũng định sang đây học thêm ngành giáo dục. Bao giờ thành tài trở về sẽ làm đám cưới luôn.

Vũ Thường cười:

- Hai người định lấy tiến sĩ hết phải không?

Rồi nàng lại thở dài:

- Hai người thật đáng phục, làm bất cứ cái gì cũng có kế hoạch đàng hoàng, không giống tôi, bất cứ một cái gì cũng hành động theo ý thích nhất thời, không chịu suy nghĩ kỹ, để bây giờ...

Vũ Thường ngưng lại nhìn Hạo, nàng biết rằng mình đã lỡ lời.

Hạo biết, nhưng chàng không thể nói cho bà chị dâu hiểu rằng mình rất thông cảm nỗi buồn của nàng. Chàng ngồi yên, trong khi Mộ Phong hiểu bạn, đau cái đau của bạn nhưng nàng cũng không biết làm sao hơn là đồ mắt. Không khí nặng nề vây quanh, một chút ngổ ngàng bàng bạc. Tiếng mưa buồn của một buổi chiều tắt nắng đập lên kính. Giữa không khí yên lặng đó, đột nhiên có tiếng động nơi cửa, Vũ Thường hoảng hốt đứng dậy:

- Khổ rồi, có ai ngờ ông ấy trở về giờ này đâu? Để tôi hỏi Thu Quế xem có đủ thức ăn không?

Vũ Thường bước nhanh xuống bếp. Thế Hạo và Mộ Phong liếc nhau, xong cùng đứng dậy:

- Thôi khỏi phiền Thường ạ. Tụi này chỉ nói chơi thôi, chứ đâu thể ở lại dùng cơm được, tụi này có chuyện phảo đi ngay bây giờ.

Vũ Thường quay nhanh lại nắm lấy tay Mộ Phong van xin:

- Mộ Phong, mi đừng đi, ở đây với tao đi, tao xuống bếp đâu phải đuổi chúng mày đâu.

Mộ Phong đứng yên, nàng không biết nên ở lại hay nên đi, nhất là khi nhìn nét van xin trên mặt bạn. Vũ Thường! Người con gái hồn nhiên ngày nào, người con gái cao ngạo, tự phụ bây giờ ở đâu? Trước mặt nàng chỉ là một thiếu phụ yếu đuối.

Giữa lúc Mộ Phong còn nghĩ ngợi chưa trả lời thì bên ngoài cửa có tiếng của Thế Triệt:

- Vũ Thường, sao cô chẳng biết ra cổng đón chồng cô vào chứ? Cứ nằm mãi trong phòng nhớ người tình cũ ư?

Vũ Thường sợ hãi kêu lên:

- Anh Triệt!

Thế Triệt bước vào phòng khách, thấy Thế Hạo và Mộ Phong, một chút ngạc nhiên hiện lên mặt xong là nét cười đến ngay:

- Mấy người đến từ bao giờ, sao chẳng thấy xe?

- Tụi này đi bộ.

- Thả bộ trong mưa à? Thơ mộng thế?

Thế Triệt vỗ mạnh lên vai em trai tiếp:

- Đi lính có vui không cậu?

- Anh đã đi rồi chắc cũng biết. Đời sống quân ngũ bây giờ cũng nhàn lắm, bằng không em làm gì có thời giờ đi chơi như vậy?

Thế Triệt quay sang Vũ Thường:

- Thế thì hay lắm! Vũ Thường, cô giữ Mộ Phong với Thế Hạo ở lại dùng cơm nhé, tôi có việc bận phải đi ngay.

- Thế anh không ở nhà tiếp họ à?

Thế Triệt quay sang Thế Hạo:

- Tôi có hẹn. Hạo, mấy người ngồi đây chơi nhé, tôi có chuyện riêng cần nói với bà xã một tí.

Quay sang Vũ Thường, Triệt nói nghiêm nghị:

- Cô vào phòng ngủ, tôi có chuyện riêng cần bàn với cô.

Vũ Thường cắn môi, phản đối:

- Anh Triệt, Hạo với Mộ Phong phải là người ngoài đầu mà anh phải giữ ý như thế?

- Bây giờ cô có chịu đi không?

Thế Triệt bỏ đi về phía cầu thang. Vũ Thường đưa mắt hối tiếc về phía Mộ Phong xong ngoan ngoãn bước theo.

Nhìn theo dáng họ, Mộ Phong bất giác quay lại nhìn Hạo, nỗi buồn thoáng nhanh trong mắt:

- Anh Triệt lại dở trò gì nữa đây? Có lẽ chúng ta đã đến không đúng lúc.

Thế Hạo thở dài:

- Trời biết, chứ anh cũng không biết làm sao hiểu nổi ông anh ruột của mình.

- Hay là chúng ta đi vậy!

Thế Hạo lắc đầu:

- Đi thế này Vũ Thường buồn em ạ, gắng ăn cơm xong hãy đi.

Họ ngồi yên trong phòng khách. Không khí nặng nề vây quanh. Từ trên phòng trên kia tiếng nói của Thế Triệt và Vũ Thường vọng xuống. Họ nghe được mấy tiếng tiền. Gần mười lăm phút sau Thế Triệt xuống lầu gương mặt tươi tắn:

- Xin lỗi, tôi không thể ở lại dùng cơm với quý vị, nhưng chẳng sao, mình thân thích nhau cả mà, ở lại nhé? Ở lại làm

bạn với Vũ Thường, để cô ấy một mình cũng buồn. Tôi đi trước vậy, cậu tiếp đãi Mộ Phong đằng hoàng nhé, để không thôi cô ấy bảo người nhà họ Âu chẳng biết tiếp khách thì nhục đấy!

Vừa nói Thế Triệt vừa bước ra cửa. Mộ Phong đứng yên nhìn theo, Thế Hạo cũng thế.

Có tiếng xe hơi nổ máy xa dần.

- Gia đình là thế này à?

Mộ Phong hỏi, Thế Hạo lắc đầu:

- Không, đây chỉ là một hầm nước đá, trách chi Vũ Thường chẳng có một tí gì vui vẻ.

Trên lầu có tiếng chân bước xuống. Vũ Thường xuất hiện, trên gương mặt, trên mắt nàng, nét lệ còn hằn. Mộ Phong biết bạn vừa mới khóc.

Vũ Thường vừa tới chân cầu thang đã cười lấp liếm:

- Có lẽ quý vị đã đói lắm rồi phải không?

Rồi nàng quay nhanh vào trong:

- Thu Quế ơi, dọn cơm đi, chúng tôi đói lắm rồi.

Thu Quế bước nhanh ra:

- Dạ xong rồi, thưa bà.

- Thế à?

Quay sang Mộ Phong, kéo tay bạn Vũ Thường nói:

- Nào, chúng mình vào xem thức ăn có dùng được không?

Họ bước vào phòng ăn, ngồi xuống bàn. Bốn món cải, một tô canh khá ngon. Vũ Thường cầm đũa lên nhìn hai bạn nói:

- Ăn đi, ăn đi chứ! Đói quá, quý vị đừng trách tôi chẳng biết tiếp khách nhé? Chỉ có mấy món này thôi, tôi không xem quý vị là khách nên có gì đãi nấy. Ăn nhanh đi chứ, tại sao chẳng cầm đũa lên? Tại sao lại nhìn tôi? Ăn đi, nhanh lên, tôi đói quá rồi.

Vũ Thường nâng chén lên giả vờ ăn ngấu nghiến, Mộ Phong nhìn bạn thương hại:

- Vũ Thường! Thường đừng dối tôi!

Vũ Thường ngẩng mắt lên nhìn Mộ Phong. Đột nhiên bao nhiêu cố gắng đã tan vỡ hết, nàng buông đũa xuống òa lên khóc, vừa khóc vừa đứng dậy chạy ra phòng khách. Mộ Phong đuổi theo, Vũ Thường đã chạy lên phòng. Khi Mộ Phong tới nơi thì Vũ Thường nằm sổng soài trên giường nước mắt chảy như suối. Ôm lấy bạn Phong vỗ về:

- Vũ Thường! Vũ Thường làm sao thế?

Vũ Thường ôm chặt lấy Mộ Phong, vừa khóc vừa kể lể:

- Phong ơi, tao muốn bắt đầu lại. Tao muốn bắt đầu lại nhưng bắt đầu bằng cách nào? Làm sao? Làm sao đây hở Phong?

CHƯƠNG 15

Lúc gần đây công việc của Mộ Hòa không có gì bận rộn. Chưa đến mười một giờ công việc của chàng đã hoàn tất. Tựa lưng vào ghế, đốt một điếu thuốc, chàng nhìn quanh những bạn đồng nghiệp trong phòng. Họ đang cười đùa vui vẻ kể cho nhau nghe những mẩu chuyện nho nhỏ và bàn tán sôi nổi. Chỉ có Hòa là cảm thấy cô đơn. Chứng bệnh buồn đang trở lại. Ngay từ khi những hạt mưa phùn đầu tiên rơi xuống là Hòa đột ngột thấy bệnh trở nặng. Lòng chàng bàng hoàng, thấp thỏm lo âu, dễ giận với những điều thật vô căn cứ.

- Ê Hòa, xong việc chưa?

Có tiếng gọi và Dương Kiến Chương đến bàn Hòa.

- Xong rồi.

- Bây giờ định làm gì đây?

- Bây giờ à?

Du Mộ Hòa nhìn đồng hồ:

- Về nhà ngủ là hay nhất!

Chương trợn mắt:

- Sớm thế này mà đã định ngủ à? Đi với tụi này đến quán Huê Kiều đi, bằng lòng không? Mà hết thích cô vũ nữ Lê Bình nữa sao? Nếu vậy đến quán May Flower uống trà vậy.

Mộ Hòa yên lặng. Cách đây nửa năm, khi Vũ Thường lấy chồng, có một lúc Hòa đã cùng Chương và lũ bạn chìm đắm trong tửu quán, phòng trà. Những ánh đèn hồng và những ly rượu cay xé xoa dịu cơn đau. Nhưng rồi Hòa nhận thức ra rằng hành động sa đọa của mình chẳng qua chỉ là để quên. Mỗi khi ánh đèn hồng tắt, rượu nhạt say chàng lại thấy cô đơn hơn, phiền muộn hơn. Mộ Hòa quyết định và chàng bắt đầu trở lại cuộc sống bình thường không thêm trốn lánh nữa.

Nhưng hôm nay Hòa không làm sao cưỡng lại được sự lôi kéo của Chương. Và lại Hòa sợ nhất là phải trở về gian phòng lạnh với nỗi cô đơn ray rức, nghe thời gian chậm rãi trôi qua, để lắng nghe từng giọt mưa rơi thánh thót trên mặt kính. Ta phải đi! Mộ Hòa nhìn đồng hồ. Ta phải làm sao cho hết khoảng thời gian còn lại của ngày hôm nay. Tuy nhiên Mộ Hòa cũng do dự:

- Đi bây giờ có khuya lắm không?

Chương vỗ vai bạn:

- Đến vũ trường có giờ nào là muộn đâu?

Mộ Hòa đứng dậy, xách chiếc áo veste máng nơi lưng ghế lên:

- Thôi được, đến phòng trà uống một bữa cho đã vậy.

Họ kéo nhau ra khỏi tòa soạn, Chương hỏi bạn:

- Để xe máy ở lại tòa soạn đi. Mình đi taxi đi cho sướng, trời lạnh thế này mà ngồi xe gắn máy chắc chết mất.

- Tùy mày!

Cả hai bước ra đường, Hòa vẫy chiếc taxi chui vào. Xe chạy thẳng về phía quán rượu mà họ chỉ.

Đây là phòng trà sang trọng nhất Đài Bắc. ánh đèn mờ ảo, trái thơm, màn nhung sang trọng, tiếng cười đùa của các cô chiêu đãi mỹ miều với những khách hào hoa nghe thật sốt ruột. Bao nhiêu vẻ đẹp rực rỡ bày ra trước mặt. Khách đến đây để mua vui hay để làm áp phe.

Vừa ngồi xuống Hòa đã gọi rượu. Chương trái lại đến đây chẳng phải vì rượu mà là vì một lý do khác, hẳn cho mời cô chiêu đãi đến tán tỉnh. Hòa ngồi suy tư bên cốc rượu của mình.

Mấy tuần rượu đã cạn, Hòa hơi say nhưng tai vẫn nghe Chương thương lượng với cô chiêu đãi về đêm vàng ngọc sắp đến. Khuya quá rồi, còn ngủ với nghỉ gì nữa. Hòa lẩm bầm. Cuộc đời lạ thật! Cô chiêu đãi cạnh chàng vẫn tiếp tục rót rượu, rượu rót liên tiếp. Cuối cùng không thể yên tâm được với thái độ của Mộ Hòa, cô chiêu đãi lên tiếng:

- Ông Hòa thôi nhé, uống nhiều quá say bây giờ.

Mộ Hòa nghiêng đầu qua nhìn, cô bé còn trẻ quá.

- Em tên gì?

- Thu Bình.

- Cánh lục bình trôi trong mùa thu? Cô chính là chiếc hoa lục bình đó?

Thiếu nữ cúi đầu:

- Tất cả những người con gái hành nghề này đều là những cánh hoa đó cả. Chiếc hoa lục bình mùa thu tan tác, héo úa,

hết ghé bến này lại sang bến khác, chớ có bao giờ được ở một nơi nhất định đâu.

Chiêu đãi mà cũng biết nói triết lý ta. Mộ Hòa mở to mắt ngắm nghía nàng. Ai bảo trong quán rượu chẳng có những thiếu nữ biết suy tư, biết khắc khoải với thân phận mình?

- Cô đã học đến đâu rồi.

- Em học đến tú tài.

- Tại sao lại làm nghề này?

- Kiếm tiền chớ để làm gì? Chuyện của chúng em, tuy anh là ký giả nhưng chắc chắn chẳng bao giờ anh khai thác được gì hết. Bì đất lắm anh ạ, nói không hết đâu.

Cô chiêu đãi trẻ tuổi đưa tay chặn lên ly rượu, bảo Hòa:

- Thôi đừng uống nữa, anh.

- Các cô phải ép cho khách uống thật nhiều mà tại sao em lại không muốn như vậy?

- Người ta uống là vì vui, nhưng em biết anh uống là để tiêu sầu, khác chứ!

- Tại sao em biết?

- Em từng gặp quá nhiều người thì phải biết chứ. Anh nhìn xem những người bên bàn kia, đó, họ uống là vì vui đấy!

Mộ Hòa nhìn sang, mấy cô chiêu đãi mang rượu ra vào chẳng ngớt. Đám đông đang lao nhao đùa cợt. Một quang cảnh hỗn loạn dâm dật.

- Đây là khách thường xuyên lui tới hở em?

- Vâng, họ thường đến đây bàn chuyện áp phe, uống tí rượu là lựa một người

Mộ Hòa nhìn kỹ chiếc bàn sang trọng đó. Đột nhiên chàng đứng bật dậy, ly rượu trên bàn đổ xuống áo, Thu Bình vội vàng lấy khăn tay lau nhanh.

- Anh làm sao thế? Anh say hả?

Mộ Hòa chỉ vào bàn nọ lấp bắp hỏi:

- Trong đấy có một người. Đó cô thấy không? Anh chàng ốm ốm, cao cao đó. Trời ơi! Hẳn hôn cả chiêu đãi viên nữa.

Thu Bình vội vàng kéo Mộ Hòa ngồi xuống:

- Anh Hòa, anh say rồi à?

Dương Kiến Chương cũng lên tiếng:

- Hòa, mà làm gì thế?

Mộ Hòa có vẻ giận dữ, xắn tay áo lên:

- Tao phải đập chết hắn mới được!

Thu Bình ngạc nhiên:

- Hắn là kẻ thù của anh à? Anh có nhìn lầm không? Ông Triệt đấy, giám đốc hãng Kiến Thành, khách hàng thường xuyên của quán chúng em đấy. Ông ấy đã làm gì để anh giận vậy? Ông Triệt tốt lắm, rộng rãi lắm mà, ở đây ai cũng quý ông ấy cả.

Mộ Hòa cong tay lại:

- Nhưng tại sao hấn hôn người ta? Kìa, kìa, hấn lại hôn nữa kìa.

Chương ôm bụng cười ngất:

- Bộ mày tưởng bao chiêu đái viên ở đây đều là nữ tu cả sao? Hỏi Thu Bình xem, dù có đứng đắn thế nào đi nữa, đã hành nghề này bắt buộc phải chịu như vậy.

Mộ Hòa đập mạnh tay xuống bàn:

- Tao không nói đến mấy cô chiêu đái kia mà tao chỉ giận tên Âu Thế Triệt kia thôi. Hấn không đủ tư cách để hôn đàn bà. Hấn không có quyền làm như vậy.

Chương thắc mắc:

- Tại sao thế?

Mộ Hòa mở to mắt, nói như hét:

- Vì nó đã có vợ!

Chương ôm bụng cười to. Thu Bình và cô chiêu đái bạn cũng không nín được. Bình nói:

- Anh Hòa, có lẽ anh uống hơi nhiều rồi đấy. Mười người đàn ông đến đây là hết tám chín ông đã có vợ rồi anh ạ.

Mộ Hòa lắc đầu:

- Nhưng hấn không có quyền, vì hấn đã có người vợ dễ thương nhất đời. Hấn không có quyền đến với bất cứ người đàn bà nào khác nữa. Tôi phải đến dạy hấn một bài học, tôi phải đập vỡ mặt hấn mới được.

Chương kéo vai bạn:

- Đừng có giờ trò điên khùng ở đây Hòa ạ. Chuyện của người ta thì mặt người ta, có liên hệ gì đến mình đâu mà mày lại chen vào. Vả lại không lẽ mày định đập lộn trong quán à? Bây giờ mày lại muốn đưa tên mày lên mặt báo nữa sao? Đừng có điên, có mấy ly mà đã say rồi. Thu Bình, cô làm ơn lấy khăn thật lạnh lau cho ông ấy, cho ông ấy tỉnh lại xem.

Mộ Hòa rơi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu:

- Tao không say, chỉ tại tao giận quá. Có con vợ đẹp như vậy còn ra đây tìm gái để làm gì?

Chương cười:

- Mày nói thế là làm rồi Hòa ạ. Dù có vợ đẹp thế nào đi nữa, không lẽ suốt ngày ngồi bên vợ mãi được sao? Bây giờ giả dụ mày ăn mãi thịt gà, heo, cá, thì thỉnh thoảng ăn rau trái phải thấy ngon chứ. Ăn mãi một thứ cũng phải chán chứ! Lâu lâu phải đổi món một bữa chứ.

Mộ Hòa trừng mắt bảo Chương:

- Chúng mày toàn một lũ tán tận lương tâm không à!

Chương ngạc nhiên:

- Tại sao bây giờ mày lại chửi cả tao nữa vậy? Mày đừng quên là mày đã từng là dân ăn chơi, mày đã từng tìm gái chứ không phải thần thánh gì đâu nhé. Ở Tân Gia Ba, mày cũng đã cặp với cô ca sĩ.

- Đừng nhắc đến nữa!

Mộ Hòa đỏ ngầu mắt, chàng chỉ ngay vào mặt Chương:

- Mày mà nhắc lại một lần nữa tao đấm mày vỡ mặt!

Chương càng ngạc nhiên hơn nhìn bạn, xong đứng dậy:

- Thôi được rồi, để tao đưa mày về.

Mộ Hòa hét:

- Tao không cần đưa nào đưa về hết. Tao chưa say, tao có thể về một mình. Mày cứ ngồi đây mà tiếp tục dùng rau cải của mày.

Chương phì cười:

- Hôm nay mày làm sao vậy? Có thật mày về một mình được không?

- Được!

Mộ Hòa đứng dậy móc túi định trả tiền nhưng Chương đã cản lại:

- Hôm nay tao mời, để bảo bồi gọi taxi cho mày nhé?

Mộ Hòa khoát tay:

- Không cần, để tao đi bộ.

Quay sang cô chiêu đãi ngồi cạnh Chương, Hòa hỏi:

- Cô tên gì?

- Lê Châu, tên quá tầm thường phải không anh?

- Không, dù sao làm một hạt châu quý giá vẫn hay hơn làm cỏ lục bình trong mùa thu nhiều.

Nói xong, Mộ Hòa quay lưng bước ra khỏi quán.

Con gió lạnh như cắt ứa đến, mưa phủ vây quanh người, Mộ Hòa tỉnh táo đôi chút. Mấy taxi trôi tới Hòa đều khoát tay bỏ đi. Những bước chân hoang trong mưa, gió thật lạnh, Mộ Hòa vẫn lẫm lõi bước.

Đi như thế không biết bao lâu, những hạt mưa trên tóc chảy dài xuống cổ len qua lớp áo dày làm Mộ Hòa lạnh run, nhưng chàng vẫn đi như kẻ mộng du. Những đại lộ trống vắng, những con hẻm hẹp, bước chân không ngờ dẫn về phía nhà Vũ Thường trên đường Trung Hiếu Đông.

Trước khi Vũ Thường lấy chồng, Mộ Hòa đã biết ngôi biệt thự xinh xắn này sẽ trở thành tân gia của cố nhân. Sau khi Vũ Thường lấy chồng, nhiều lúc Hòa cố ý lái xe lướt qua cổng để biết đâu sẽ trông thấy nàng, chẳng đưa đến mỗi trùng phùng? Nhưng không một lần Hòa gặp lại Vũ Thường. Mấy lần đi qua chỉ nhìn thấy xe, chiếc Mustang màu đỏ chói từ ngạ phóng vụt ra.

Bây giờ, đứng trước cổng nhà nàng, Hòa tựa lưng vào chiếc cột đèn bên vệ đường nhìn vô. Cả gian nhà tối đen. Có lẽ Vũ Thường đã ngủ yên tự bao giờ. Hòa nhìn vào nhà xe, cổng nhà xe còn chưa đóng. Anh chồng thích dùng rau cải chưa về! Mộ Hòa yên lặng nghĩ ngợi mông lung. Anh chồng phải chăng là kẻ thích ăn chay suốt đời.

Đứng một lúc thật lâu, những giọt mưa trên mặt chảy xuống, thân thể cũng bắt đầu ướt đầm. Chàng nghĩ đến đêm mưa năm nào trên chiếc phà lần đầu tiên gặp Vũ Thường. Nàng cũng đã đứng trong cơn mưa, cô bé gàn dở thích đầm mưa đó! Đột nhiên mắt Hòa ướt ướt, chàng huýt sáo, huýt băng quơ, nhưng một lúc chợt thấy đúng bản nhạc quen thuộc của Vũ Thường:

Đêm dần buông

Hải Âu bay

Bay về đâu, về đâu?

Mộ Hòa mê mẩn lập đi lập lại mấy lần, và một lúc sau, đột nhiên chàng thấy ánh đèn nơi song cửa bật sáng. Trên nền kính bóng một người con gái bước tới bên song nhìn ra ngoài. Mộ Hòa đứng bất động, tiếng huýt sáo vẫn không ngừng. Cửa sổ đã mở, mắt chàng đắm đắm nhìn về phía người đàn bà trẻ, tim Mộ Hòa như đang kêu gào:

- Xuống đây, Vũ Thường em! Nếu em còn nghe được lời mời gọi của anh, xin em hãy ra đây!

Cửa khép lại, rồi bóng người đàn bà lại biến mất. Mộ Hòa vẫn đứng yên trong mưa huýt sáo, mặc cho những giọt nước đầm ướt người.

Cánh cửa chính đã mở, tim Mộ Hòa đập mạnh, chàng bắt đầu cảm thấy bối rối, tiếng huýt sáo chợt ngừng. Đôi cánh cổng khép kín kia từ từ mở ra và Vũ Thường xuất hiện trong chiếc áo ngủ mỏng manh, nàng như một pho tượng thạch cao. Cái nhìn say đắm và bất động. Mộ Hòa không nói một tiếng nào cả, chàng mở rộng đôi tay và Vũ Thường chạy nhanh đến ngã vào lòng chàng, toàn thân nàng run rẩy, những giọt lệ đầm đìa trên má. Nàng đã khóc. Mộ Hòa xiết chặt, chàng cúi đầu xuống hôn như mưa trên môi, trên mặt, trên cả những sợi lông mi dài. Vũ trụ tan biến, thời gian cũng không còn. Nước mắt của Hòa chan hòa với nước mắt của người yêu.

Vũ Thường run rẩy:

- Em chẳng phải nằm mơ phải không anh?

- Không.

Mộ Hòa tiếp tục hôn, cánh tay xiết mạnh như muốn bóp nát thân xác nàng ra từng mảnh:

- Sự thật đấy Vũ Thường ạ. Tóc em dài quá, dài thật đấy, dài như ngày nào anh gặp em trên chuyến phà Hương Cảng - Cửu Long.

Bàn tay Vũ Thường vuốt ve khuôn mặt người yêu, nàng nói:

- Anh ướt hết rồi.

Ngón tay Vũ Thường lại ấn nhẹ trên mắt chàng:

- Anh khóc à?

Chỉ nói được mấy tiếng là những giọt nước mắt của nàng lan ra má:

- Như hôm nào, anh lại đến giữa khuya, giữa cơn mưa phùn. Anh Hòa, anh hãy xiết mạnh em hơn, anh đừng bỏ em nữa nhé!

Mộ Hòa xiết chặt tấm thân run rẩy của Thường:

- Em bị cảm lạnh rồi, vào nhà đi!

- Không! không!

Vũ Thường lắc đầu, nàng bấu chặt chàng như kẻ chết đuối vớ được phao:

- Anh đừng bỏ em, em chỉ cần được trong vòng tay rồi mai có chết đi, em vẫn mãi nguyện.

Cổ họng Mộ Hòa như nghẹn lại:

- Em đừng chết, chúng ta mới bắt đầu mà em đã nghĩ đến cái chết rồi sao?

Vũ Thường ngược mắt lên, những tia mắt ngời sáng lên khuôn mặt rạng rỡ. Ánh đèn đường nhạt nhòa, Mộ Hòa chợt thấy Vũ Thường đẹp vô cùng, chàng ngỡ ngẩn cho đến lúc có tiếng của Vũ Thường gọi:

- Anh Hòa, đây là sự thật? Em không nhầm chứ? Anh vẫn tên Mộ Hòa phải không?

- Vâng cô bé ạ, thế tên cô vẫn là Vũ Thường chứ?

Vũ Thường lắc đầu:

- Không, em tên là Hải Âu.

- Vậy thì anh tên Hải Thiên vậy.

- Hải Thiên?

- Em quên rồi à? Hải Thiên là bầu trời trên biển như trong bản nhạc em hát đó.

Vũ Thường khóc òa:

- Thôi, thôi em nhớ rồi, tại sao anh lại nhớ từng câu hát được như vậy?

- Không phải từng câu mà là từng chữ trong bài hát. Không phải chỉ có bài hát thôi mà ngay cả những việc làm, anh vẫn nhớ thật rõ.

Vũ Thường đưa tay vuốt lấy mặt Hòa:

- Anh đến đây bằng gì? Tại sao anh dám đến đây? Ai đưa anh lại Hở? Anh vừa uống rượu phải không? Cả người anh đầy mùi rượu, vậy thì có phải rượu đã đưa anh đến đây không? Rượu đã mang cho anh sức can đảm để đến gặp em phải không?

- Vâng, anh đã uống rượu. Khi chồng em thích dùng rau cải thì anh biết là anh phải đến đây để gặp em.

- Anh nói gì thế?

- Đừng hỏi, cũng như đừng nên hiểu điều anh vừa nói.

Mộ Hòa lua tay vào tóc Thường, chàng kề môi bên tai nàng thì thầm:

- Tất cả những câu gì anh nói cũng không quan trọng hơn một câu mà đã từ lâu đúng ra anh phải nói. Bây giờ thì muộn rồi Vũ Thường. Anh yêu em!

Vũ Thường xúc động mạnh, nàng van xin:

- Lập lại đi anh.

- Anh yêu em!

Vũ Thường yên lặng. Một lúc sau, Mộ Hòa nghe có tiếng khóc thút thít, chàng nâng cằm Vũ Thường lên, kề môi lên những giọt nước mắt đầm má nàng:

- Đừng khóc nữa em!

- Em không khóc, em vui ngay!

Vả quả nhiên Vũ Thường đã cười.

- Đã được nghe anh bảo anh yêu em thì em còn khóc làm gì

nữa? Em ngu thật, tội em đáng để anh mắng.

- Anh định mắng, nhưng không phải vì em khóc mà là vì nhiều việc làm khác của em, nhưng không hiểu sao anh lại không làm thế được.

Mộ Hoà áp mặt Vũ Thường vào lồng ngực mình:

- Thường, em nghe đây này, bây giờ anh không có quyền đứng đây mãi. Anh phải về. Hãy dành cho anh một thời gian, hãy chờ anh nhé Thường.

- Em nghĩ là...

- Đừng nghĩ, hãy chấp nhận sự thật đi.

Vũ Thường thở dài:

- Những lời nói hôm nay của anh là vì con say, qua đến ngày mai là anh không bao giờ nghĩ đến em nữa.

- Đừng nói xàm, lúc này là lúc anh tỉnh nhất đấy em ạ. Anh biết mình hiện đang làm gì.

- Em

Vũ Thường ngập ngừng nhìn lên, nụ cười e ấp trên môi, nép mặt vào ngực chàng nàng nói:

- Em gọi giây nói cho anh nhé?

Mộ Hoà lắc đầu:

- Đừng. Đừng gọi điện thoại, anh không thể nào ngồi suốt ngày đợi điện thoại em được, anh điên mất! Chỉ cần em cho biết là bao giờ anh có thể gặp lại em? Hay là...

Mộ Hoà hoài nghi:

- Hay là em không muốn gặp anh? Em cứ nói đi, anh hứa sẽ chẳng bao giờ làm phiền em nữa

Vũ Thường đưa tay lên chặn môi Hoà, nhìn chàng với ánh mắt say đắm:

- Làm gì có chuyện đó? Em đã trăm lần khẩn nguyện, trăm lần nằm mơ thấy anh, trăm lần gào tên anh. Nhưng anh vẫn không biết một tí nào cả.

Nước mắt trên má tiếp tục lăn, Mộ Hoà vội vã ngăn:

- Thôi bây giờ anh biết rồi, em đừng khóc nữa.

- Em đâu có khóc, anh nhìn kỹ xem, em đang cười mà.

Nụ cười trên môi Vũ Thường trông thật tội:

- Anh Hoà, em ngu thật, nhưng phải chi lúc xưa anh chịu tha thứ cho em một chút.

Mộ Hoà xiết chặt vòng tay, chàng nghe quả tim mình đang đập mạnh:

- Em đã mắng anh là tên khốn nạn, hồ đồ. Em quên rồi sao?

- Không, anh Hoà, đúng ra những tiếng chửi đó phải dùng để chỉ em mới phải.

Mưa vẫn rơi, mái tóc nàng đã thấm nước, áo ngủ nàng để lộ ra những mảnh thịt, cái lạnh làm cho nàng run mình.

- Em vào đi, hần sắp về đến rồi đấy. Bây giờ em cho anh biết, bao giờ chúng ta có thể gặp lại nhau?

- Mai!

- Ở đâu? Mấy giờ?

- Hai giờ chiều, em đứng tại bùng binh phía Nam lộ Đôn Hòa chờ, anh đừng đi xe gắn máy. Chúng ta sẽ định chỗ sau.

- Được rồi, nhưng chắc em có đến không?

Vũ Thường ngần ngừ:

- Trong trường hợp em chẳng đến được

Mộ Hòa chận ngang:

- Đừng nói nữa, dù sao anh cũng sẽ đợi, đợi mãi đến sáu giờ chiều nếu em vẫn chưa đến, ngày sau rồi qua ngày sau nữa, anh vẫn đợi.

Vũ Thường nhìn Mộ Hòa nghi ngờ:

- Anh Hòa, thật đấy chứ?

- Vũ Thường! Thật đấy em!

Họ lại ôm nhau với nụ hôn dài.

- Thôi về đi, bằng không em sẽ bị bệnh bây giờ, làm sao mai ta gặp lại nhau? Vào nhà đi em, việc gì mai ta sẽ nói tiếp, bây giờ khuya rồi.

- Vâng.

Vũ Thường ngoan ngoãn quay lưng lại định bước đi, nhưng Mộ Hòa lại kéo nàng trở lại.

- Nghe anh bảo cái này, vào nhà lau khô tóc rồi tắm bằng

nước nóng liền em nhé, xong leo lên giường. Ngủ ngon!

- Vâng.

- Thôi vào đi em.

Vũ Thường nhìn Mộ Hòa luyến tiếc xong chậm rãi lui về phía cổng. Đứng yên mấy phút, nàng lại chạy trở lại đặt tay lên môi chàng:

- Anh cản em một cái đi!

- Tại sao vậy em?

- Anh cản em thật mạnh, để em thật đau, như thế khi trở về phòng em mới tin rằng tất cả những cái gì vừa xảy ra đều là sự thật cả.

Mộ Hòa nghe xót xa, chàng nhắm nghiền mắt lại:

- Vũ Thường em!

Hòa gọi, chàng cắn mạnh trên tay nàng, hình như những chiếc răng của chàng đã đi vào tận cùng da thịt nàng. Khi ngẩng đầu lên nhìn vết răng in sâu trên da thịt nàng Mộ Hòa vội cúi xuống hôn:

- Đau không em?

- Đau.

Vũ Thường đáp, nụ cười nàng thật tươi. Rút tay lại nàng nói:

- Mai ta gặp nhau.

Và bóng nàng biến thật nhanh vào bên trong cánh cửa khép hờ.

CHƯƠNG 16

Như một đứa trẻ ngoan, vào trong nhà, đóng cửa xong là Vũ Thường chạy bay lên lầu, ném chiếc áo ngủ đầm ướt xuống thảm, chạy ngay vào phòng tắm.

Cuộc gặp gỡ lạ lùng như một giấc mơ, một chuyện khó tin nhưng có thật. Nhìn vết cắn của Hòa trên tay, nàng sờ nhẹ để ý thức rằng đây là sự thật, đây là sự thật. Chàng đã đến, chàng đã đến trong cơn mưa, đến để sưởi ấm tâm hồn đơn lạnh của nàng, thực hiện giấc mơ thầm kín của nàng.

Mở khóa nước, Vũ Thường chào đón những giọt nước ấm rơi nhẹ trên người. Những giọt nước đi từ mái tóc dài xuống tới gót chân, tim Vũ Thường đập nhanh, như reo hò theo tiếng nước. Nàng có cảm giác của một chú Hải Âu đang tung cánh trên trời cao. Nàng cười với mình, rồi không ngăn được niềm vui, nàng hát. Nàng hát một bản nhạc thật quen thuộc.

Hải Âu chim chẳng có nhà

Phương đông hết ở lại qua phương đông

Tung trời góc bể chân mây

Bao giờ cánh mới tìm nơi ghe thuyền

Cột buồm là chốn nghĩ chân

Rồi trong giây lát chim buồn lại bay.

Nàng lắm bầm, thế thì tên anh sẽ là Hải Thiên! Chàng đã bảo, vậy có nghĩa là ta đã bay về phía chàng. Bay về phía chàng! Vũ Thường ngẩng mặt lên để cho những giọt nước tung những bụi nước xuống mặt nàng. Như một cánh hải âu đang liệng trên mặt biển, Vũ Thường say sưa mơ mộng với cuộc gặp gỡ bất ngờ vừa rồi.

Trầm mình trong hơi nước, trong lời ca, Vũ Thường không nghe tiếng xe chạy vào nhà, cũng không nghe những bước chân lên lầu. Nàng chỉ đột ngột thấy cửa phòng tắm bật mở, Vũ Thường phản ứng tự nhiên kéo vội chiếc khăn che lên người, kinh hoàng nhìn người vừa bất chợt xâm nhập - Âu Thế Triệt, chồng nàng.

Thế Triệt cười hì hì:

- Em làm gì có vẻ vui vẻ thế? Khuya khoắc thế này mà còn tắm à?

Vũ Thường tắt nước, niềm vui chợt lịm xuống, nàng ấp úng:

- Cố đọc cho hết quyển đang xem dở nên em tắm muộn.

Vũ Thường lạnh lùng mặc áo, nàng lấy chiếc khăn cột mái tóc ẩm ướt lại.

- Em không nghĩ là anh lại chăm sóc em kỹ thế.

- Thôi, nói cay nói đắng làm gì? Cô giận tôi không ở nhà hú hí với cô à?

Thế Triệt cười tinh quái, đứng chặn nơi cửa, mở rộng hai tay ra níu lấy Thường. Vũ Thường rùng mình lách người qua:

- Cho tôi đi, tôi buồn ngủ lắm rồi.

Triệt hỏi:

- Ban nãy cô đi đâu?

Vũ Thường thản nhiên đáp:

- Đạo mát.

- Hết xem sách rồi lại đi dạo? Sao có chuyện lạ vậy?

- Chớ anh muốn tôi phải làm gì khác hơn? Không lẽ đi hẹn với trai?

Vũ Thường trở giọng:

- Còn anh, anh đi đâu đến bây giờ mới về?

Thế Triệt cười:

- Dám hỏi ngược lại tôi nữa à? Hôm nay cô lạ lắm, tôi phải biết nguyên do mới được.

Triệt đưa tay sờ nhẹ lên má vợ, hăm dọa nhẹ nhàng:

- Tuy biết cô là tay đóng kịch nhà nghề, nhưng chắc chắn cô không qua khỏi con mắt tôi đâu. Giỏi lắm cô bằng Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không ở trong lòng bàn tay Phật Tổ, cô hiểu chưa?

Buông tay Vũ Thường ra, Triệt tiếp:

- Thôi đi đi, ai làm gì cô đâu mà làm bộ làm tịch như vậy? Hôm nay tôi chẳng thích gần cô tí nào cả đâu, đừng lo.

Vũ Thường thở phào, bước trở lại phòng nhặt chiếc áo ngủ lên, vừa máng vào tủ là Thế Triệt bước vào, ngồi xuống cạnh giường. Vừa cởi giày, hất vừa hỏi:

- Hôm nay cô có gọi điện thoại cho cha cô không?

Vũ Thường giật mình:

- Anh Triệt, anh bắt em phải nói thế nào đây chứ? Mới tháng trước cha mới cho anh hai mươi ngàn, thế mà bây giờ anh lại đòi thêm, bao nhiêu cho vừa với anh?

Thế Triệt ngã người xuống giường điềm nhiên:

- Tùy em, nếu em không nói thì tôi đi nói cũng được.

- Anh nói thế nào với ông ấy?

Thế Triệt cười đều:

- Tôi chỉ cần nói tôi phải nuôi em, nhưng vì em được nuông chiều quá đáng mà tiền lương tôi chẳng có bao nhiêu. Thấy em khổ tôi chịu không nổi, và tôi sẽ nhờ cha liệu cách nào giúp đỡ tôi. Thế là xong ngay.

Vũ Thường giận xanh mặt:

- Cha và mẹ tôi sẽ chẳng bao giờ tin anh vì người biết tôi không hề phung phí tiền của.

Thế Triệt ngược mắt nhìn lên trần nhà:

- Thế à? Tôi sẽ dùng mọi cách cần thiết để ông ấy tin.

- Anh dám lừa gạt cha tôi à?

- Lừa gạt? Đó là vì gần mực thì đen. Không phải em thích nói dối lắm sao?

Vũ Thường ngồi yên trên giường nhìn chồng đăm đăm. Nụ cười bên mép Thế Triệt thật ngọt ngào. Hắn đang mưu tính gì

đây? Vũ Thường rung mình. Ta chưa hề biết sợ một ai, bây giờ ta đã bắt đầu biết sợ một người. Thế Triệt đúng là một thứ động vật có máu lạnh. Vũ Thường lấy hết can đảm lên tiếng:

- Anh Triệt, anh đâu có yêu tôi phải không?

Thế Triệt quay lại:

- Ai bảo thế? Anh không yêu em? Do đâu mà bảo là anh không yêu em?

- Chính anh đã nói, anh bảo rằng việc anh lấy tôi như một đầu tư.

- Nếu hết yêu em là tôi bỏ việc đầu tư đó chứ có gì đâu phải thắc mắc?

Thế Triệt vừa nói vừa cười, xong vùi đầu vào gối định ngủ, Vũ Thường lăm bắm:

- Anh xem tôi như chiếc mỏ vàng không bằng.

Thế Triệt hừ một tiếng, nói:

- Vì vậy anh mới yêu em nhiều.

Nói xong Triệt với tay tắt đèn đầu giường, Thế Triệt lè nè:

- Buồn ngủ lắm rồi, bây giờ không phải là lúc để nghe cô thảo luận vấn đề tình yêu. Vả lại dù sao cô cũng đã là vợ tôi, dù được tôi yêu hay không cô cũng phải sống với tôi suốt đời.

Vũ Thường thấy thật lạnh, lạnh lẽ chui người vào chăn. Tiếng mưa rơi trên tàu lá chuối.

Nàng bực mình. Ai bảo trồng chuối nhiều thế này? Sáng rì

rào, chiều vẫn rì rào. Một đoạn văn của ai nhỉ? Ngẫm lại thân phận mình, vết thương trên cánh tay đau nhói, cái đau thật xót nhưng cũng thật êm đềm. Tại sao lúc xưa ta không lấy Mộ Hòa? Chỉ tại ta kiêu căng! Thế bây giờ, tính kiêu căng đó đâu rồi? Không phải tính kiêu căng thôi mà ngay cả tự ái cũng biến mất. Cuộc hôn nhân đã mài mòn bao nhiêu kiêu hãnh. Uy quyền đã mất, Vũ Thường chỉ còn mong tìm được một chiếc bến bình yên để nghỉ ngơi. Mộ Hòa!

Mộ Hòa ơi, em nhớ anh!

Một đêm không ngủ, buổi sáng thức dậy với bao nhiêu mệt mỏi. Ngồi trên bàn dùng điểm tâm, Vũ Thường thấy Thế Triệt nhìn mình chăm chú như đe dọa. Đừng giả vờ, cô làm bất cứ một cái gì tôi cũng biết hết cả. Mãi cho đến lúc Triệt ra khỏi nhà, tiếng xe xa dần, Vũ Thường mới thở phào nhẹ nhõm. Tựa lưng vào ghế, tay chân Thường như rã rời.

Nàng yên lặng nghĩ đến buổi hẹn hò chiều nay. Tại sao phải chiều mà không phải ngay bây giờ, giờ phút này đây?

Thời gian trôi qua thật chậm. Trưa Thế Triệt không về dùng cơm. Vũ Thường miễn cưỡng ăn qua loa, lòng bồn chồn:

- Thu Quế ơi, tôi ra phố có tí việc, ông có điện thoại về chị nói tôi đi phố nhé!

Mặc chiếc áo màu mỡ gà, khoác thêm chiếc áo ấm cùng màu, Vũ Thường đẩy mái tóc về sau một chút, má nàng hồng, đôi mắt nàng sáng rực một màu hạnh phúc. Sức sống tràn ngập từng tế bào. Ra khỏi cửa, nàng nhìn đồng hồ, mới mười hai giờ bốn mươi phút.

Thế này thì...Mặc, cứ đi loanh quanh còn hơn phải ngồi đợi.

Vũ Thường chậm rãi đi về phía đường Đôn Hòa Nam, chiếc bùng binh đầy hoa ở ngã tư đường hiện ra trước mặt. Và một bóng người, một bóng người hiện ra trước mắt nàng.

- Vũ Thường!

Vũ Thường chạy tới bên chàng với niềm vui ngập hồn:

- Anh. Sao anh lại đến sớm thế?

- Ngay từ chín giờ sáng anh đã lảng vảng khu này. Mấy tiếng đồng hồ chờ đợi như mấy thế kỷ. Vũ Thường! Em đẹp lắm.

Vũ Thường chớp nhanh mắt:

- Chúng ta đi đâu anh?

Mộ Hòa ngoắc chiếc taxi:

- Đến nhà ga, đi xe hỏa em nhé?

Vũ Thường nhìn Hòa cười:

- Đi xe hỏa hả? Anh định đưa em đi trốn à?

Mộ Hòa nhìn lại Thường với đôi mắt thật sáng:

- Nếu anh muốn thế, em có sẵn lòng theo anh không?

- Em rất sẵn sàng.

- Chúng ta sẽ đưa nhau đến một nơi không có bóng người, cất chiếc chòi nhỏ để hai đứa ở, xa lánh đô thị ồn ào. Nhưng như thế sẽ cực khổ lắm, em sẽ phải đích thân làm việc chớ không ai cung phụng, liệu em có chịu đựng nổi không?

- Em sẵn lòng.

Mộ Hòa xiết chặt tay Vũ Thường. Một chiếc taxi trờ tới, họ leo lên, xe hướng về phía nhà ga xe hỏa. Sự yên lặng bao trùm suốt đường dài.

Đến nhà ga, Mộ Hòa mua hai vé đi Đại Lý.

- Đại Lý?

Vũ Thường ngạc nhiên hỏi:

- Đại Lý là đâu vậy anh?

- Là một làng đánh cá nhỏ. Ngoài sóng biển, gió núi và ngư phủ ra không còn một cái gì khác.

- Anh định đổi nghề à?

- Thế em chịu làm vợ một ngư phủ không?

Vũ Thường nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, đáp:

- Chịu! Lúc anh ra khơi đánh cá, em ở nhà đan lưới và khi chiều xuống, em sẽ ra bãi đón anh.

- Đâu phải như vậy, em là Hải Âu cơ mà! Mà Hải Âu thì lúc anh ra khơi đánh cá, Hải Âu cũng sẽ bay theo anh, sẽ đậu trên cột buồm đợi lúc anh huyết sáo sẽ sa vào lòng anh mới đúng chứ?

- Vâng, và chỉ cần anh cho ăn mấy con cá nhỏ là em đã hạnh phúc rồi.

Mộ Hòa xiết chặt Vũ Thường trong tay, hai người nhìn nhau mơ mộng trong nụ cười tươi, đôi mắt ướt tình. Xe hỏa đã đến, hai người cùng lên. Chỉ một lúc sau, ngôi làng đánh cá nhỏ bé đã hiện ra trước mặt.

Đây là một ngôi làng nhỏ, cả làng chỉ có một con lộ độc nhất, hai bên là hai dãy nhà đá cũ kỹ có những hàng rào vây quanh, trên đó phơi đầy những chiếc lưới cá. Một vài bà lão ngồi chăm chú mạng từng lỗ thủng. Sau lưng họ còn có cả thúng cá khô bốc mùi nực nồng.

Hôm nay chẳng có mưa, nhưng trời đầy mây đen đe dọa. Mộ Hòa mặc chiếc áo khoác màu xanh xám, đứng trong gió lộng với dáng vẻ hiên ngang. Vũ Thường yên lặng ngắm người mình yêu không chớp mắt. Chưa bao giờ nàng thấy chàng có vẻ gần gũi nàng như vậy. Gió biển thật lạnh. Mộ Hòa nắm tay Vũ Thường cho vào túi áo mình ấp ủ.

Hình như mục tiêu của họ không phải là đến làng đánh cá nghèo nàn này, mà chính những tảng đá nằm dọc theo bãi là nơi họ tìm đến. Đá chồng chất lên nhau, sóng đập rì rầm, thiên nhiên hùng vĩ làm sao. Chen trong kẽ đá ngắm biển khơi xa ngút ngàn, niềm vui len trong tim, vui đến độ Vũ Thường thấy muốn khóc.

Mộ Hòa tìm được một tảng đá trũng ngồi xuống. Nơi đây vừa có thể tránh được gió, vừa có thể ngắm tổng quát biển khơi. Vũ Thường ngồi xuống cạnh. Sóng biển kêu gào, réo gọi người tình. Ngồi bên nhau yên lặng một lúc, Vũ Thường lên tiếng:

- Tại sao anh lại đưa em đến đây?

Mộ Hòa quay đầu lại:

- Vì vùng này là của chim Hải Âu bay.

Chàng hiểu ta từng sợi tư tưởng, Vũ Thường nghĩ mà không nói ra. Gió thổi mạnh, sóng vỗ gào. Bãi biển rộng lớn mà

chẳng có đến một bóng người. Mộ Hòa và Vũ Thường có cảm giác như mình đã lánh xa thế giới loài người. Đan tay vào nhau, nhìn vào tận cùng đáy mắt, mặc gió, mặc sóng họ vẫn nhìn nhau. Mắt Hòa bắt đầu cay, chàng hét, át cả tiếng gió:

- Vũ Thường, tại sao em lại để cho hai chúng ta phải đau khổ và chia cách nhau thế này?

Vũ Thường nghẹn ngào:

- Em tưởng là anh không yêu em.

Mắt Hòa đỏ ngầu:

- Có thật là em tưởng như vậy không? Em có thể điên đến thế sao? Ngay cả Mộ Phong còn biết anh yêu em, thế mà em bảo là em không biết là nghĩa làm sao?

Vũ Thường lắc đầu:

- Anh buồn như một hòn đá. Anh chẳng bao giờ chịu nói với em là anh yêu em. Em cứ chờ, cứ đợi. Đợi một cú điện thoại của anh thôi mà em phải mất ăn, mất ngủ. Nhưng mỗi lần anh gặp em là anh chỉ biết nói chêm biếm, chua cay. Anh còn nhớ đêm ta đi dạo giữa khuya không? Chỉ cần anh nói một tiếng yêu em là em sẵn sàng sống chết suốt đời bên anh. Thế mà lần ấy anh không thành thật, anh bảo anh chỉ đùa.

- Tất cả những câu nói đó đều là kịch cả! Em cũng biết lúc ấy anh giận em, anh chỉ muốn trả thù. Tại sao em chẳng cho anh biết em chính là thiếu nữ trên chuyến phà Hương Cảng - Cửu Long? Em cũng không cho anh biết em chính là Diệp Khanh, trong khi anh đã rõ hết mọi hành động của em. Tại sao em cứ mãi vờn anh như mèo vờn chuột để làm trò đùa? Tại sao thế?

Vũ Thường úp mặt xuống gối. Khi ngẩng mặt lên thì nước mắt đã chan hòa:

- Lần đầu tiên gặp anh trên chuyến phà, em chưa biết anh là ai. Hôm đó tất cả mọi việc xảy ra đều là do sự nghịch ngợm. Anh đã biết tính em hay nghịch ngay từ thuở nhỏ. Thế mà ai bảo anh lại tin em làm gì. Đã lỡ phóng lao em phải theo lao và sau cùng em nghĩ chỉ có cách chuồn là thượng sách. Lần thứ hai gặp anh ở Tân Gia Ba chỉ là sự tình cờ. Suốt một tuần, anh tin em, giúp đỡ em, sự trung hậu của anh khiến cho em xúc động và em thấy yêu anh.

Mắt Vũ Thường chớp nhanh:

- Em yêu anh mà anh chẳng để ý. Đến lúc em bảo em sẽ sang Đài Loan anh vẫn yên lặng.

Trở về đây, đột nhiên em thấy không đủ can đảm tìm đến gặp anh. Vì gặp anh, em sẽ phải giải thích sao với sự lừa dối từ Hương Cảng sang Tân Gia Ba của mình? Em không đủ can đảm nhưng vì không dùng được nên em đã đánh bạo tìm cách làm quen với Phong để đến gặp anh và lần này với con người hoàn toàn thật với thân thể của mình.

- Anh đã thăm dò đủ tin tức mà tại sao em chẳng chịu thú thật?

Vũ Thường đau khổ nhìn Hòa:

- Em sợ thú thật anh sẽ giận, nên em không dám nói. Anh Hòa, nếu không vì yêu anh, có lẽ em đã thú nhận lâu rồi. Ai có ngờ đâu, càng cố dấu là càng lầm lẫn.

Mộ Hòa thở dài:

- Mộ Phong nói đúng, anh điên thật. Thế tại sao buổi sáng hôm ấy em lại làm điệu bộ thân mật với Thế Triệt làm gì? Em cũng biết sáng sớm anh đến em phải có chuyện gì chứ? Anh định thú nhận là anh yêu em và mong em tha thứ những hiểu lầm cũ!

Vũ Thường ghen ngào:

- Có thật như vậy không? Tại sao lúc đến anh chẳng nói gì cả? Tại sao vừa nhìn thấy em là anh đã xin lỗi đã làm phiền em, và còn bảo là anh đến chỉ để thăm ba mẹ em chứ không phải vì em.

- Tất cả cũng là do Thế Triệt mà ra cả. Sao em lại mặc áo ngủ từ phòng chạy ra? Hôm ấy anh muốn điên, muốn điên lên, em biết không?

- Nhưng giữa em với Thế Triệt lúc đó chẳng có gì cả. Hắn đứng trước cửa phòng gọi em, em chạy ra. Còn việc mặc áo ngủ trong nhà là thói quen của em cơ mà.

Mộ Hòa trừng mắt:

- Thế tại sao em bảo Thế Triệt là vị hôn phu của em chứ?

- Anh có quyền trả thù người khác, tại sao anh lại cấm người ta trả thù?

Mộ Hòa cắn nhẹ môi:

- Nói thế là chính chúng ta đã ném mình vào ngõ cụt. Hạnh phúc đã bị giận hờn làm vỡ tan. Vũ Thường, em ác thật, đúng ra em phải để cho anh nguôi ngoai, chớ chỉ vì hờn giận mà em lấy Triệt để cho đến nông nỗi này.

Vũ Thường cúi đầu:

- Em đã dành rất nhiều cơ hội cho anh. Anh còn nhớ có một đêm em đã gọi cho anh đến ba lần. Em định mở lời cho anh để xem lòng anh có yêu em tí nào không, nhưng anh mắng em dữ quá làm em không làm sao mở miệng nói gì được.

Mộ Hòa đập mạnh tay xuống đất:

- Trời! Sao chúng mình lại ngu dần thế?

Chàng quay sang xiết mạnh Vũ Thường vào lòng:

- Tại sao chúng ta không sớm hiểu nhau Vũ Thường? Tại sao em không nói sớm một tí để hai đứa phải khổ, phải bị dày vò thế này?

Vũ Thường thở dài:

- Có lẽ đó là hình phạt của Thượng Đế. Em bướng, tự phụ, lì lợm, nên suốt khoảng đời còn lại của em, em phải chịu đau khổ để chuộc tội.

- Tại sao lại suốt khoảng đời còn lại?

Mộ Hòa xoay người Vũ Thường lại đối diện với mình:

- Chúng ta đã khổ nhiều quá rồi em ạ. Bấy nhiêu đó đủ rồi, bây giờ chúng ta có quyền yêu nhau để bù lại những chuỗi ngày đã mất. Thế Triệt không hề yêu em, em nên ly dị với hắn để chúng ta lập lại cuộc đời. Vũ Thường, ly dị với hắn đi, chúng ta còn trẻ, chúng ta còn cả một cuộc đời dài hạnh phúc bên nhau. Anh sẽ yêu em thật nhiều để đền bù những ngày này. Anh sẽ không còn tự ái vặt hay cao ngạo để gây bất hòa với em cho hỏng việc nữa. Vũ Thường, em hãy nghe anh!

Vũ Thường đưa mắt đầy lệ nhìn Mộ Hòa:

- Tại sao anh biết Thế Triệt không yêu em?

- Em đừng dẫu, vì nếu Triệt yêu em, không bao giờ Triệt để cho em ở nhà một mình như đêm qua cả. Cũng như nếu em có hạnh phúc em sẽ chẳng phải ốm và xanh xao thế này. Nếu Triệt thật tình yêu em, có lẽ người ngồi bên cạnh em bây giờ phải là hắn chứ không phải là anh.

Vũ Thường quỳ xuống, hai tay ôm lấy mặt Hòa:

- Anh nói đúng. Thế Triệt không hề yêu em, cũng như em chẳng hề yêu hắn.

- Như vậy cuộc hôn nhân này còn ý nghĩa gì để tồn tại nữa chứ? Một quả trứng, khi ta cắn một miếng thấy nó là quả trứng hư thì không lẽ cứ tiếp tục nuốt hết sao? Vũ Thường, chúng mình quá ngu, quá đần, bây giờ đúng là lúc ta phải nhận định rõ sự thật.

Mộ Hòa xiết chặt đôi tay Vũ Thường:

- Thường em, em cho anh biết là em có yêu anh không?

Vũ Thường cúi đầu:

- Em đã nói ngay từ lúc ở Tân Gia Ba em đã yêu anh.

Mộ Hòa thở phào:

- Vậy thì em có bằng lòng lấy anh không?

Nước mắt chảy dài trên mặt, Vũ Thường thút thít:

- Tại sao nửa năm trước anh không hỏi em câu ấy?

- Anh ngu thật. Nhưng Vũ Thường, bây giờ chưa phải trễ em

ạ. Chỉ cần em chịu ly hôn, chúng ta còn trẻ. Vũ Thường! Em biết không, bây giờ anh chẳng còn cao ngạo, tự phụ nữa. Nửa năm phiền muộn đã làm bao ngạo nghễ cố hữu tan biến hết. Anh thề với em là kể từ giờ phút này anh sẽ yêu em suốt đời, chiều em suốt đời.

- Em cũng thế. Anh thấy không, em cũng không còn là con Vũ Thường ngang ngược. Nếu em lấy anh, chắc chắn em sẽ ngoan ngoãn và dễ thương, em sẽ chiều anh như bao nhiêu người vợ lý tưởng khác. Dù anh có nóng tính, cau có, em vẫn nhịn được.

- Tại sao lại nếu? Bây giờ em về đề nghị ly dị với Thế Triệt, xong anh sẽ cưới em là xong chứ gì?

- Sự thật không dễ dàng như vậy đâu. Lấy nhau là dễ, chứ ly dị khó lắm anh ạ.

- Có gì khó đâu? Thế Triệt chẳng hề yêu em mà?

- Ba năm xuất vốn, hần đâu buông tha em dễ dàng như vậy.

- Em nói gì thế?

- Em chắc chắn Thế Triệt sẽ chẳng bao giờ chịu ly dị.

- Tại sao? Tại sao hần lại chịu được một cuộc sống chung chẳng tình cảm chút?

- Vì em là cái mỏ vàng mà hần đang đào.

Mộ Hoà không hiểu hỏi lại:

- Tại sao?

Vũ Thường lập lại:

- Em là cái mỏ vàng. Với những con người như Thế Triệt làm gì hấn chịu bỏ qua cái mỏ vàng.

Mộ Hòa trở mắt nhìn người yêu:

- Vũ Thường, làm gì có chuyện tàn nhẫn như vậy?

- Anh không hiểu Triệt. Ngay từ đầu hấn đã biết người em yêu là anh.

Mộ Hoà ngẩn ngơ. Gió thổi mạnh, biển gầm thét, những đám mây đen nặng trĩu tận chân trời, chỉ có tiếng sóng đập vào đá.

Cả hai ngồi yên, nỗi buồn lenh dênh giữa không gian rộng.

- Vũ Thường, em vẫn còn đủ cương quyết chứ?

Vũ Thường ngần ngừ:

- Em cũng không biết.

Mộ Hòa nói như hạ lệnh:

- Em phải cương quyết, em có nghe không?

- Bây giờ phải làm sao?

- Tranh đấu để được ly hôn, vì em, vì anh, vì cả tương lai hai đứa. Nếu hấn cần tiền, em cứ đưa cho hấn tiền, anh có đây!

- Anh có bao nhiêu?

- Khoảng trên trăm ngàn.

Vũ Thường lắc đầu. Trăm ngàn chẳng đủ nhét vào cái túi tham không đáy của hấn. Nhưng chắc Hòa có chẳng? Có lẽ chàng sẽ đi vay mượn.

- Thôi đừng nói nữa, để em tính.

Mộ Hoà vòng tay ôm Vũ Thường, hôn nhẹ trên môi:

- Ngay bây giờ à?

- Vâng.

- Về nhà nói ngay sao?

- Vâng.

- Bao giờ em cho anh biết tin?

- Em sẽ cố gắng càng nhanh càng tốt.

- Em sẽ cho anh biết tin bằng cách nào?

- Điện thoại cho anh.

Mộ Hoà vỗ nhẹ vai Thường:

- Em nói thật chứ không phải giả vờ cho anh vui lòng chứ?
Như vậy anh sẽ ngồi luôn bên máy đợi tin em.

Vũ Thường chảy nước mắt:

- Em sẽ không bao giờ lừa dối anh nữa.

- Phải thành công nhé!

Vũ Thường nhìn lên:

- Anh Hoà!

- Anh bảo chỉ được quyền thành công.

Vũ Thường gật đầu, Mộ Hoà xiết mạnh. Gió thổi, sóng gào,

tay trong tay, họ không còn biết đến ngoại cảnh. Xa xa, một chú Hải Âu đang cô độc liệng giữa trời cao.

CHƯƠNG 17

Ông Dương Thừa Võ ung dung hút thuốc, ông có vẻ phiền muộn. Bà Dương mang ly trà nóng đến cho chồng.

- Mình có điều gì bức mình hả?

Ông Võ ngược mắt nhìn vợ không trả lời, phà khói xong mới hỏi:

- Hai hôm nay Vũ Thường có về không?

- Mấy hôm trước. Có chuyện gì không vậy mình?

- Nó về mà có vui không?

Bà Dương yên lặng một lúc, đáp nhỏ:

- Em thấy nó không được vui lắm. Lúc này nó ốm và xanh quá. Em tưởng nó có bầu, hỏi nó nhưng nó bảo chưa có động tĩnh gì hết. Có chuyện gì không mình?

Ông Dương tiếp tục thở khói trong suy tư:

- Mình biết không, sáng nay thằng Triệt đến sở tìm anh lấy thêm một trăm ngàn. Chỉ trong vòng một tháng mà nó đã lấy hết ba trăm. Nó bảo con Thường xài tiền dữ lắm, lúc nào cũng đòi hỏi nó phải giàu có và có thế lực như anh để cung phụng nó. Thằng Triệt định mua lại hết mấy cổ phần của hãng buôn nó đang làm, để tự điều khiển và phát triển cơ sở. Trong hãng ai cũng sợ nó và cố cất nhắc nó lên chức giám đốc mà nó vẫn

chưa hài lòng. Nó nhất quyết phải được quyền điều khiển cả hãng Thế Giới Mậu Dịch Công Ty mới bằng lòng.

Ông Dương ngừng một chút để phà khói rồi nhìn vợ cười:

- Tôi biết dù có nói thêm cả buổi đi nữa, bà cũng chẳng hiểu gì cả. Tóm lại là thằng Triệt muốn đoạt cả hãng buôn của người ta.

Bà Dương mở to mắt:

- Nói vậy Thế Triệt nó muốn làm chủ cái hãng đó hả mình?

- Đúng vậy. Nó muốn làm chủ hãng, muốn đoạt cả sự nghiệp của người đã dày công khó dựng lên. Làm như vậy có vẻ thủ đoạn quá. Tuổi trẻ quá hăng say với công việc mà không nghĩ đến đức độ nghề nghiệp, muốn làm là làm Triệt có vẻ hơi thái quá, ít nhất nó cũng đừng nên dồn người ta vào chân tường.

Bà Dương ngần ngừ:

- Ý mình muốn nói là thằng Triệt vì muốn thỏa mãn tham vọng của con Thường nhà mình nên đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn quá ư?

- Có lẽ như vậy.

Ông Dương đưa mắt nhìn vào đốm lửa nơi đầu thuốc:

- Con chúng ta thế nào, chúng ta đã biết. Vũ Thường bao giờ cũng háo thắng, nó có chịu thua ai bao giờ đâu. Vợ chồng trẻ, tình yêu còn nồng, thằng Triệt tránh sao cho khỏi việc chiều lòng vợ.

Bà Dương bút rút:

- Điều đó em thấy không đúng, vì sự thật không như mình tưởng đâu.

- Tại sao?

- Đối với công việc thương mại của thằng Triệt, con Thường không biết một tí gì cả.

- Đâu cần nó phải biết, nó chỉ cần thúc thằng Triệt làm cũng đủ chết người ta rồi!

- Vậy là ông cũng công nhận là con Thường nó xúi thằng Triệt đến đòi tiền mình à?

- Cũng không phải như vậy. Thằng Triệt đã thú thật với tôi là nó dấu con Thường chuyện này. Nó mượn tiền anh, chứ chẳng dám mượn của ai khác, sợ con Thường nó biết nó buồn. Và lại, mình cũng đâu muốn con cái mắc nợ thiên hạ, phải không mình? Thôi thì đành vậy.

- Vậy là mình vẫn cho là Vũ Thường nó...

Ông Dương dụi tắt đầu thuốc:

- Phải, nó cứng đầu quá, bà phải gắng mà khuyên nhủ nó. Thằng Triệt đầu sao cũng là đứa biết cầu tiến, nhưng cũng đừng đẩy nó vào con đường mang tai, mang tiếng như vậy.

Bà Dương phì cười:

- Em chỉ sợ Vũ Thường nó chẳng biết tí gì về chuyện này cả. Từ khi nó lấy chồng, em thấy nó thay đổi nhiều, lúc nào cũng ru rú trong nhà, làm gì có chuyện nay đòi này, mai đòi nọ? Em sợ có cái gì khác nữa đây! Hai đứa nó trái hẳn tính nhau, không hiểu nó sống có hạnh phúc không. Mấy hôm trước em có nghe thằng Triệt thường lui tới phòng trà, tửu điểm.

Ông Dương cười to:

- Ai mà nhanh tai, nhanh miệng như vậy? Thôi bà ơi, đàn bà con gái làm sao biết được chuyện làm ăn buôn bán của người ta. Làm nghề này có mấy ai chẳng lui tới chốn phòng trà. Lúc trước thằng Triệt nó còn than là tối ngày cứ la cà mãi chốn ấy nó cũng chán quá. Hơn nữa nó sợ bỏ con Thường ở nhà một mình tro tro tội nghiệp. Chuyện đến phòng trà của giới thương mại là chuyện bắt buộc, thế mà bà lại coi như chuyện động trời nào không bằng. Tôi đã bảo, bà chiều con thì chiều vừa vừa chớ, bây giờ nó đã làm vợ, bà cũng nên bảo nó phải biết đạo nghĩ làm vợ một tí!

Bà Dương âu sầu:

- Sống cạnh kè cả hai mươi năm mà tôi vẫn không dạy được nó nên người. Lỗi tại chúng mình quá nuông chiều, thời con gái đã làm bao nhiêu chuyện động trời, bây giờ làm vợ lại không nên thân!

Ông Dương cắt ngang:

- Bà nói gì vậy? Nói chuyện dạy con với bà bà chẳng cho biết ý kiến lại còn trách móc. Trách móc cái gì nữa chứ?

- Em không trách móc gì cả, em sợ mình nghi oan con Thường.

- Tánh gàn bướng của nó bà chưa biết sao mà lại còn bênh vực? May mà thằng Triệt nó cũng khá dễ bảo, bằng không thì...

Lời ông Dương chưa dứt thì chuông cửa đã reo vang.

- Ai thế? Bây giờ là mấy giờ mà còn khách?

Bà Dương nhìn đồng hồ:

- Hơn mười giờ rồi khuya rồi.

Ông Dương nhìn về phía cửa:

- Mười giờ rồi mà vẫn còn khách!

Cô Tú Chi đã ra mở cửa. Như cơn gió lùa vào, Vũ Thường và Thế Triệt cùng xuất hiện.

Hai vợ chồng già nhìn nhau ngạc nhiên. Có chuyện gì nữa đây? Thế Triệt với khuôn mặt tái xanh đang tức giận, Vũ Thường đôi mắt đỏ hoe. Bà Dương hỏi:

- Làm sao thế? Hai đứa lại cãi nhau nữa à?

- Thừa ba mẹ.

Thế Triệt dành trả lời trước:

- Con mang Vũ Thường đến đây, mong ba mẹ giải quyết hộ con vấn đề này.

Bà Dương lo lắng:

- Nhưng chuyện gì mới được chứ? Vũ Thường, chuyện gì vậy con?

Vũ Thường chỉ đứng yên khóc, Thế Triệt lên tiếng thay:

- Để con nói. Suốt ngày hôm nay Vũ Thường đi chơi đâu chẳng biết. Con gọi điện thoại về hàng chục lần vẫn không nghe ai trả lời. Nó đi đâu con cũng không hỏi, nhưng phải cho con biết mới phải chứ, đằng này con đã phải bỏ tiệc tùng chỉ để về với nó mà cũng không gặp. Mãi đến hơn tám giờ

mới thấy nó lò mò về. Vừa bước vào cửa, ba mẹ biết Thường nói với con thế nào không?

Bà Dương đoán mò:

- Có lẽ nó đề nghị xuất ngoại du lịch phải không?

Thế Triệt đã lớn tiếng trả lời:

- Cô ấy đòi ly dị!

Ông Dương hét:

- Vũ Thường, sao con lảm chuyện thế? Con có điên không?

Vũ Thường quay sang nhìn cha:

- Cha, con biết con có lỗi, nhưng con không thể nào sống với Triệt được nữa.

- Tại sao?

- Anh ấy không yêu con, cũng như con không yêu anh ấy.

- Tầm bậy!

Ông Dương giận dữ:

- Không yêu tại sao lại đòi lấy nhau? Cuộc hôn nhân này là do chính con đề nghị cơ mà?

- Nhưng con đã lầm.

- Lầm à?

Ông Dương trừng mắt:

- Vũ Thường, con làm bậy nhiều thứ lắm cha vẫn có thể tha

thứ. Nhưng với hôn nhân, hôn nhân đâu phải là trò đùa đâu mà con nói con làm? Chọn chồng chứ phải chọn quần, chọn áo đâu mà muốn nay thay mai đổi. Đừng có khùng. Và lại Triệt đối với con có gì không phải đâu? Vì con, nó đã làm việc như trâu bò. Vì con, nó đã phải suy nghĩ nát óc để tìm cách kiếm tiền cho con tiêu. Con còn chưa hài lòng, con định tìm một ông chồng thế nào

nữa mới vừa ý đây?

Vũ Thường nhìn Triệt, con giận dâng lên tận cổ:

- Phải, vì con, vì con Triệt mới có có để moi tiền của cha mua xe. Nhờ có con, anh ấy mới lấy được tiền của cha mở công ty, lấy tiền cha đi nuôi điểm chứ!

Ông Dương cắt ngang:

- Thôi, tao biết rồi, có phải mày thấy tao cho tiền nó rồi mày tự ái vật phải không? Đừng khùng, Vũ Thường, những số tiền đó là do cha tự nguyện cho nó chớ chẳng phải nó lên tiếng xin xỏ gì cả. Mới tạo dựng một sự nghiệp bao giờ cũng gặp nhiều rắc rối, bao giờ thành công, nó sẽ trả lại tiền cho cha cũng không muộn. Vũ Thường, con đừng đặt nặng tự ái như vậy, cha mẹ chỉ có một mình con thôi, tiền này không cho con thì cho ai bây giờ? Riêng về việc thằng Triệt đến phòng trà, tửu quán thì đó cũng là vì công việc làm ăn bắt buộc, con đừng có hờn ghen bậy bạ. Ban nãy mẹ con cũng có nói nhưng cha đã bảo chuyện đó không thể tránh được. Nếu con chịu suy nghĩ kỹ thì con sẽ chẳng làm to những chuyện như vậy bao giờ.

Nước mắt Vũ Thường lăn dài xuống má, nàng nhìn cha lắc đầu.

- Cha! Cha đã quá tin lời Triệt! Cha bị mồm mép hấn làm mờ mắt hết rồi.

Thế Triệt chen vào.

- Đó, cha nghe Vũ Thường nói không? Cô ta nghĩ con thế nào chứ? Một con rắn độc hay một thằng chuyên sống bằng nghề lường gạt? Con đã bảo trước là cha đừng ép con phải mua xe làm gì

- Thôi đừng nói nữa!

Ông Dương cắt ngang, nhìn Thế Triệt với cái nhìn trù mếu:

- Cha biết Vũ Thường hiểu lầm con, nhưng con đừng giận, vì dù sao con quen Thường cũng ba bốn năm rồi, hấn con đã biết tính nó. Nó đã quen thói muốn cái nào được cái nấy, ba mẹ nuông chiều quá thành ra nó mới hư như vậy. Thôi con bình tĩnh đi về trước đi, để Vũ Thường ở đây, mẹ con sẽ khuyên lơn nó. Mai là nó về với con vui vẻ, con cứ tin cha đi!

Thế Triệt nhìn Vũ Thường rồi nhìn ông Dương:

- Con có thể nói riêng với cha một chút không?

- Được.

Ông Dương kéo tay Thế Triệt ra ngoài. Đứng giữa vườn hoa, Thế Triệt nhỏ giọng nói:

- Tốt nhất cha nên cho người dò xét xem, hình như có người đố kỵ Vũ Thường. Nó còn ngây thơ lắm, con biết, không hiểu ai đã thọc bậy, thọc bạ với nàng là...

Thế Triệt giả vờ thờ dài, rồi tiếp:

- Lấy cô vợ con nhà tỷ phú coi bộ khổ quá, ai cũng ghen cả. Phải chi cha chẳng có tiền thì hay biết bao!

Ông Dương vỗ vai Thế Triệt an ủi:

- Cha hiểu con lắm Triệt. Để cha khuyên dần nó!

Thế Triệt vội can:

- Cha đừng rầy la Thường. Đáng lý ra con không nên đưa nàng về, chỉ tại ban nãy con nóng quá!

Ông Dương cười:

- Đó thấy không, con vừa giận lại vừa thương, phải không? Cha nói con nghe, trời sinh đàn bà ra bao giờ cũng làm khổ đàn ông chúng mình. Họ chính là một thứ động vật vừa dễ thương vừa đáng ghét nhất phải không con?

Thế Triệt giả vờ cười buồn, rồi làm ra vẻ lo lắng:

- Cha, còn một chuyện nữa

- Chuyện gì?

- Không phải con nghi ngờ Vũ Thường, nhưng mà...

Thế Triệt bứt rứt:

- Nhưng con nghe nàng và tên ký giả họ Du có một mối liên hệ nào đó.

Ông Dương giật mình:

- Thật à?

Triệt thở dài:

- Con chỉ sợ nàng ly hôn là vì....Giả sử Vũ Thường thật lòng muốn lừa dối con.

Giọng ông Dương ôn tồn:

- Đừng nói bậy! Nó trẻ, không biết gì hết. Con cứ về nhà đi, để cha lựa lời nói với nó. Mới đòi nằng nặc lấy nhau cho được rồi bây giờ đòi ly hôn. Đâu có được.

Thế Triệt ngập ngừng:

- Cha, đừng rầy la Thường quá. Dù Thường có thế nào đi nữa con cũng vẫn...

Ông Dương vỗ vai Triệt thân mật:

- Cha hiểu, con cứ về đi, cha chẳng nặng lời với nó đâu. Ngày mai, cha sẽ mang lại cho con một cô vợ ngoan ngoãn.

Thế Triệt ấp úng:

- Cảm ơn cha, vậy thì con về trước nhé!

- --, về đi!

Ông Dương đưa mắt nhìn theo, nghe tiếng xe tắt hẳn ông mới quay vào. Vừa bước vào cửa đã trông thấy Vũ Thường hai tay ôm đầu ngồi đó.

Bà Dương hết lời giải thích nhưng Vũ Thường vẫn cứ lắc đầu. Ông Dương có vẻ giận, lên tiếng:

- Vũ Thường, con làm trò khỉ gì thế?

Vũ Thường ngẩng đầu lên, đưa mắt buồn buồn nhìn cha:

- Cha, cha đừng tin lời hấn, hấn là một con quỷ.

- Nói bậy.

Ông Dương hét.

- Vũ Thường, con lớn rồi, đã làm vợ người ta mà sao con ăn nói hồ đồ như vậy? Hôn nhân chứ đâu phải trò chơi mà vui thì ỏ, buồn thì dứt? Lúc đòi lấy người ta thì hối thúc luôn miệng, chậm một ngày cũng không được. Bây giờ lại đòi ly hôn, con có điên không? Thuở xưa ba mẹ chiều con quá thành ra bây giờ con mới muốn trời là đòi cho được trời. Suy nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định con ạ.

Vũ Thường đứng yên, nước mắt chảy dài. Đột nhiên nàng quỳ xuống thảm, ôm mặt van xin:

- Cha, con biết con đã hành động gàn bướng, cố chấp, tạo nên quá nhiều lỗi lầm để cha mẹ phải lo lắng. Con là một đứa con hư, chỉ mang đến phiền nhiễu cho cha mẹ. Nhưng bây giờ con đã suy nghĩ thật kỹ, mong ba mẹ chấp thuận cho con được ly hôn với Triệt, con van cha!

Ông Dương kinh ngạc bước tới giữ lấy vai con:

- Vũ Thường, con nói thế là thế nào? Chuyện gì đã xảy ra thế con?

Bà Dương cũng ngạc nhiên, chưa bao giờ bà thấy Vũ Thường có vẻ khổ sở thế này.

Ngay từ thuở nhỏ, bản tính cao ngạo đã làm cho Thường coi thường, gan lì trước mọi sự, ngay việc bảo nàng cúi đầu để chào một ai nàng cũng không làm. Chắc chắn phải có một cái gì đây! Lòng xót con gái hiếm hoi khiến bà phải bước tới ôm lấy con.

- Có chuyện gì từ từ mà giải quyết con ạ. Làm gì con phải khổ sở thế này? Vũ Thường, Triệt nó đã làm gì con? Con cứ nói đi, mẹ sẽ tìm cách giải quyết. Bây giờ đứng dậy đi.

Vũ Thường nắm lấy tay mẹ, nắm lấy tay cha, nàng vẫn quỳ yên, nước mắt như mưa:

- Con chỉ muốn ly dị, nếu cha mẹ còn thương con thì xin chấp thuận cho con lần cuối cùng này.

Ông Dương bối rối:

- Nhưng ly dị cũng phải có lý do, nó đã làm gì con?

- Anh ấy...Anh ấy....

Vũ Thường không biết trả lời thế nào. Ức hiếp chẳng? Vâng, nhưng phải trình bày việc ức hiếp đó như thế nào chứ? Làm thế nào để người cha hiểu rõ được sự thật? Sau cùng Vũ Thường hét to:

- Anh ấy không yêu con!

- Triệt không yêu con hay con không yêu Triệt?

Giọng ông Dương hỏi thật nghiêm khắc. Vũ Thường lắc đầu mà lệ rơi lả tả:

- Cả hai đứa con không ai yêu ai cả. Cha, bây giờ cha vẫn chưa hiểu sao? Triệt mà lấy con là vì tài sản kếch sù của cha. Còn con? Vì giận anh Hòa mà lấy Triệt, thế thôi. Giữa con và Triệt không hề có một liên hệ tình cảm nào cả.

Ông Dương cắt ngang:

- Được rồi, tao hiểu đầu dây mối nhợ là ở đâu rồi. Mộ Hòa!

Cũng tại cái thằng Mộ Hòa phải không?

Ông Dương lớn tiếng:

- Con nói thật cho cha nghe. Có phải con muốn ly dị thằng Triệt cũng vì thằng Hòa không? Nói mau!

Vũ Thường nhắm mắt chịu đựng:

- Vâng! Vâng! Vì anh ấy, đúng ra ngay từ buổi đầu con đã chọn anh ấy nhưng con tức giận anh ấy đến độ điên khùng nên mới định trả thù anh ấy bằng cách lấy Triệt, con đã tưởng Triệt yêu con. Nhưng không ngờ nay Triệt rơi mặt nạ quá sớm. Nay con phải làm lại đời con.

Ông Dương giận tái mặt:

- Vũ Thường, con không được nói điên khùng như vậy, chỉ có thằng Triệt tánh tình nhu hòa mới chịu đựng nổi tính gàn bướng của con thôi. Lấy chồng rồi mà con vẫn còn nhớ tới người tình cũ, rồi bây giờ dám cả gan đòi ly dị nữa. Cả đời con gái con gây bao rắc rối chưa đủ sao, bây giờ lại gây thêm phiền muộn cho cha mẹ? Con lớn rồi, hành động phải suy nghĩ cho kỹ, từ nay về sau chẳng bao giờ cha chấp nhận sự gàn bướng của con nữa. Cha không thể nuông chiều con mãi được, nuông chiều chỉ đưa đến cái hại thôi. Ngày mai, con phải ngoan ngoãn trở về nhà, đừng nghĩ đến chuyện ly hôn nữa. Nếu thằng Hòa còn đến đây gây rắc rối, cha sẽ có cách đối phó. Ông chủ nhiệm của nó là bạn của cha, để cha gọi ông ấy hỏi tại sao tòa báo lại cho một thằng ký giả tồi như nó vào làm.

Quay qua bà Dương, ông Dương bảo:

- Bà gắng mà dạy con gái của bà, tôi chịu nó hết nổi rồi.

Nói xong, ông bỏ vào phòng ngủ. Vũ Thường nằm phục trên thảm khóc ngất. Bà Dương ngồi xuống cạnh sò đầu con. Thấy Vũ Thường khóc thảm thiết quá, bà nghe ruột đứt từng đoạn. Vũ Thường nắm tay mẹ nghẹn lời:

- Mẹ ơi, tại sao mẹ chẳng bảo cho con biết để bây giờ con thấy mình lầm mà vẫn không có quyền trở về đường đúng hờ mẹ?

Bà Dương sịt mũi:

- Tội cho con tội! Mẹ đã bảo con, chuyện hôn nhân là chuyện chung thân đại sự, không thể đùa, thế mà con có nghe mẹ đâu?

Vũ Thường ngồi ngay người lên, nổi đau khổ ngút ngàn:

- Như thế cuộc hôn nhân này không thể hủy được phải không mẹ?

- Vũ Thường.

Bà Dương nắm tay con:

- Mẹ biết, mẹ hiểu con. Con thật tâm yêu Mộ Hòa, nhưng hãy nghe mẹ. Bây giờ con đã có chồng, nếu ly dị rồi lại lấy người khác, hình bóng người cũ chắc chắn không bao giờ phai mờ trong hạnh phúc của hai đứa, đó là một đe dọa trầm trọng. Người đàn ông nào cũng ích kỷ, dù miệng lưỡi có ngọt ngào đến thế mấy, tim họ vẫn không bao giờ quên được người đàn ông đã đi trước họ trong đời con. Lúc đó hạnh phúc lại lung lay thì con sẽ xử sao? Hơn nữa, thằng Mộ Hòa sau bao nhiêu năm khổ cực trong nghề mới có được chức vụ hiện tại, địa vị đó đâu phải dễ có. Con đòi ly dị với Thế Triệt để lấy Hòa, nhưng con có chắc Thế Triệt chịu để yên như vậy không? Nó ăn không được nhất định nó sẽ phá thói. Con muốn cả sự

nghiệp của thằng Hòa phải tiêu tan vì con sao? Làm sao con có thể hạnh phúc được khi Hòa đau khổ. Với đàn bà thì chỉ có tình yêu thuần túy, nhưng với đàn ông, bên cạnh tình yêu còn có danh vọng, còn có sự nghiệp. Con phải ghi nhớ điều này nằm lòng để không phải hối hận.

Vũ Thường ngồi yên.

- Thật tình mẹ không tin lời Thế Triệt như cha con. Mẹ cũng không tin nó là đứa có tài, có tương lai như cha con nghĩ. Nó nhiều tham vọng nên quên mất tình cảm, sẵn sàng làm, bất chấp lương tâm như ông cha của nó, miễn là việc ấy đem đến lợi lộc cho nó. Nhưng bây giờ con đã là vợ của nó, dù nó cưới con vì yêu hay vì tiền đi nữa, chắc chắn không bao giờ nó buông tha miếng mồi ngon đâu. Con muốn ly dị? Bằng cách nào? Triệt không hề hành hạ, đánh đập con, cha nó lại là một luật sư gian manh, con không thể nào giải quyết chuyện này bằng cách ly dị được.

Vũ Thường mở to mắt nhìn mẹ. Bà Dương rướm nước mắt:

- Con hãy nghĩ kỹ đi, làm thân đàn bà lầm lỗi thế nào cũng được, nhưng không có quyền lầm lỗi trong việc hôn nhân. Xứ sở chúng ta quan niệm hôn nhân không thay đổi. Ông chồng có quyền lăng nhăng nhưng bà vợ dù chỉ đi với một người đàn ông khác là cũng bị xã hội lên án. Vũ Thường, trước khi lấy chồng, con có quyền giao du bè bạn thế nào cũng được, nhưng khi đã lấy chồng, tự do bị tước đoạt ngay lúc con đặt tay ký tên, đưa tay ra đeo nhẫn.

Vũ Thường úp mặt lên đầu gối. Giọng mẹ vẫn vang đều bên tai:

- Nghe lời mẹ đi con. Mẹ không bao giờ muốn con khổ. Con

đã lấy Triệt, thôi thì phải tuân theo định mệnh vậy, gắng mà làm một người vợ tốt. Hãy quên Mộ Hòa đi con, đó không phải vì con, mà là vì Mộ Hòa đấy.

Vũ Thường không hiểu.

- Gắng nhé con. Thế Triệt chẳng phải là người đàn ông lý tưởng nhất, nhưng nó cũng không thua thiệt ai. Tham vọng chẳng phải là một tật xấu đáng kể của người trẻ. Vũ Thường, con hãy gắng yêu Triệt và làm tròn bổn phận của con trước khi con trách cứ Triệt.

Vũ Thường khóc nức nở khi nghe bà Dương khuyên nàng trở lại với Triệt. Giọng nàng bi thiết:

- Không được, không bao giờ có chuyện đó được, con không thể trở về! Mẹ!

- Nhưng con đừng quên cuộc hôn nhân này là do chính con chọn.

- Vâng, và chính vì hành động rồ dại đó mà bây giờ con phải khổ và có lẽ phải ân hận suốt đời!

Bà Dương khóc theo con:

- Không nhất thiết suốt đời đâu con ạ. Rồi một hai năm sau con sẽ quên hết chuyện cũ. Mộ Hòa cũng phải sống và lập gia đình. Tất cả mọi việc trời đất đã an bài sẵn rồi con ạ. Một lần lầm lẫn, đừng để vấp ngã lần thứ hai. Thế lực của cha con với nhà họ Âu đủ để hủy cả một đời của Mộ Hòa. Vũ Thường, con không còn trẻ con nữa, bây giờ trước khi hành động con phải suy nghĩ cẩn thận.

Vũ Thường vẫn gục mặt xuống:

- Con hiểu, con đã hiểu là dù mình có tranh đấu thế nào cũng chỉ là làm chuyện vô ích.

- Vậy thì ngày mai con hãy ngoan ngoãn về nhà.

Vũ Thường ngẩng mặt lên, cười buồn:

- Làm sao con trở về được? Nhà? Căn nhà con đã chọn lựa, ở đấy có chú hải âu, mẹ có nhìn thấy không?

Bà Dương chẳng hiểu gì cả:

- Hải âu nào? Làm gì có con hải âu nào trong nhà đâu?

- Có một con hải âu, một con hải âu cô độc.

Vũ Thường lẩm bẩm:

- Khi nó bay đã mỏi cánh, nó muốn tìm nơi nghỉ chân nhưng không ngờ rơi vào lòng biển lạnh.

Ngước cặp mắt đầy lệ lên nhìn mẹ, Vũ Thường hỏi:

- Mẹ có nhìn thấy chim hải âu mỏi cánh bao giờ chưa mẹ? Con mẹ đấy!

Bà Dương trừng mắt nhìn con sợ hãi!

CHƯƠNG 18

Đêm thật khuya.

Nói gần hết nước miếng bà Dương mới đi được Vũ Thường về phòng cũ của nàng.

Bà ngồi bên cạnh con gái, chăm sóc từng tí một. Mãi đến lúc Vũ Thường nhắm mắt bà mới thở dài, rón rén trở về phòng.

Ông Dương vẫn còn đi loanh quanh trong phòng, đầu óc rối rắm. Thấy vợ bước vào ông đứng lại:

- Sao, nó thế nào hả mình?

Bà Dương thở phào:

- Yên rồi, ngày mai em đưa nó trở về bên. Vợ chồng trẻ mà, chuyện lục đục làm sao tránh khỏi. Anh đừng bận tâm, ban ngày lo đã nát cả óc, bây giờ lại phải lo cho con nữa, khổ quá! Thôi đi ngủ nhé mình.

- Làm sao tôi không lo cho được, mới lấy nhau có mấy tháng mà đã đòi ly dị.

Bà Dương biện hộ cho con:

- Em đã cho anh biết là người nó yêu là thằng Mộ Hòa cơ mà.

- Nhưng bây giờ nó đã là vợ người ta rồi thì nó đâu có quyền qua lại với Mộ Hòa nữa. Ngày mai tôi sẽ đến hỏi thẳng ý

thằng Hòa coi nó muốn gì mà đi đốc thúc con Thường ly dị chồng, phá hoại gia cang người ta chứ?

- Thôi mà!

Bà Dương có vẻ phiền muộn:

- Anh đến đây chuyện lại đồ lớn thêm. Mộ Hòa không phải là thằng dễ bảo, anh làm nó giận, nó dám liều lắm chứ chẳng phải không đâu.

- Nhưng sự hiện diện của nó ở thành phố này ngày nào là đời sống của vợ chồng Vũ Thường còn bị đe dọa ngày ấy, bà thấy phải không?

Bà Dương tròn xoe mắt:

- Ông định làm gì nó?

- Tôi muốn đến gặp ông chủ nhiệm của nó và bảo ông ấy cho nó làm ký giả thường trực ở nước ngoài là xong.

- Phương thức đó chẳng ổn. Giả sử như Vũ Thường nó cũng bỏ theo thì sao? Đó là chưa nói Mộ Hòa bây giờ là trưởng ban phóng sự của tòa báo, đề cử nó đi có nghĩa là hạ thấp quyền hành, địa vị nó xuống. Anh đã từng bảo, làm cái gì cũng phải nghĩ đến cái đức. Bây giờ tổng nó đi chẳng phải là đưa nó vào đường cùng sao?

- Thế thì phải làm sao đây? Không lẽ để cuộc tình tay ba cứ mãi tiếp diễn à?

- Theo em thấy đây Mộ Hòa đi chi bằng đưa Vũ Thường với Thế Triệt ra nước ngoài hay hơn!

- Nghĩa là

- Vũ Thường sống ở đây cũng khá lâu rồi, nó phải thay đổi lối sống, nhất là sau khi xảy ra chuyện cãi nhau này.

- Nhưng làm sao thằng Triệt chịu bỏ đi khi mà công ty của nó vừa mới thành hình? Nó đâu thể bỏ hàng trăm công việc ở nhà để đi chơi được?

- Em không nói là đi chơi mà em định bảo anh để chúng định cư luôn ở Mỹ.

Ông Dương không hiểu.

- Em nói thế là thế nào?

- Anh giao hiệu ăn ở San Francisco cho Triệt, sang cả tên để thằng Triệt đích thân điều khiển. Dù sao đối với sự nghiệp của mình, bỏ một chiếc quán cũng không thấm vào đâu. Đó cũng không phải là bỏ mà là vì con gái ta đã chọn nó làm chồng cơ mà.

Ông Dương ngồi xuống ghế, yên lặng hút thuốc, suy nghĩ:

- Ý em cũng hay lắm. Quán Ngũ Long Đình mà chịu khó chăm sóc là lời ăn cũng không hết. Nhưng không hiểu thằng Triệt nó có chịu hay không đây chứ?

Bà Dương nhìn ra cửa cười mĩa mai:

- Tại sao không? Nó đã nhận nhà, nhận xe của anh thì bây giờ được thêm một quán ăn như Ngũ Long Đình làm sao nó đành lòng từ chối.

- Em cũng cho rằng Thế Triệt lấy Vũ Thường là vì tiền à?

Bà Dương bước tới giường kéo thẳng chăn nệm:

- Không hẳn như vậy, nhưng ý em muốn nói là tùy ở sự thuyết phục của mình, chắc chắn nó sẽ nhận. Việc thương mãi mỗi ngày phải đến trà đình, tửu quán, có Ngũ Long Đình rồi thì Triệt cần gì phải đi đâu xa? Nếu nó vẫn còn thương con Thường, muốn duy trì hạnh phúc gia đình, thì nội công việc trong quán sợ nó còn lo không xuể chứ nói chi đi đâu.

Ông Dương tắt thuốc nhìn vợ:

- Ý em hay lắm, nhưng em nghĩ kỹ xem, em có thể sống xa con được không?

Bà Dương nét mặt buồn buồn nói:

- Con gái lớn rồi, đâu thể nào bám gấu áo mẹ mãi được. Để nó sống xa cha mẹ, đối diện thẳng với đời, biết đâu nó chẳng trưởng thành hơn!

Ông Dương vui vẻ tán thành:

- Em nói đúng, vậy thì chúng ta cứ theo giải pháp đó mà thi hành. Mai em đưa Vũ Thường về nhà nó, còn anh, anh sẽ tìm thằng Triệt nói chuyện.

Buổi sáng hôm sau, Vũ Thường trở về ngôi nhà ở đường Trung Hiếu Đông. Trên đường đi, bà Dương dùng lời hơn lẽ thiệt, đem câu chuyện vừa tính với chồng đêm qua nói lại cho con gái biết. Lúc đầu, bà nghĩ rằng chắc chắn sẽ gặp phản ứng của Thường, nhưng Vũ Thường chỉ im lặng nghe. Đến nhà, Triệt đã đi làm, bà Dương gọi điện thoại cho Triệt, bảo Triệt đến gặp ông bố vợ. Triệt ngoan ngoãn vâng lời. Đặt ống nghe xuống, bà Dương nhìn Thường nói:

- Vũ Thường, mẹ đã nói hết, con là đứa thông minh thì tốt nhất con đừng nên cãi với Triệt nữa, càng cãi nhau, phần thiệt

thời bao giờ cũng về phần con thôi. Hãy vâng theo mệnh trời đi con ạ!

Vũ Thường cúi đầu, một lúc lên tiếng:

- Nếu định cho con sang Mỹ thì cha mẹ lo thủ tục nhanh lên đi.
- Con đã có giấy thông hành cũ rồi đó, chỉ ngại là thằng Triệt.

Vũ Thường cắn nhẹ lên môi:

- Vậy thì con đi trước nhé?

Bà Dương nhìn con trong nỗi buồn dịu vợi. Bà biết lòng con đã bắt đầu lạnh, chỉ cần một chuyến đi xa là đoạn lìa dĩ vãng.

- Thế cũng được, để mẹ gọi người lo thủ tục xuất ngoại cho con, mẹ sẽ cùng đi với con. Thu xếp công việc xong, Thế Triệt qua là yên.
- Vậy là mai con lên đường.

Bà Dương cười:

- Con lại đùa nữa rồi. Dù nhanh đến đâu đi nữa, một tuần sau thủ tục mới hoàn tất chứ!

Vũ Thường nhắm mắt lại:

- Thế thì tuần sau vậy.

Bà Dương miễn cưỡng cười:

- Được rồi, tuần sau. Khi hoàn cảnh đã thay đổi, con sẽ nhìn thấy tất cả sẽ đổi khác. Nghe lời mẹ, Triệt có về, con đừng nhắc đến chuyện ly dị nữa nhé, Vũ Thường.

Vũ Thường gạt đầu, nước mắt lăn xuống má.

- Sao thế? Lại khóc nữa rồi! Con đã đồng ý với mẹ rồi mà còn khóc gì nữa con.

Vũ Thường lắc đầu, bà Dương vuốt ve con:

- Đừng buồn nữa con, cuộc đời bao giờ cũng thế, có ngọt bùi phải có đắng cay chứ.

- Vâng, trưởng thành là như thế, chỉ tội một điều con đã trả giá quá đắt cho việc trưởng thành của con thôi.

- Mỗi người mỗi hoàn cảnh chứ chẳng phải chỉ có mình con phải chịu thôi đâu.

Vũ Thường yên lặng, bà Dương đứng dậy:

- Thôi được rồi, con đã nghĩ kỹ chưa? Nếu con đã bình thản được thì mẹ về vậy. Trước khi đi với con sang Mỹ, mẹ cũng phải thu xếp việc nhà.

- Mẹ cứ về đi, không sao đâu. Từ nay có lẽ chẳng bao giờ con rắc rối nữa, con và Thế Triệt sẽ chẳng bao giờ gây nhau

- Vậy là mẹ yên tâm!

Bà Dương vỗ nhẹ lên vai con, đi ra.

Tiếng chân của mẹ xa dần, Vũ Thường ngồi yên gối đầu lên tay. Thời gian mặc tình trôi, ý thức và tư tưởng bay thật xa, thật xa, đến vùng băng giá. Lạnh thật, lạnh đến công cả người. Một lúc thật lâu, Vũ Thường mới ngẩng đầu lên, lẩm bẩm:

- Ta phải làm cho xong.

Làm cho xong chuyện gì Vũ Thường cũng quên mất. Trái tim rối rắm u hoài. Phải làm cho xong một việc! Nàng cố gắng tập trung tư tưởng, mang ý thức ra khỏi vùng băng giá, tim chợt nhói đau:

- Vũ Thường, kể từ nay mi sẽ sống kiếp đọa đầy! Nhưng còn chàng? Mộ Hòa! Chàng sẽ giống như lời mẹ bảo Sau hai hoặc ba năm, rồi sẽ quên hết, chàng sẽ có người yêu, có hạnh phúc. Thế giới của đàn ông rộng lớn vô cùng chứ không gò bó chật hẹp như đàn bà. Vâng, ba năm sau, chàng sẽ có một mái ấm gia đình! Biết đâu! Nhưng trong trường hợp chàng lập gia đình, hoàn cảnh lại chua cay như nàng thì sao?

- Chàng cũng sẽ sống kiếp đọa đầy như ta!

Trái tim nàng tan nát thật rồi!

Thời gian lại yên lặng trôi qua. Một lúc thật lâu, Vũ Thường chậm rãi bước tới bên máy, ngồi xuống cạnh, yên lặng. Trước kia, ta đã từng ngồi đợi chờ tiếng nói của chàng một cách vô ích bao nhiêu lần? Bây giờ chàng ra sao? Có ngồi cạnh máy như ta ngày nào không?

Vũ Thường thở dài, đặt tay lên máy, tự nhủ lòng:

- Phải gọi cho chàng!

Can đảm, phải can đảm! Đừng ngại ngần, đừng chậm trễ nữa! Phải can đảm lên!

Vũ Thường cố gắng bình tĩnh, cầm ống nghe lên, chậm rãi quay những con số quen thuộc.

Chuông điện thoại đầu giây bên kia vừa reo, Vũ Thường đã nghe thấy tiếng chàng.

- A lô! Ai đấy?

Vũ Thường nhắm mắt, nói trong hơi thở:

- Em đây, em đây anh Hòa.

Tiếng chàng reo vui:

- Vũ Thường đấy à? Bây giờ em mới gọi đến. Em có biết là suốt đêm anh đã chầu chực bên máy chỉ để chờ tin em không? Vũ Thường, kết quả thế nào em?

Vũ Thường cắn môi. Trả lời cho chàng biết? Biết thế nào? Nói nhanh lên! Nhanh lên! Đừng để chàng nghi ngờ.

- Sao? Tại sao em không nói gì cả? Em đã cho hắn biết chưa?

Vũ Thường lấy hết can đảm lên tiếng:

- Vâng. Em đã cho Triệt biết rồi, tối qua chúng em nói với nhau suốt cả đêm.

- Sao? Hắn có bằng lòng không? Hắn có làm khó dễ gì em không? Có hy vọng gì không em?

Chàng hỏi một hơi dài rồi tự trách:

- Anh bận quá, hỏi dồn dập thế này làm sao em trả lời được. Bây giờ em kể lại hết cho anh nghe đi nào.

Vũ Thường nuốt nước bọt, cố lấy giọng bình thản:

- Anh Hòa, Thế Triệt không đồng ý nhưng em đang thương lượng. Anh nghe em nói này. Anh Hòa, anh đã từng bảo cuộc chiến này sẽ hết sức gay go, phải không?

- Vâng.

Giọng nói Mộ Hòa đầy nghi ngờ:

- Hấn làm khó dễ em à? Phải không? Em đang khóc hả Em?

Vũ Thường lau vội nước mắt:

- Đâu có. Anh nghe em nói này. Đây không phải là câu chuyện một hai hôm là giải quyết xong. Em cũng không muốn để anh dính líu vào cho lòi thôi ra. Em sẽ cố gắng thuyết phục, cũng như cố gắng kéo ba mẹ em về phe em. Em nghĩ là chắc em sẽ thành công.

Giọng Hòa vui vẻ:

- Thật à? Nhưng để em chiến đấu một mình tội quá. Em sẽ phải khổ sở lắm. Sau này khi lấy nhau, anh sẽ cố đền bù thật nhiều cho em.

Những giọt nước mắt xoay tròn rồi rơi xuống má. Vũ Thường nghe tắc nghẹn ở cổ. Tiếng đầu giây bên kia vang lên:

- Em khóc phải không, Thường? Anh phải đến bên em ngay mới được.

- Đừng anh!

Vũ Thường hét to rồi đột nhiên như nhớ ra, nàng nhủ lòng, phải bình tĩnh. Bình tĩnh! Nói dối là biệt tài của ta, tại sao ta chẳng nói dối được.

- Anh Hòa, anh đừng đến.

- Vâng, anh bận thật, nhưng em cũng đừng khóc nữa nhé.

Vũ Thường cố gắng lần chót:

- Anh Hòa, em không có nhiều thì giờ, Thế Triệt có thể trở về bất cứ lúc nào. Em chỉ có thể cho anh biết em đang thương lượng với Triệt. Việc dù đã thành công nhưng anh cũng đừng đến, cũng như đừng gọi giây nói tới vì Triệt đang nghỉ ngơi. Anh Hòa, anh hiểu không?

Mộ Hòa yên lặng, Vũ Thường lo lắng:

- Anh Hòa?

- Anh đã biết rồi, anh sẽ cố nhẫn nại, nhưng em có chắc chắn là thành công không?

- Em đang nắm phần thắng đây, anh không tin em sao?

- Không, anh tin lắm chứ.

Vũ Thường nhắm mắt lại, những giọt lệ chảy dài:

- Anh hãy đợi tin em. Bao giờ có tin, em sẽ điện thoại ngay cho anh biết. Nhưng anh đừng ngồi chờ mãi, hãy tiếp tục công việc hằng ngày. Một tuần nếu chẳng thấy tin, sẽ điện thoại sau chẳng muộn.

Tiếng Mộ Hòa hét lên:

- Một tuần à? Đến lúc đó có lẽ anh đã chết mõi mòn rồi!

- Anh cố giúp em, anh Hòa!

Vũ Thường lại khóc:

- Anh chẳng kiên nhẫn làm sao em còn tâm trí để chiến đấu nữa chứ?

- Anh bậy thật! Vũ Thường, cho anh xin lỗi, anh sẽ cố gắng. Anh nghe em, anh sẽ kiên nhẫn. Nhưng dù diễn biến không

được như ta định đi nữa, em cũng nhớ điện thoại cho anh. Suốt ngày này tuần sau, anh sẽ ngồi luôn bên máy chờ em!

- Vâng, em sẽ điện thoại cho anh ngay. Còn nữa, chuyện giữa hai đứa mình, anh đừng nói lại cho Phong biết, vì cho Phong biết nó sẽ kể lại cho Thế Hạo nghe.

- Anh hiểu.

- Bây giờ thôi anh nhé?

- Cho anh nói một câu nữa, em sẽ cố gắng em nhé?

- Hạnh phúc của chúng ta nằm trong đó cơ mà, anh không tin em sao?

- Không phải anh không tin em. Vũ Thường, anh sẽ cố gắng yêu em thật nhiều để bù lại những ngày em phải cực khổ vì anh, vì chúng ta.

Vũ Thường nín thở:

- Anh Hòa, thôi nhé anh. Thu Quế đang ở trong nhà bếp. Anh hiểu cho em, lỡ ra có chuyện gì hỏng thì uống công trình mình.

- Vâng! Nhưng anh yêu em.

- Em cũng yêu anh, anh Hòa, anh cứ tin em. Dù em là con bé hay nói dối, nhưng hôm nay em nói thật, nói thật với anh. Dù có phải xa nhau nghìn trùng, anh vẫn là người đàn ông duy nhất em yêu.

Nói xong không đợi Mộ Hòa trả lời, Vũ Thường cúp máy. Nàng úp mặt vào tay khóc ngất.

Ngồi bất động như thế thật lâu, bóng đêm tràn lan, những cơn mưa phùn lại đến. Gió lướt qua hàng cây bên ngoài làm nên những âm thanh ai oán. Vũ Thường như người nằm mơ. Bốn bề lộng gió, linh hồn buốt giá.

Có tiếng còi xe, cửa mở, những bước chân vào phòng Vũ Thường ngẩng mắt lên.

- Cô định ly hôn nữa không?

Vũ Thường nuốt nước bọt, hỏi:

- Tại sao anh chẳng buông tha tôi?

- Buông cô để nhận một số tiền bồi thường à? Tôi không thích như vậy. Cô là vợ tôi, cô phải ở cạnh tôi mãi, đừng mong giờ trò gì hết, nghe không? Cô thấy không? Cô đòi ly dị chẳng đi đến đâu mà tôi còn được một quán cơm.

Nụ cười trên môi Thế Triệt thật nham hiểm, Thường nghiêng rặng:

- Anh là đồ...

Thế Triệt vội đưa tay đặt lên môi Vũ Thường:

- Cô đừng nói thêm, chúng ta là vợ chồng mới, tôi không muốn dở trò vũ phu với vợ.

Vũ Thường trừng mắt nhìn Triệt. Đột nhiên nàng nhớ đến một đêm mưa ngày nào nàng đã gặp Hoà. Nàng đã giết chồng! Nhìn gương mặt có đôi mắt đen, mũi cao và dáng dấp đẹp trai trước mặt Vũ Thường đột nhiên muốn giết hẳn thật sự. Câu chuyện trên giòng nước ở Hương Cảng có thể trở thành sự thật được không? Vũ Thường rùng mình.

- Em làm gì thế? Em nghĩ gì, định giết tôi chẳng?

Thế Triệt hỏi, Vũ Thường ngạc nhiên mở to mắt nhìn nụ cười đều giả trước mặt.

- Đừng mong thay đổi tình thế cô ạ. Nếu cô còn gặp thằng họ Du đó nữa, cô biết tôi sẽ làm gì không? Tôi sẽ làm cho hấn thân bại danh liệt. Nếu cô muốn danh giá, cô theo hấn cũng được, nhưng còn danh dự cha cô? Hãy nghĩ kỹ đi, cô vợ bé bỏng của tôi!

Vũ Thường nhìn Triệt, tay hấn nâng lấy cằm nàng. Vũ Thường lấp bắp:

- Tuần sau tôi sẽ sang Mỹ.

- Tôi biết, như vậy mới ngoan! Vợ chồng ta sẽ sang Huê Kỳ lập nghiệp. Cô sẽ giúp tôi trong việc kinh doanh, chăm sóc quán Ngũ Long Đình biết không?

- Đó không phải là sự nghiệp của anh, mà là của cha tôi.

Những ngón tay của Triệt càng bấu chặt. Vũ Thường đau nhói, nhưng vẫn cười như không.

- Đừng có bảo cái gì là của cha cô hết nếu cô thông minh. Ngày hôm qua Ngũ Long Đình còn là của cha cô, chớ hôm nay thì khác rồi cô ạ.

Đầu Thế Triệt cúi sát mặt Thường:

- Vũ Thường, cô phải thông minh một chút. Bây giờ cô đã là vợ tôi, cô phải vâng lời tôi, hiểu không?

- Anh muốn dày vò tôi đến chết sao?

Nụ cười vẫn còn trên môi Thế Triệt:

- Vũ Thường, em lầm rồi, anh có bao giờ dày vò gì em đâu? Đừng nói oan anh như vậy. Cả Thu Quế còn biết anh là người chồng lý tưởng cơ mà, cha em cũng bảo thế. Chỉ có em là người hiếp đáp anh chớ anh không bao giờ như vậy.

Vũ Thường nhắm mắt, nàng không muốn nghe gì nữa. Triệt cúi xuống hôn nhẹ trên môi Thường.

- Thôi, sóng gió đã qua, bây giờ chúng ta tiếp tục làm đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc. Nào đi dùng cơm với anh nào, anh đói quá!

Vũ Thường cảm thấy tay chân rã rời, nàng không còn biết gì hơn là ngoan ngoãn đứng dậy, đi theo Triệt vào phòng ăn.

CHƯƠNG 19

Chưa có tuần lễ nào dài hơn tuần lễ này. Mỗi một phút, mỗi một giây là một thế kỷ. Mộ Hòa bồn chồn, công việc chưa hoàn tất là đã hỏng. Ngồi nhà cũng chẳng yên. Thái độ của chàng khiến bà Du lo lắng hỏi Mộ Phong:

- Anh con lúc gần đây có quen với cô bạn nào chưa?

Mộ Phong ngạc nhiên:

- Bạn gái à? Làm gì có chuyện đó. Anh Hòa ngoài Vũ Thường ra anh ấy không thể yêu ai nữa hết.

Bà Du hạ thấp giọng:

- Vậy thì anh con có còn liên lạc với Vũ Thường nữa không? Chà, nếu có thì phiền lắm.

- Chuyện đó chắc không có đâu. Thế Triệt mưu mô xảo quyệt, Vũ Thường sợ chồng như sợ giặc làm gì dám giao thiệp với bạn cũ!

- Vũ Thường mà sợ chồng à? Con bé đó mà biết sợ ai thì có lẽ trời sắp sập rồi đấy!

- Thật đấy mẹ, chúng con ai cũng biết điều đó. Bị Thế Triệt ức hiếp, Vũ Thường chỉ biết ôm mặt khóc. Gia đình của Vũ Thường, theo sự hình dung của anh Hạo thì giống như chiếc hầm nước đá, con thấy còn hơn thế nữa là khác.

Rồi Phong thở dài:

- Mọi việc đã được tạo hóa an bài sẵn, nhưng con không ngờ Vũ Thường lại gặp phải một người chồng như vậy.
- Cuộc hôn nhân đó chẳng hạnh phúc sao con?
- Không phải chỉ thiếu hạnh phúc thôi mà nó còn là một thảm kịch lớn. Vũ Thường bây giờ tiều tụy lắm, chỉ còn da bọc xương.

Bà Dương hoảng hốt bảo:

- Con đừng đem chuyện đó kể cho anh con biết nhé. Nó mà nghe được là họa lớn đấy.
- Con không kể lại anh ấy nghe đâu. Trước mặt anh ấy chẳng bao giờ con nhắc đến tên Vũ Thường. Anh Hạo bảo Vũ Thường sắp sửa xuất ngoại nhưng con đâu cho anh Hòa biết. Khoi niềm đau của anh ấy làm gì tội nghiệp.
- Con làm thế đúng lắm. Mấy hôm rày anh con như điên như khùng, suốt ngày cứ như người mất hồn, không hiểu nó đã nghe thấy gì.
- Chắc không có gì đâu.
- Còn nữa, Phong con, Vũ Thường tính tình ngang bướng như vậy mà vẫn không chịu được Thế Triệt, con thật thà thế này, làm gì chịu nổi Thế Hạo chứ?

Mộ Phong đỏ cả mặt, nàng nhí nhảnh tới hôn mẹ:

- Mẹ lo cái gì kỳ vậy? Anh Hạo với anh Triệt dù là anh em ruột nhưng tính tình hoàn toàn khác nhau. Anh Hạo luôn luôn phản đối hành động của anh Triệt. Anh ấy rất ghét mặt

Triệt. Mẹ yên tâm, bây giờ để con đi xem anh Hòa ra sao nhé mẹ.

Mộ Phong quay người bước về phía phòng của Mộ Hoà. Gian phòng trống vắng, có lẽ anh ấy đến tòa soạn rồi. Quét mắt quanh phòng, Mộ Phong lắc đầu lẩm bầm: bừa bộn và vô trật tự. Ở đâu cũng có báo chí, sách vở, bản thảo, giấy, tàn thuốc, gạt tàn nằm la liệt trên bàn. Thiên tính của người đàn bà không cho phép Mộ Phong thản nhiên, nàng dọn dẹp, sắp xếp ngay ngắn mọi thứ. Sách vở được trả về tủ đựng nhiên từ trong một quyển sách, một mảnh giấy ròi ròi ra. Mộ Phong nhặt lên, liếc qua, đó là một bài thơ khởi đầu bằng hai câu:

Tôi có quen một người con gái,

Nàng tuy nông nhưng lại chung tình

Mộ Phong đọc đi đọc lại bài thơ mấy lượt rồi nhét mảnh giấy vào túi, trở về phòng thay áo, và bước ra cửa.

Mấy phút sau, Mộ Phong đã có mặt ở phòng khách nhà Vũ Thường. Vũ Thường gầy nhom, xanh xao lạ thường. Đội Thu Quế vừa ra khỏi phòng, Thường đã chụp tay Phong hỏi:

- Anh bồ bảo bồ đến đây à?

Mộ Phong ngạc nhiên:

- Đâu có, anh ấy đâu có biết tôi đến đây. Từ sáng đến giờ tôi có trông thấy bóng dáng của ông ấy đâu.

Vũ Thường thở dài, mắt chột ướn. Nắm tay Mộ Phong nàng lẩm bầm:

- Mà đến đúng lúc lắm, vì chẳng biết đến bao giờ tao mới gặp lại mày.

- Chuyện gì thế?

- Lại đây.

Vũ Thường nắm tay bạn:

- Mang trà vào đây luôn, tao bận sắp xếp hành lý.

- Mà đi thật à?

- Ai bảo cho mày biết tao đi

- Anh Hạo.

- Mày có nói lại cho anh Hòa nghe chưa?

- Chưa, tao chưa nói gì cả.

Vũ Thường thở dài thoát nạn:

- May quá!

Tại sao Vũ Thường hỏi han anh Hòa mãi thế? Có lẽ điều mẹ nghi ngờ là đúng. Anh Hòa lo nghĩ chẳng qua cũng là vì Vũ Thường?

Theo Thường lên lầu, đi vào phòng. Dưới thảm, áo quần và va-li bày la liệt. Vũ Thường dọn trống một khoảng giường để Mộ Phong ngồi xuống, xong cẩn thận bước đến khép kín cửa lại. Trở về ngồi cạnh bạn, Vũ Thường hỏi:

- Mộ Phong, anh ấy khỏe không?

- Ai?

- Ông anh của bồ đó.

- À, thì ra mày vẫn liên lạc với ông ấy!

Mộ Phong lắc đầu trách móc:

- Mày làm thế hèn gì ông ấy chẳng mất hồn sao được.

Vũ Thường ghen ngào:

- Đừng trách tao, Phong ạ. Mai tao đã đi rồi, và chẳng biết đến bao giờ tao mới trở về. Thật đấy Phong, tao đi vì tao không muốn làm hỏng sự nghiệp của anh ấy. Tao không muốn Hòa bị mang tai tiếng vì tao. Tao đi và chỉ xin mày, Phong! Mày hãy giúp tao an ủi chàng. Bảo với chàng, lần này tao nói dối chỉ vì quá yêu chàng, chỉ vì quá lo cho chàng mà phải bắt buộc hành động như vậy. Tao thà để anh ấy trách móc, giận hờn tao hơn là để anh ấy thân bại danh liệt vì tao.

Vũ Thường cúi xuống, khóc không thành tiếng.

Mộ Phong chết lặng, lắc mạnh vai bạn, phiền não:

- Mày nói sao hờ Thường? Đừng nói nữa, chuyện gì cũng để từ từ giải quyết, sao mày lại có ý định đi luôn không về?

Vũ Thường lau nhanh nước mắt, cố ngồi yên để cho lòng thanh thản:

- Thôi thì nói hết cho mày nghe vậy, vì dù sao mày cũng là bạn thân của tao và là em gái của chàng, chỉ có mày mới hiểu tao.

Và Vũ Thường kể lại cho Phong nghe mọi chuyện, từ chuyện giận hờn Mộ Hòa đưa đến một cuộc hôn nhân bi đát khi mà bộ mặt thật của Triệt roi ra. Rồi đến cái đêm trùng phùng với Hòa trước ngạ. Hẹn hò nhau tâm sự trên bờ biển Đại Lý, đến việc điều đình ly dị thất bại, do đó không còn cách nào hơn là

nàng phải bỏ đi thật xa để quên hết và cố gắng hy vọng cho Hòa một tương lai tươi sáng hơn.

- Chuyện giữa tao và anh Hòa, mày là người hiểu rõ nhất. Mười hai giờ trưa mai phi cơ cất cánh và tao sẽ ra đi như Lý Thanh Chiêu.

Lần này xa cách trăm bề

Làm sao thiếp lại trở về bên anh

- Riêng với anh Hòa, mai cũng là ngày tao hẹn sẽ trả lời, chàng sẽ ngồi bên máy đợi tao.

Nước mắt Vũ Thường lại trào ra:

- Nếu mày bằng lòng, mai hãy đến phi trường đưa tao đi, đợi đến lúc máy bay đã cất cánh hãy đem tất cả câu chuyện kể lại cho Hòa, để Hòa đừng đợi tao nữa.

Ngưng lại một tí để lau nước mắt, Vũ Thường tiếp:

- Ngoài ra tao còn có hai món quà định gửi cho anh ấy, mày trao lại hộ nhé?

Mộ Phong xiết chặt tay bạn, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của bạn và liên tưởng tới vẻ mặt mất thần của anh nàng, nàng chợt xúc động và thấy hơi hồi hận:

- Mày bảo tao làm gì tao cũng sẽ hết sức giúp mày.

- Vậy thì hãy giúp tao chăm sóc chàng, Mộ Phong! Tìm cho chàng cô bạn mới, đừng để chàng cô đơn. Tao cũng mong chàng sẽ quên như lời mẹ tao nói, để chàng được hạnh phúc.

Mộ Phong buồn phiền:

- Mày làm rồi Thường ạ, anh Hòa mà yêu ai thì yêu chết một người thôi. Đã yêu mày chắc chắn anh ấy không bao giờ quên, cũng như không bao giờ đi tìm một người con gái khác.

- Nhưng thời gian là liều thuốc trị bệnh buồn phiền hay nhất.

- Tao mong như vậy, nhưng sợ không được đấy chứ.

Vũ Thường thở dài, rồi đột ngột hỏi:

- Tại sao bỗng nhiên mày đến thăm tao?

- Mẹ tao thấy anh Hòa làm sao ấy nên tao mới đi tìm. Tao vào phòng anh ấy nhưng không gặp, chỉ gặp mảnh giấy này.

Mộ Phong lấy bài thơ trong ví ra, hỏi tiếp:

- Có phải ông ấy viết cho mày đây không?

Vũ Thường nhận mảnh giấy, liếc qua.

Tôi có quen một người con gái

Nàng tuy ngông nhưng lại chung tình

Giữa cuộc đời điên đảo, đảo điên

Lòng tuy giận nhưng vô cùng thương mến

Vũ Thường đọc một mạch, đọc lại một lần thứ nhì, rồi úp mảnh giấy vào ngực:

- Đây là bài thơ anh ấy đã viết lâu lắm rồi.

- Tại sao mày biết?

- Vì nếu là bài thơ mới viết lúc gần đây thì đoạn sau cùng Nàng hiện thân là đứa bé trong thân xác một thiếu nữ phải

đổi là Nàng là người đàn bà có tâm hồn trẻ thơ, vì tao đã thay đổi nhiều rồi cơ mà.

Vũ Thường nuốt từng chữ một vào tim. Những giọt nước mắt chảy dài xuống má, nàng hôn từng nét chữ:

- Không một ai hiểu ta bằng chàng, thế mà tại sao ta lại lấy người khác? Vũ Thường ơi, sao mi lại ngu dại đến nỗi này?

Xếp bức thư bỏ vào túi, Vũ Thường nói:

- Cho tao bài thơ này nhé Phong? Thế nào tao cũng làm thơ tặng lại chàng.

Mộ Phong nhìn Thường, nàng cười nhưng những giọt nước mắt cứ lăn xuống trông thật thảm thương. Mộ Phong xúc động, không cầm được nước mắt:

- Còn điều gì cần nhấn lại nữa không hờ Thường?

Vũ Thường do dự một chút:

- Bảo chàng là tao yêu chàng!

Mộ Phong nắm tay bạn gật đầu, sự thông cảm thật sâu xa giữa hai người con gái. Gian phòng lịm chết theo tâm hồn của chủ nhân nó.

Rồi một ngày lại qua.

Trời vừa tờ mờ sáng, Mộ Hòa ngồi bên bàn đợi tiếng chuông điện thoại. Chàng yên lặng như một pho tượng, lòng lo âu. Máy điện thoại! Chàng bỏ cả buổi ăn sáng, bỏ cả công việc. Thời gian chậm chậm trôi qua. Đến mười hai giờ, chiếc gạt tàn đã đầy tàn thuốc. Mộ Hòa bồn chồn, bối rối khi cô Hương định vào phòng quét dọn, Mộ Hòa đã đuổi ra chạy không

kịp. Cô Hương hoảng lên đi tìm bà Du:

- Bà ơi, cậu hai lạ quá!

Bà Du chau mày lo lắng, nhưng cũng không dám vào quấy nhiễu con. Mười giờ, mười giờ rưỡi, mười một giờ, mười hai giờ rồi mười hai giờ rưỡi, chuông điện thoại vẫn không reo. Reo lên đi! Reo lên đi hồi cái máy vô tri kia. Quả nhiên chuông reo thật. Mộ Hòa chồm tới lắng tai:

- Allo, ai đấy?

- Mẹ, mẹ đây.

Giọng nói của bà Du, bà ở ngoài phòng khách gọi vào cho chàng. Mộ Hòa buông ống nghe xuống chạy ra, lớn tiếng:

- Con đã bảo mẹ đừng làm kẹt đường dây mà. Con đang đợi một tin quan trọng.

Rồi Mộ Hòa lại trở về phòng ngồi yên.

Đến độ hơn một giờ, Mộ Phong trở về, vết lệ còn đọng trên gương mặt buồn. Một phong thư lớn trên tay, Phong đi thẳng đến trước cửa phòng anh gọi:

- Anh Hòa, em có chuyện muốn nói với anh.

Mộ Hòa không quay đầu lại, khoát tay:

- Đi ra đi, đừng quấy rầy tôi, tôi bận.

Mộ Phong đẩy mạnh cửa bước vào, xong khép cửa lại:

- Mộ Hòa, em có chuyện thật quan trọng muốn nói với anh.

Mộ Hòa không quay đầu lại, xẵng giọng:

- Tôi đã bảo cô đừng vào, cô có nghe không? Tôi bận một việc quan trọng, cô đừng làm phiền tôi nữa, có đi ra không thì bảo?

Mộ Phong đặt phong giấy nơi góc tường, xong bước tới cạnh anh với đôi mắt u buồn:

- Đừng chờ điện thoại, vô ích anh ạ. Vũ Thường sẽ không gọi đến nữa đâu.

Mộ Hòa giật mình:

- Em nói gì?

- Anh đừng đợi điện thoại nữa, nàng sẽ không bao giờ gọi cho anh nữa vì em vừa từ đằng ấy đến, Vũ Thường bảo em trao thư này lại cho anh.

Mộ Phong lấy bức thư trong túi trao cho Hòa:

- Anh bình tĩnh đọc thư nhé?

Mộ Hòa mở to mắt, nhìn cô em gái yên lặng, xong giật mạnh lá thư mở ra xem:

Anh Hòa,

Khi anh nhận được bức thư này thì em đã xa quê hương, đến tận cùng miền đất bên kia của quả địa cầu và thế là không bao giờ chúng ta gặp nhau nữa.

Em rất đau khổ với hàng vạn tiếc nuối. Em không biết phải nói sao để anh hiểu được lòng em.

Khi viết thư này lòng em rối như tơ, không biết phải diễn tả thế nào để anh đừng vì em mà phiền lòng, chung quy em chỉ

mong anh nhớ là: Em yêu anh! Yêu anh điên cuồng!

Có lẽ anh chẳng tin đâu và anh sẽ hận em lắm, vì em lại lừa dối anh. Nhưng anh Hòa! Anh Hòa! Vạn bất đắc dĩ em mới lại phải làm như vậy. Chuyện ly dị đã thất bại, em còn mặt mũi nào để gặp lại anh? Thôi thì quả tim khô héo sẽ không còn được rung động bên anh nữa, họa chăng em có chết đi! Không hiểu anh có hiểu cho lòng em không? Anh có thể tha thứ cho em lần này được không? Nếu được, có lẽ suốt đời em sẽ mang ơn anh vô cùng, em sẽ luôn luôn cầu nguyện cho anh!

Hãy giữ gìn sức khỏe, anh hãy nghĩ tới mình anh nhé. Có giận em thì hãy cố quên đi.

Đời còn biết bao người đẹp hơn, đức hạnh hơn em. Hãy quên em Hòa nhé? Dù xa cách ngàn trùng, nhưng anh hãy tin rằng em luôn nhớ đến anh. Chuyện xưa có kể đến người con gái yêu chồng đã tách hồn ra khỏi xác để được sống bên chồng, không hiểu em có làm được vậy hay không?

Anh yêu, em sẽ suốt đời yêu anh. Ngay từ buổi đầu gặp gỡ đã khá lạ lùng. Rồi chúng ta biết nhau, xa nhau, yêu thương, giận hờn, cãi vã đều đến một cách bất chợt. Mãi đến bây giờ vẫn là liểu buồn trong gió, bèo trên sông trôi hai ngã thật vô tình. Hôm nay xa nhau em vẫn tâm niệm một điều, biết đâu lại chẳng có một bất ngờ. Phải không anh? Định mệnh ở đâu anh?

Anh Hòa, anh nên nghĩ rằng em yêu anh, yêu anh thật tình, yêu say đắm và chỉ một mình anh.

Em bất đắc dĩ phải hành động thế này.

Hôm qua nhận được bài thơ thuở xưa anh viết cho em, làm cho em mừng phát điên lên. Em gửi đến cho anh bài Hồi Tưởng.

Nhớ đêm nào gió mưa lạnh lẽo,

Anh đã ngồi nghe em kể mộng mơ

Bây giờ em đã mịt mù

Chỉ còn để lại ước mơ nhạt nhòa

Cuộc sống đa đoan như cơn mưa lũ

Anh cố quên sầu, quên cả mộng mơ

Nhưng rồi trong đáy tâm tư

Nỗi riêng muốn ngỏ thành thơ tặng người.

Anh Hòa, dù sao chúng ta vẫn còn có được một kỷ niệm, em mong anh đừng buồn, hãy đợi em, vì đời sống chẳng qua chỉ là những chuỗi ngày đợi chờ tiếp nối, phải không anh?

Thôi, giã từ anh! Anh Hòa! Hải Âu bay rồi anh ạ, nhưng bay về phương nào thì em cũng chẳng biết. Lòng em rối như tơ, nhưng dù sao cũng không thể ở lại.

Hãy giữ gìn sức khỏe anh nhé.

Người yêu của anh,

Vũ Thường

Mộ Hòa đọc một mạch hết bức thư. Khi chàng ngẩng mặt lên, mắt đã đỏ. Năm lấy vai em gái chàng lắc mạnh:

- Thật không em? Thật không? Vũ Thường đi thật rồi hả em?

- Thật đấy anh ạ. Chuyến phi cơ mười hai giờ trưa đã mang Vũ Thường sang Mỹ. Nàng sẽ ở luôn bên ấy với Triệt và chẳng bao giờ trở về đây nữa.

Mộ Hòa tròn mắt nhìn em, rồi đột nhiên chàng vợ trách trà trên bàn, ném mạnh về phía cửa sổ. Mộ Hòa chụp thêm chiếc gạt tàn bằng đất đỏ, chiếc bình hoa, quyển sách. Ném liên tục ra ngoài, vừa ném vừa hét:

- Mày gạt tao! Mày dối tao! Không thể như vậy được!

Mộ Phong run rẩy ngồi nép sang một bên khóc:

- Anh Hòa, anh bình tĩnh đi, anh phải hiểu Vũ Thường.

Mộ Hòa không nghe thấy gì cả, chàng đập phá đồ đạc trong phòng như kẻ điên loạn. Bà Du và cô Hương đứng bên ngoài đập mạnh cửa, nhưng họ vẫn không làm sao vào được.

Khi Mộ Hòa ném hết tất cả đồ đạc trên bàn, chàng roi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu hỗn hển thở:

- Đi rồi! Đi rồi! Đi một cách yên lặng như thế được sao?

Mộ Hòa rên rỉ, Mộ Phong rón rén bước đến vỗ nhẹ lên vai anh.

- Anh Hòa, Vũ Thường đã cố gắng hết sức để xin ly dị, nhưng Thế Triệt dọa sẽ phá hỏng sự nghiệp của anh nên nó sợ. Nó bỏ đi là vì bất khả kháng, anh hiểu không?

Mộ Hòa lẩm bẩm:

- Nhưng Vũ Thường đi rồi thì đời anh còn gì nữa mà tương

lai với sự nghiệp.

Mộ Phong lắc đầu:

- Anh đừng phụ lòng nó. Thường nó bảo với em anh là người yêu duy nhất của nó.

Mộ Hòa yên lặng, Mộ Phong tiếp tục nói.

- Nghĩ kỹ đi, anh Hoà. Trước khi ra đi, Vũ Thường còn nhờ em chuyển cho anh một gói này. Anh xem xem, bây giờ em ra ngoài để anh được bình tâm.

Mộ Hòa vẫn yên lặng. Mộ Phong bước ra cửa, khép lại. Nàng nắm lấy tay mẹ đang đứng đợi bên ngoài.

- Đi mẹ, để anh ấy một mình đi.

Suốt một buổi chiều, Mộ Hòa cứ giữ yên lặng như thế. Chàng không ra dùng cơm, cũng không la hét động dậy gì hết. Đêm đã đến, bóng tối chiếm ngự phòng chàng. Mộ Hòa mệt mỏi ngẩng đầu lên, tay chân rã rời như một chiến sĩ sau trận đấu cam go.

Bước đến tường, bật nút điện lên, ánh sáng đuổi đêm tối đi, gian phòng đồ đạc ngổn ngang. Trong đám giấy vụn, Mộ Hòa tìm lại bức thơ của Thường, chàng chậm rãi nuốt từng chữ một. Những giọt nước mắt lạnh lẽo tuôn xuống giấy.

- Vũ Thường, em phải trở về và anh sẽ đợi. Chỉ sợ lúc ấy tóc chúng ta đã bạc, lưng chúng ta đã còng, nhưng dù thế nào, anh vẫn chờ em.

Quay đầu lại, nhìn gói giấy nơi góc tường, Mộ Hòa vội vã bước tới mở ra. Đó là bức tranh hải âu cô đơn, quà cưới của nàng. Khác một điều là bây giờ ở góc bên phải của bức tranh

có thêm bút tích của Vũ Thường:

Trời hoàng hôn khói lịm

Sương mùa thu bàng hoàng

Ngày ngày ai tựa lầu cao

Nhìn hoa rơi rụng mà đau tắc lòng

Giận xuân đến, thu đi mang gió lại

Mưa chỉ buồn nát cánh hoa vong

Anh đừng hỏi chuyện nhớ mong

Gấm hoa, nhưng lụa.

Tình mềm đã tan thành khói

Dừng thở than, mộng đã tan rồi

Em muốn cùng ai đến tận trời xanh

Để quên hết bao nhiêu phiền muộn

Khi đọc đến câu Cùng ai đến tận trời xanh Hòa tự hỏi, ai? Có phải cùng Thế Triệt chăng? Chàng ngồi bó gối, nhìn những dòng chữ với bóng chim cô độc. Tình đã tan thành khói, mộng với ai? Mộ Hòa chợt cười. Vũ Thường, người ta yêu mà chẳng được cùng chấp cánh bay cao, bây giờ nàng đã là cánh chim cô độc Hải Âu chim chẳng có nhà, Phương đông hết ở lại qua phương đoài. Đây là nhà của nàng? Nàng đã bay về đâu?

Mộ Hòa nhìn ra cửa, đêm thật khuya, thật vắng. Nàng đã bay đi thật rồi!

CHƯƠNG KẾT

Một năm trôi qua thật nhanh vì mùa đông thoát cái lại đến.

Những cơn mưa phùn suốt ngày đan vào nhau than thở làm cho cảnh vật thêm buồn.

Mộ Hòa ngồi trong phòng hút thuốc, nhìn ra mưa mà lòng nghe trống vắng.

Giữa bầu không khí tẻ nhạt đó, Mộ Phong từ ngoài vườn gọi vào oi oi:

- Anh Hòa ơi, có thư này! Chà nặng quá, từ Mỹ gửi sang đây anh ơi!

Mỹ? Bạn bè của Mộ Hòa ở Mỹ chẳng có mấy tên, Mộ Hòa yên lặng suy nghĩ. Suốt một năm trời nay, chàng giống như con xoáy ngủ yên dưới đáy hồ. Mộ Hòa đã hết xúc cảm.

Mộ Phong bước vào, ném bức thư lên bàn:

- Nét chữ con gái quen quá, nhưng Hạo đang chờ em đi xinê. Chốc về hỏi lại anh cũng chẳng muộn.

Rồi như con lốc, Mộ Phong đi mất. Mộ Hòa vẫn để yên bức thư trên bàn, chàng không đọc vội vì chưa thấy thích. Tựa lưng vào ghế Hòa tiếp tục hút thuốc. Nghĩ đến trường hợp của em gái, Hạo đã thụ huấn quân sự xong và sắp được xuất

ngoại học tiếp, sang năm Phong sẽ theo sau. Tất cả những người chung quanh đều bỏ chàng lại đây! Chàng sẽ cô độc thế này mãi sao?

Đốt thêm điều thuốc, Mộ Hòa thờ ơ cầm bức thơ lên. Đột nhiên, tim chàng đập mạnh.

Nét chữ quen thuộc thật thế này mà Mộ Phong nhìn chẳng ra? Có thật như thế không? Từ ngày chim Hải Âu bay đi đến giờ đã đúng một năm mà Hòa nào có được tin gì về nàng đâu. Bây giờ có thể có một cánh lông vũ bay về? Thật là của nàng chứ? Bức thơ thật dày, những nét chữ dễ thương của Thường đây mà!

Tay run run Mộ Hòa mở thơ ra, một sấp giấy thật dày. Mộ Hòa lật ngay tờ cuối cùng xem hàng chữ chốt.

Anh vẫn còn là của riêng anh chứ?

Vũ Thường

Mộ Hòa thở phào, mắt nhòa đi có lẽ vì khói và có lẽ vì cảm động. Chàng ném phần thuốc còn lại vào gạt tàn, dẫn cho lòng bình thản, mới đọc:

Anh Hòa,

Hôm qua em nằm mơ thấy anh.

Trăng đẹp quá, đêm thật huyền diệu khi những bước chân anh đến gần em. Chúng ta yên lặng nhìn nhau, và rồi Anh nắm lấy tay em, chúng ta đi dưới trăng và ngâm thật khẽ bài thơ:

“Xa nghìn trùng, nhớ khôn nguôi,

Bây giờ gặp lại lệ trôi ngõ ngang

Hỏi gió đông tự bao giờ đến,

Mùa xuân kia trường cửu hay chưa?"

Nhưng khi thức giấc, anh đâu mất, chỉ còn ánh trăng bàng bạc, lệ em ướt gối tự bao giờ.

Em ngồi dậy đi quanh quán trong phòng, nghĩ lại ngày xưa như đang hiển hiện trước mắt:

"Từ nhỏ đã với cao,

Nghĩ đến tri âm tìm bạn

Nghe gió hú bên trăng

Mà lòng băng khuâng tình buồn

Đêm qua em đã nằm mơ

Dệt thơ, dệt mộng túi thơ đã đầy

Mộng mất đi bao giờ tìm thấy?

Thơ tàn rồi ngõ ngẩn người oi."

Vâng, nghĩ đến chuyện bây giờ, em chợt ngơ ngẩn. Thơ đã viết xong lại muốn bắt đầu lại vì lòng em rối như tơ, phải ngồi xuống viết vài lời cho anh.

Cách nhau một năm rồi, em không có viết lấy một chữ dù là gửi cho anh hay cho những người bạn khác, do đó em chẳng biết hiện giờ anh ra sao. Anh đã có gì chưa anh? Anh đã tìm được hạnh phúc và quên em rồi phải không anh? Em không hay biết một tí nào về anh, nhưng em vẫn quyết định viết lá

thư này cho anh. Nếu anh đã có người mới, anh có quyền ném bỏ thư này đi. Nếu anh vẫn còn là anh của em, vẫn còn nhớ tới em thì hãy đọc tiếp để biết trong năm qua em đã sống thế nào. Em nghĩ có lẽ anh cũng muốn biết lắm.

Trước hết, em phải nói thế nào đây? Một năm ác mộng? Nhưng trong cái xui nó có cái may là chính trong cơn mộng dữ đó đã kết thúc. Bây giờ hãy để chuyện đó sang một bên, em sẽ kể cho anh nghe sau.

Năm ngoái khi vừa đến San Francisco, em đã mua được một căn nhà ở ngoại ô. Tất cả đúng ra phải nói là cha mẹ sắp đặt cả. Hiệu ăn của em lại ở tận bến tàu đánh cá, từ nhà đến đấy chạy thật nhanh cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Lúc Triệt mới sang, hấn đã thấy sự bất tiện nhưng vẫn yên lặng. Đợi đến lúc mẹ em trở về Đài Loan, bộ mặt thật của hấn mới roi ra. Hấn bảo nào là mẹ chẳng biết tính toán gì cả, mua căn nhà đường xá bất tiện nên hấn phải ở luôn tại hiệu ăn, không thềm về nhà nữa.

Như thế càng tốt, càng đỡ phiền hà. Nhưng ở mãi như thế cũng chán, em lên Triệt ghi danh tại đại học Stanford.

Em nghĩ rằng có lẽ cuộc đời rồi sẽ được bình yên, không ngờ Triệt biết. Hấn nổi trận linh đình, bảo em là mượn có đến trường để giao du với bọn con trai. Rồi hấn đã bán quách căn nhà mẹ em mua và bắt em phải đến San Francisco ở với hấn trong một chung

cư gần bến tàu.

Đời sống trong chung cư thật khổ sở. Thế Triệt chẳng dành xe cho em, hấn cũng cấm không cho em xuống phố, không để em quen biết một ai hết. Khi Thế Triệt ở nhà, em như phải đối

diện với ma quỷ, mà khi hấn ra phố, em lại phải đối diện với cô đơn. Em chẳng dám viết thư kể rõ sự tình cho cha mẹ em vì em sợ người lo. Và lại em cũng nghĩ rằng em đã gieo gió thì phải gặt bão, em không nên than. Nỗi khổ tâm em giữ kín trong lòng. Triết thì lúc nào cũng tỏ ra thư thái vui tính, lảng giềng chung quanh ai cũng cho rằng hấn đúng là mẫu người chồng lý tưởng. Anh Hòa! Em không còn biết nói sao, vì những ngày đọa đầy kia thật đáng tởm, thôi thì để cho nó qua vậy.

Anh cũng biết quán ăn của em tên Ngũ Long Đình chứ? Đây là một tiệm cơm đã có hơn bốn năm nay, là một trong những cơ sở phát đạt nhất của cha em. Vừa qua tay Thế Triệt là hấn thay đổi tất cả những nhân viên kỳ cựu, từ ông quản lý đến bồi bàn. Thế Triệt cũng giỏi kinh doanh nên chưa đầy một năm, Ngũ Long Đình phát đạt rõ rệt. Nhưng hấn vẫn gian xảo, bảo cha em là vì ảnh hưởng của nền kinh tế Hoa Kỳ gần như khủng hoảng nên có lẽ chịu đựng chẳng nổi. Không biết hấn viết thư thế nào mà cha lại tin ngay, ông gửi thêm một số tiền lớn qua cho hấn. Bây giờ em mới giật mình, nếu chẳng có em can thiệp vào thì hấn sẽ tiếp tục làm tiêu mòn tài sản của cha em. Thế là em mới tìm cách kiểm soát tiền bạc của quán. Hậu quả thế nào chắc em không nói anh cũng hiểu.

Trước kia khi còn ở quê nhà vì còn có cha mẹ đó nên làm thế nào đi nữa Triệt cũng nhân nhượng em phần nào. Sang đây, hấn đã để lộ cả bộ mặt thật của hấn ra. Triệt không hành hạ, đánh đập thế xác, nhưng hấn cứ dùng anh làm dụng cụ tra tấn tinh thần em.

Anh Hòa, anh hiểu không, đời sống em bây giờ như địa ngục.

Cần gì phải biện minh, cuộc hôn nhân kia là do chính tay em

lựa chọn thì em phải chấp nhận hậu quả. Lúc gần đây em cứ nghĩ, nếu lúc xưa không phải lấy Triệt mà là lấy anh thì có chắc là em sẽ được hạnh phúc không? Anh đoán thử xem em đã tự trả lời cho mình thế nào. Em nghĩ là không vì thuở bấy giờ em gàn bướng, phá phách như một đứa bé nghịch ngợm không hơn không kém. Anh có thể chọn một đứa con nít làm bạn, nhưng chắc chắn chẳng bao giờ chọn nó làm vợ. Và lại lúc bấy giờ tính anh cao ngạo và gàn bướng cũng chẳng thua gì em. Chúng ta mà hợp lại nhau những kết quả sẽ như điều mẹ em nói, chuyện đổ vỡ là hản nhiên. Em đã lấy Thế Triệt, một cuộc hôn nhân thâm thâm nhất, nhưng đã mài mòn được tính kiêu căng của em, nhờ đó mà đứa con nít kia đã trưởng thành, đã trở thành một người đàn bà biết cầu an. Có lẽ đó cũng chẳng phải là điều thâm thâm, mà là một bài học thượng đế đã ban cho em để em trưởng thành, cũng có thể đó là định mệnh. Định mệnh đã an bài bắt em phải đau khổ, để biết rằng mình đã đánh mất những gì, đã phạm phải những lỗi lầm nào hầu sửa đổi và biết tiếc rẻ một tình yêu cao quý.

Thật vậy đấy anh Hòa, bây giờ em mới biết em đã làm anh đau khổ thế nào. (Em rất mong được đền trả, nhưng không biết mình có còn cơ hội hay không?). Nếu anh còn giận em thì em bây giờ có thể cho anh biết, em đã bị quả báo rồi.

Để em nói tiếp, Thế Triệt nuốt dần tài sản của cha, số tiền càng ngày càng to khiến cha phải chú ý. Người phải sang Mỹ để xem đời sống của em ra sao. Nghe những lời tố khổ đúng lý của em, rồi ông quan sát tình hình thương mại của Ngũ Long Đình, người mới biết con người thật của Thế Triệt. Cha đã đau khổ, đau khổ không phải vì số tiền mất mát mà vì đứa con gái khổ sở của ông. Ông ôm lấy em, ông thở dài và hối hận là đã để em phải đến thảm trạng này, nhưng em lại cười và bảo với ông rằng người làm em khổ không phải ai khác

hơn là chính em.

Dù sao cha cũng là con người dám làm hết mọi sự. Người đưa thẳng đề nghị ly dị. Ông hỏi Triệt cần bao nhiêu tiền, nhưng Triệt vẫn một mực nói là không cần tiền, hần chỉ cần em. Cha giận lắm, nhưng đành phải bó tay. Chuyện kéo dài đến hai tháng sau thì cứu tinh đến.

Anh Hòa, anh hãy mừng cho em và cảm ơn vị cứu tinh của em. Nàng là một cô gái Mỹ tên Linda mới mười tám tuổi, con của một ông vua dầu hỏa. Nàng đã yêu và yêu vô cùng Người đàn ông đông phương đẹp trai (Đấy là em chép y nguyên văn câu nói của nàng đấy nhé!). Vì vậy anh Hòa! Lúc em viết thư này cho anh, em không còn là bà Âu Thế Triệt nữa mà đã là Vũ Thường rồi. Anh biết không, em đã chính thức ly hôn với Triệt, tuy cha em phải trả một giá khác đắt, mất một quán ăn nổi tiếng để đổi lấy sự tự do cho em. Tự do! Em muốn hét lớn hai tiếng đó, vì bây giờ em mới thấy nó quý giá phần nào. Năm ngoái cũng ngày này, em đã cố gắng tranh đấu để chỉ được hai chữ đó, mãi đến bây giờ mới được thỏa nguyện. Nhưng đời em từ đây rồi sẽ ra sao?

Em đã do dự rất lâu trước khi viết thư này cho anh. Một năm bất tin, một năm xa nhau không biết anh có còn như trước không? Có còn nhớ đến Vũ Thường không? Đã có người yêu? Đã chọn được hạnh phúc? Em không biết gì hết, em cũng không dám nghĩ đến, vì nếu anh đã lập gia đình, thì bức thơ này đã mất hết ý nghĩa.

Em nghĩ, nếu em bây giờ vẫn là em của hai năm trước, thì nói thật, với bản tính cao ngạo của con Vũ Thường, chẳng bao giờ em viết thư này cho anh. Nhưng hôm nay lại khác, em không đủ can đảm để vứt bỏ phần hạnh phúc của quãng đời còn lại.

Em không thể ngồi yên để cho niềm ước mơ chui qua kẽ tay đi mất, phải cố gắng giữ lấy. Nếu đạt được ý nguyện, có nhắm mắt em vẫn vui. Anh Hòa, em vẫn yêu anh!

Hôm qua nằm mơ thấy anh, thơ đầy túi, trăng đầy áo, anh vẫn ân tình thắm thiết như ngày nào. Lúc thức dậy không làm sao quên được nhớ nhung, nghĩ đến chuyện ngày xưa, lần gặp gỡ đầu tiên trên chuyến đò qua giòng Hương Cảng, lần trùng phùng trong quán nhạc

Rồi những cuộc gặp gỡ sau đó, tình yêu và thù ghét như những chiếc lược cài. Tất cả như con mộng. Em không biết định mệnh rồi sẽ đưa em đến đâu. Buồn hay vui? Khoan dung hay tàn nhẫn?

Tóm lại, em muốn báo cho anh biết em đã tự do. Em đã thức giấc từ cơn ác mộng, đã biết cười tươi sung sướng với những giọt nước mắt trên môi. Viết bức thư dài này cho anh và khi anh nhận được thư thì cũng là lúc em chuẩn bị trở về. Cha mẹ vì chuyện em đều sang Mỹ. Ông bà sợ em bị khủng hoảng tinh thần nên định đưa em sang Âu Châu du lịch. Em không còn tâm trí đâu để đi chơi xa, do đó em quyết định phải trở về. Nghe tin này không hiểu anh buồn hay vui, vì em chẳng biết người xưa có còn nghĩ đến mình chăng?

Em không dám cho anh biết ngày em về, vì sợ rằng một lý do nào đó khiến anh không đến phi trường đón em được, có thể em sẽ ngất xỉu mất. Thôi thì đợi vậy. Nếu một ngày nào chuông điện thoại nhà anh đột nhiên reo với một giọng quen thuộc:

- Anh ạ, Hải Âu đã bay về rồi!

Tức là em đã về đó.

Anh có còn thích nghe giọng nói em không? Nếu có hãy thôi đừng nói, để em đoán lấy vậy.

Thư tuy viết thật dài, nhưng làm sao có thể nói hết được bao nhiêu điều em nghĩ.

“Hà cộng tin tây song,

khước họa ba sơn dạ vũ thời”

(Ngồi bên song cửa dưới ánh bạch lập,

lại nói chuyện mưa gió đâu đâu).

Yêu anh thật nhiều, nhớ anh thật nhiều, chúc anh gặp nhiều may mắn.

Anh vẫn còn là của anh chứ?

Vũ Thường

Đọc một mạch hết bức thư, tim Mộ Hòa đập nhanh. Có một lúc Hòa không tin rằng bức thư là thật, chàng đọc đi đọc lại hai ba lần, cầm phong thư lên, tìm xuất xứ nhưng không có gì cả. Vũ Thường không định nhận thư hồi âm vì nàng đã trở về.

Lòng bàng hoàng, Mộ Hòa chạy thẳng đến máy điện thoại. Những con số cả năm rồi không hề dùng đến mà sao vẫn còn quen tay. Người nhận giây nói là Tú Chi.

- Cô Thường còn ở bên Mỹ, ông bà chủ cũng sang cả đấy rồi. Vâng, chưa về. Tôi cũng không biết bao giờ thì họ về nữa

Đặt ống nói xuống, Mộ Hòa thần thờ một chút rồi chạy nhanh về phía bàn, khoác chiếc áo lên, xếp phong thư bỏ vào túi rồi

chạy nhanh ra cửa.

Bà Du ngạc nhiên nhìn theo con, rồi quay lại hỏi chồng:

- Thằng Hòa hôm nay làm sao thế?

Ông Du cười:

- Có lẽ trời đã sáng, mùa xuân đến rồi!

Mộ Hòa phóng lên xe. Dù trời mưa bụi chàng vẫn không mặc áo toi, nổ máy chạy nhanh trên đường, huyết sáo luôn miệng.

Và ngày hôm ấy đã đến.

Buổi chiều, trên chuyến phi cơ từ Nhật sang, Vũ Thường cùng ông bà Dương chen chân trong đám hành khách bước xuống, băng qua chiếc sân rộng. Sau những thủ tục thường lệ, họ bước ra phòng đợi.

Phi trường Tòng Sơn quá quen thuộc. Ta đã trở về, ta sẽ xếp cánh an nghỉ. Nhưng ai sẽ là người cho ta một tổ ấm bình yên?

Có một bóng người xuất hiện trước mặt, một giọng nói thật quen vang bên tai:

- Thưa cô, tôi có thể giúp cô mang hộ chiếu xách tay này không?

Vũ Thường ngẩng mặt lên. Một đôi mắt thật đen, thật tình tứ đang nhìn nàng. Vũ Thường muốn cười nhưng lệ đã lăn xuống má:

- Làm sao anh biết được

- Sau khi nhận được thư, mỗi ngày anh đều đến phi trường

dò tìm danh sách hành khách đến. Đâu có gì là khó khăn trong công việc này đâu, anh là ký giả mà.

Nụ cười hiện trên môi Thường:

- Nhưng em từ Nhật sang cơ mà?

Mộ Hòa gật đầu:

- Anh biết, anh biết cả việc em với ba mẹ ở tại Nhật bốn mươi tám giờ.

- Vâng, anh theo đại kỹ quá!

- Anh đã không để em ngất xỉu trong sân bay, phải không?

- Vâng, nhưng em sắp ngất đây.

Mộ Hòa vòng tay ngang người Thường, nhìn xuống mắt:

- Nếu bây giờ anh cúi xuống hôn em, không hiểu cảnh sát họ có kết tội chúng ta phạm thuần phong mỹ tục không?

- Ở đây là phi trường mà.

- Đúng rồi!

Thế là Mộ Hòa cúi xuống đặt môi mình lên môi người yêu.

Ông bà Dương vì bận xách hành lý nên đi cách khoảng khá xa. Ông ngo ngác quay quanh tìm kiếm Thường.

- ủa, Vũ Thường đâu rồi? Tại sao mới đây mà lại biến đâu mất?

Bà Dương bấu mạnh vào tay chồng, bà đã trông thấy Vũ Thường:

- Ông yên lặng một chút xem, nó không lạc đường đâu. Hai mươi năm tìm kiếm, bây giờ nó mới tìm được nhà, ông đừng quấy rầy nó nữa!

Ông Dương Thừa Võ ngạc nhiên.

Trong khi đó, Mộ Hòa ngẩng đầu lên, chàng tiếp tục dìu Vũ Thường bước.

- Em đã trưởng thành rồi Thường ạ.

- Nhưng em đã phải trả một giá quá đắt.

Họ bước ra khỏi sân bay. Mưa bụi lất phất trong phố, Vũ Thường không dần được tò mò:

- Anh. Anh đã tìm thấy hạnh phúc của anh chưa?

- Tìm thấy rồi.

Tim Thường chợt nghe xót xa:

- Người con gái may mắn đó là ai?

- Cô ta có quá nhiều tên đi, nào là Hải Âu, nào là Diệp Khanh, rồi Vũ Thường.

Xiết chặt người Thường, Hòa tiếp:

- Em còn nhớ bài hát của em không? Hải âu chim chẳng có nhà. Thế bây giờ anh hỏi em, hỏi thật đấy. Hải Âu bây giờ có thể dừng chân cho một ngôi nhà cố định được chưa?

Khuôn mặt Vũ Thường sáng hẳn lên, nắm chặt vai Mộ Hòa.

- Vâng, em sẵn sàng. Em sẽ chẳng bao giờ bay nữa, không muốn bay nữa đâu.

Vâng, sau bao nhiêu năm đọa đày, bao nhiêu ngày mưa gió, ngày tháng rồi cũng qua, Hải Âu bây giờ đã tìm ra nơi chốn bình yên.

HẾT